

สงฆ์
คณะโพธิสัตว์
สร้าง
คนจน
สู่ศรัทธาเบิกบานใจ

เล่ม
๑

“คนจน”
ที่มี

ปัญญา

ISBN 978-616-7601-21-2

“คนจน” ที่มี แบบ

ISBN 978-616-7601-21-2

พิมพ์ครั้งแรก : พฤษภาคม ๒๕๖๑

แบบปก : แสงศิลป์ เดือนหงาย
เพชรพันศิลป์ มณีเวช

จัดพิมพ์ : ธรรมทัศน์สมาคม

จัดจำหน่าย : ธรรมทัศน์สมาคม ๖๗/๗-๘ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๙๕-๖๑๘-๙๑๕๔
email : tamatas@gmail.com

www : boonniyom.net/th

พิมพ์ที่ : อู่การพิมพ์ ๑๗๘/๒๕ ซ.ราชปรารภ ๕
ถ.ราชปรารภ แขวงพญาไท เขตราชเทวี
กรุงเทพฯ ๑๐๔๐๐ โทร. ๐-๒๒๕๑-๕๘๑๕

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : นายธีระ อุษณกรกุล

ราคาบุญนิยม : ๕๕ บาท

“คนจน”
ที่มีแบบ
เล่ม ๑

คำนำ

อาตมาเขียนหนังสือเล่มนี้ ด้วยความ“เชื่อว่า” คนส่วนใหญ่คงจะยังไม่ค่อยเข้าใจ หรือซาบซึ้งใจอะไรนักหรอก ขออภัยจริงๆ ถ้าอาตมาจะประมาณว่า ก็คงจะอ่านกัน แล้วก็นั่นแหละ พออ่านได้ พอรู้เรื่อง ว่า มีแนวคิดแปลกไปจากมนุษย์สามัญทั่วไปทั้งหลาย (เว้นแต่ว่า บางคนที่มีภูมิदनส่วนตัวฝังวิชามาแล้วแต่ปางบรรพ์ หรือมี“โลกุตระธรรม”แท้ในใจจริง ก็ย่อมเกิด“ความซาบซึ้ง”ขึ้นมาได้กับความจริงนี้ เพราะมันคือ“ความจริงแห่งความจริง”ที่ไม่สามัญทั่วไปของปฤชนในโลก อาจจะมึบ้าง เป็นบ้าง แต่ก็น่าจะยังไม่มากมายอะไร)

และยังจะให้“เชื่อตาม”อย่างซาบซึ้งใจนั้น ก็คงจะยังไม่เกิดอาการอย่างนั้นในใจใครกันนักหรอก

แต่อาตมาก็เขียนด้วยความ“เชื่อมั่น”ของตนเองอย่างยิ่งว่า นี่คือ “ความจริงอันยิ่งใหญ่ในความเป็นมนุษย์และสังคมที่เจริญจริงแท้” แบบที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ และแบบเดียวกันกับที่ในหลวง ร. ๙ ของคนไทยมีในพระปณญาธิคุณของพระองค์ และได้ทรงพระจริยวัตรด้วยพระอุตสาหะปลุกฝังลงในแดนไทยที่สกไทยทั้งหลายเห็ดทุนสุดเกล้าสุดเศียรตลอดพระชนม์ชีพ ๙๐ พรรษา ซึ่งเกิดขึ้นจริงและหยั่งลงในประเทศไทยแล้ว ตามที่เห็น และเป็นอยู่ และกำลังจะขจรไปทั่วโลก

คำตรัสที่ว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ดี “บริหารประเทศแบบคนจน”ก็ดี หรือ“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”ก็ดี ความเป็นไปได้ที่มีคนไทยทำได้จริง กลุ่มสังคม“คนจน”ที่เป็นไทย ก็เกิดขึ้นแล้วในประเทศไทยวันนี้

แม้จะมีความลำบากใจ หรือมีเชิงชงอยู่บ้าง ก็น่าจะลองลดอคติจากใจสักชั่วขณะ ลองพิจารณา“ชาวอโศก”หรือที่คนทั่วไปมักเรียกว่า“ชาวสันติอโศก”ดูบ้าง

เพื่อจะมี“ความจริง”ให้ท่านได้พบเห็น แม้ไม่มากนักน้อยก็ได้ค่ะ

หวังด้วยความเกรงใจอย่างยิ่งว่า คงจะมีคนผู้พอรับฟังที่อาตมาพูดนี้ได้บ้าง และอาจจะมี ผู้มาลองคบหาสมาคมกับชาวอโศกดูบ้าง ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูงส่งที่เดียวสำหรับเราชาวอโศก

ขอยืนยันว่า เราจริงใจตามภูมิของเราอย่างหมดใจจริง ๆ

๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑

สารบัญ

- (๑) “แบบคนจน”...ที่มาของเรื่อง.....๑๓
- (๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทแรงให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว!..๑๔
- (๓) สำเร็จได้เพราะ..“ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”.....๑๕
- (๔) ไทยรอดยิ่งยวดได้เพราะ....?.....๑๕
- (๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย “พอมี พอกิน”.....๑๖
- (๖) ต้องทำ“แบบคนจน”!.....๑๗
- (๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”
“Our loss is our gain”.....๑๘
- (๘) สังคมมีความสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่น ได้
ด้วยการ...“ให้!”.....๑๙
- (๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ.....๒๐
- (๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส.....๒๑
- (๑๑) คนจนอุดมสมบูรณ์สุขสำราญเบิกบานใจ.....๒๓
- (๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา”.....๒๔
- (๑๓) “คนจนอารยะ”คือ คนจนที่มี“ปัญญา”ซึ่งมิใช่เจโก..๒๔
- (๑๔) ชาวพุทธรวมพลังต่อ ยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ..๒๕
- (๑๕) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด.....๒๖

- (๑๖) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด.....๒๗
- (๑๗) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีของตัวของตน....๒๙
- (๑๘) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก...๓๐
- (๑๙) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปلاس”.....๓๑
- (๒๐) “ทฤษฎีวิปلاس”จึงมี“สัญญาวิปلاس”แล้ว“จิตวิปلاس”.....๓๒
- (๒๑) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมาตมสัจจะ”กันยังไม่ได้.....๓๔
- (๒๒) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ”ขั้นต้น.....๓๕
- (๒๓) ไม่มี“สุข-ทุกข์”ในตนคือไม่มีของตัวของตนยืนพื้น.....๓๖
- (๒๔) สรุป “มัชฌิมาปฏิปทา”คือ ไฉน? อย่างไรกันแน่?.....๓๘
- (๒๕) “จิต”ที่“ไม่มีสุข-ทุกข์”เป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม.....๓๙
- (๒๖) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้.....๔๐
- (๒๗) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมิวนิสต์...๔๑
- (๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด?.....๔๓
- (๒๙) สาธารณโภคีถ้าไม่อิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน....๔๔
- (๓๐) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน.....๔๕
- (๓๑) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ.....๔๖
- (๓๒) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป.....๔๗
- (๓๓) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา....๔๘
- (๓๔) “เจโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า.....๕๐
- (๓๕) “ปัญญา”คือ อัญญาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่.....๕๐
- (๓๖) “ปัญญา”สัมมาทฤษฎีเป็น“ความฉลาด”ชั้น“โลกุตระ”...๕๑
- (๓๗) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น.....๕๓

- (๓๘) “ปัญญา”ที่รู้จักจริง“ธรรมนิยาม ๕”มีในพุทธเท่านั้น.....๕๕
- (๓๙) “ปัญญา”จึงเป็น“ความฉลาด”ของคนต่างดาว.....๕๖
- (๔๐) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เจโก”๕๗
- (๔๑) “คนดาวดวงใหม่”เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ.....๕๙
- (๔๒) “สุวากุขาโต”นั่น คือ อย่างไร?.....๖๐
- (๔๓) ศาสตร์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้.....๖๑
- (๔๔) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่.....๖๓
- (๔๕) การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน”.....๖๔
- (๔๖) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง...๖๕
- (๔๗) บทสรุปของชีวิตก็อย่างที่พระพุทธเจ้าท่าน“เป็น”.....๖๗
- (๔๘) “การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน.....๖๘
- (๔๙) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”แตกต่าง“คนจน”ที่มี“เจโก”.....๖๙
- (๕๐) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั้นเป็น“อัญญะ”แท้ๆ.....๗๑
- (๕๑) “คนจน”ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้ต้องมี“ปัญญา”.....๗๒
- (๕๒) ผู้เสียสละที่เป็น“คนจน”แท้จะถึงขั้น“สาธารณโภคี”.....๗๓
- (๕๓) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาความจน”สำเร็จ.....๗๔
- (๕๔) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชาของพุทธ.....๗๕
- (๕๕) “คนรวย”คือคน“ไร้ปัญญา” มีแต่“เจโก”จัดจ้าน.....๗๗
- (๕๖) “คนรวย”ที่มีแต่“เจโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู”.....๗๙
- (๕๗) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”ของโลกุตระมี“โลกวิทู”.....๘๐
- (๕๘) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ๆ...๘๑
- (๕๙) คนที่มี“เจโก” แก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จแน่.....๘๒

- (๖๐) ถ้าแก้“ปัญญา”ได้ก่อน ก็แก้“ปัญหา”สำเร็จแน่.....๘๓
- (๖๑) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือใคร?.....๘๔
- (๖๒) “ความจน”ที่ประเสริฐ ก็จะเป็น“คนจน”แสนวิเศษ....๘๕
- (๖๓) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก.....๘๖
- (๖๔) “ความรวย”จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป....๘๗
- (๖๕) ผู้มี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”.....๘๘
- (๖๖) “เศรษฐกิจ”สุดวิเศษ คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธ.....๙๑
- (๖๗) “สาธารณโภคี”จึงต้องก้าวด้วย“สัมมาอาริยมรรค”....๙๒
- (๖๘) “เศรษฐกิจ”ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ“สาธารณโภคี”...๙๓
- (๖๙) การบริหารจะเกิดลัทธิต่างๆ ครอบงำขึ้นในโลก.....๙๔
- (๗๐) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา.....๙๕
- (๗๑) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั๊ย?...๙๖
- (๗๒) มีแค่“เอโก”มิใช่“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้....๙๘
- (๗๓) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี“สาธารณโภคี”ขึ้นมาจึงดูประหลาด.....๙๙
- (๗๔) ภิกษุมี“เงินทองเป็นส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ”.....๑๐๐
- (๗๕) ต้องขอร้องอย่างมากจริงๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ.....๑๐๓
- (๗๖) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบยิ่งเป็นสัจจะเสมอ.....๑๐๔
- (๗๗) “สาธารณโภคี”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น.๑๐๕
- (๗๘) ทั้ง“โลกียะ”ทั้ง“โลกุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร”..๑๐๗
- (๗๙) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด...๑๐๘
- (๘๐) “อัตตาใหญ่ยิ่งๆ”นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด...๑๐๙
- (๘๑) “ปรมาตมัน”เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น....๑๑๐

- (๘๒) “อิสระเสรีภาพ” พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกับ“อัตตา”...๑๑๑
- (๘๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด....๑๑๓
- (๘๔) อัตตาที่เป็น“พระเจ้า”จึงสัมผัสด้วย“ทวาร ๕”ไม่ได้..๑๑๕
- (๘๕) “ความจริงยิ่งใหญ่”ถูกจำกัดเฉพาะ ไม่เป็นอิสระ.....๑๑๖
- (๘๖) “ความจริงยิ่งใหญ่”ของพุทธ เป็น“อิสระ”สมบูรณ์...๑๑๗
- (๘๗) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อัตตา”เด็ดขาด...๑๑๙
- (๘๘) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อัตตา”และ“โลก”.....๑๒๐
- (๘๙) “ความอิสระ”ขึ้นอยู่กับการศึกษา“อัตตาและโลก”...๑๒๒
- (๙๐) สาธารณโภคีกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้.....๑๒๓
- (๙๑) ความเป็น“๓ เสา”นี้ยิ่งใหญ่ ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ....๑๒๕
- (๙๒) ความเป็น“๓ เสา”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”.....๑๒๖
- (๙๓) ความเป็น“๓ เสา”ในที่นี้ คือ อะไร?.....๑๒๗
- (๙๔) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง....๑๒๙
- (๙๕) “สูญ”คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร?.....๑๓๐
- (๙๖) สาธารณโภคีที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ...๑๓๒
- (๙๗) สาธารณโภคีที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร”ที่ดี.....๑๓๓
- (๙๘) หมู่บ้าน“สาธารณโภคี” คือ ครอบครัวเดียวกัน.....๑๓๔
- (๙๙) “สาธารณโภคี”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”๑๓๕
- (๑๐๐) คน“สาธารณโภคี”จริงๆ รู้จริงว่า“จน”ดีกว่า“รวย”...๑๓๖
- (๑๐๑) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐกิจศาสตร์การเมืองสมบูรณ์....๑๓๖
- (๑๐๒) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก.....๑๓๙
- (๑๐๓) “สาธารณโภคี”นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค.....๑๔๐

- (๑๐๔) “สาธารณโกศ”นี้ พัน“มิจนาซีฟ”ได้สูงสุด ๆ ของคน....๑๔๑
 (๑๐๕) “มิจนาซีฟ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ ๆ.....๑๔๒
 (๑๐๖) “สัมมาอาชีวะ”สูงสุด ๆ แท้จริงของคนจึงคือ “คนจน”๑๔๓
 (๑๐๗) มิจนาซีฟ ๕ ชั้น

จากชั้น ๑ ชั่วแย่งสุด ถึงชั้น ๕ ก็สิ้นสุดชั่ว.....๑๔๕

- (๑๐๘) มิจนาซีฟ ๕ ชั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง.....๑๔๖
 (๑๐๙) ความมี“อึดตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีวะ”เลี้ยงตน.....๑๔๘
 (๑๑๐) ผู้ที่ไม่ต้องทำ“อาชีวะ”เลี้ยงตน คือ ใคร?.....๑๔๙
 (๑๑๑) “อาชีวะ”รับใช้มวลประชาชน คือ อาชีวะยิ่งใหญ่ที่สุด..๑๕๒
 (๑๑๒) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น “หาค่าบ่มีได้”๑๕๓
 (๑๑๓) ผู้ที่มี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”ที่“หาค่าบ่มีได้”ของไทย...๑๕๔
 (๑๑๔) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ตีราคา”แรงงาน...๑๕๕
 (๑๑๕) “ตีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด๑๕๖
 (๑๑๖) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง..๑๕๗
 (๑๑๗) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”๑๕๙
 (๑๑๘) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้..๑๖๐
 (๑๑๙) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยได้...๑๖๑
 (๑๒๐) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ”๑๖๒
 (๑๒๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น“ตน”สุดลึก.....๑๖๓
 (๑๒๒) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตถตา”ของมนุษย์.....๑๖๕
 (๑๒๓) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง.....๑๖๖
 (๑๒๔) ผู้มี“สัตยชาติญาณ”ที่เป็น“ตถตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่.....๑๖๗

- (๑๒๕) “อาชีวะ”สูงสุดของความเป็น“คน”คือ “รับใช้”.....๑๖๙
- (๑๒๖) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ ๒”อีกมาก.....๑๗๑
- (๑๒๗) ความเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ชั้นโลกุตระ.....๑๗๒
- (๑๒๘) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ลืกลับใน“บุญ”.....๑๗๓
- (๑๒๙) “อรหันต์”คือผู้ไม่ลืกลับใน“การเกิด-การตาย”.....๑๗๔
- (๑๓๐) เนื้อแท้ของ“ภูมิธรรม”ชั้น“ฌานวิสัย” คืออย่างไร?..๑๗๕
- (๑๓๑) วิสัยของฌาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันไฉน....๑๗๖
- (๑๓๒) ความเป็น“ฌาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”..๑๗๗
- (๑๓๓) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”....๑๗๘
- (๑๓๔) “ฌานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้.....๑๗๙
- (๑๓๕) ศึกษา“สุข”ให้สัมมาทิฐิ จึงจะกล้าปฏิบัติ“ฌาน”....๑๘๐
- (๑๓๖) ต้องรู้“ทุกข์อาริยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”....๑๘๑
- (๑๓๗) “ฌาน”ที่รู้“เวทนา ๑๐๘”จึงจะ“ดับทุกข์เวทนา”ได้แท้..๑๘๓
- (๑๓๘) “ฌานหลับตา”ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”ให้ศึกษาเลย.....๑๘๔
- (๑๓๙) ผู้ที่ไม่มี“ปัจจุสมุปบาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”.....๑๘๖
- (๑๔๐) พุทธ เรียนรู้“อตฺตา ๓” กำจัด“อตฺตา”ด้วย“ปัญญา”..๑๘๗
- (๑๔๑) “ปัญญา”รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า“อุตฺตริมุสสธรรม”...๑๘๘
- (๑๔๒) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ...๑๘๙
- (๑๔๓) “นิพพาน”นั่นคือจบ “เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้.....๑๙๑
- (๑๔๔) “ผู้มีนิพพาน”มี“สูญ”แท้ แต่ยังมี“อตฺตาอาศัย”อยู่.....๑๙๒

“คนจน” ที่มีแบบ

(๑) • แบบคนจน • ...ที่มาของเรื่อง

คำว่า“แบบคนจน”นี้ อาตมานำมาจากพระราชดำรัสในหลวง ร.๙ ที่ชาวไทย แม้แต่ชาวต่างประเทศต่างยอมรับว่า สุดยอดแห่ง“ศาสตร์พระราชา” อันเป็นหลักเศรษฐกิจศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

พระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ซึ่งทรงชี้บ่งความชัดเจนยิ่งขึ้นของปรัชญา“เศรษฐกิจพอเพียง”แท้ ๆ

ที่ตรัสเจาะลงไป ว่า “เศรษฐกิจพอเพียง”นั้น ก็คือการบริหารประเทศ“แบบคนจน”เมื่อวันที่ ๔ ธ.ค.๒๕๓๔ คลิปนี้“ทีวีช่องบุญนิยม”เปิดให้ดูกันอยู่ทุกวัน นั่นเอง

และยังมีการตรัสต่อไปอีกว่า “การขาดทุนของเรา คือ การได้กำไรของเรา” ก็ยิ่งขยายชัดกว่าชัดขึ้นไปอีก

ซึ่งมีความวิเศษลึกซึ้งแท้จริงยิ่งยวด ในเรื่องของ
การบริหารประเทศ“แบบคนจน” และการมาเป็น“คนจน”

(๒) ล้มเหลวเพราะทุ่มเทแรงให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นรวดเร็ว!

พระราชทานพระราชดำรัสหลักปรัชญา “เศรษฐกิจพอเพียง” ครั้งแรก “...การพัฒนาประเทศจำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น ต้องสร้างพื้นฐาน คือความพอมี พอกิน พอใช้ของประชาชนเป็นเบื้องต้นก่อน โดยใช้วิธีการและอุปกรณ์ที่ประหยัด แต่ถูกต้องตามหลักวิชา

เมื่อได้พื้นฐานมั่นคงพร้อมพอควรและปฏิบัติได้แล้ว จึงค่อยสร้างค่อยเสริมความเจริญและฐานะทางเศรษฐกิจขั้นที่สูงขึ้นโดยลำดับ ต่อไป

หากมุ่งแต่จะทุ่มเทสร้างความเจริญ ยกฐานะทางเศรษฐกิจขึ้นได้รวดเร็วแต่ประการเดียว โดยไม่ให้แผนปฏิบัติการสัมพันธ์กับสภาวะของประเทศ และของประชาชนโดยสอดคล้องด้วย จะเกิดความไม่สมดุลในเรื่องต่างๆ ได้ ซึ่งอาจกลายเป็นความยุ่งยากล้มเหลวในที่สุด...”

(“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ”ในงานพระราชทานปริญญาบัตร ณ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ เมื่อวันที่ ๑๘ กรกฎาคม ๒๕๑๗) ปัจจุบันประชาชนไม่พอกิน ไม่พอใช้ เพราะวิถีชีวิตเปลี่ยนไปเป็น“ซื้อกิน ซื้อใช้”

เลยมีผลให้หนี้สินท่วมท้นทั่วหน้ากัน!

(๓) สำเร็จได้เพราะ..“ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ”

และในวันถัดมา “..ในการพัฒนาประเทศนั้น จำเป็นต้องทำตามลำดับขั้น เริ่มด้วยการสร้างพื้นฐาน คือความมีกินมีใช้ของประชาชนก่อน ด้วยวิธีการที่ประหยัดระมัดระวัง แต่ถูกต้องตามหลักวิชา เมื่อพื้นฐานเกิดขึ้นมั่นคงพอควรแล้ว จึงค่อยสร้างความเจริญขั้นที่สูงขึ้นไปตามลำดับ ...การถือหลักที่จะส่งเสริมความเจริญ ให้ค่อยเป็นไปตามลำดับด้วยความรอบคอบระมัดระวังและประหยัดนั้น ก็เพื่อป้องกันความผิดพลาดล้มเหลว และเพื่อให้บรรลุผลสำเร็จได้แน่นอนบริบูรณ์...”(วันพฤหัสบดีที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๑๗ ในการพระราชทานปริญญาบัตร ณ หอประชุมมหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระบรมราโชวาทว่าด้วยแนวทางการพัฒนา อย่างพอเพียง)

(๔) ไทยรอดยิ่งยวดได้เพราะ..?

หลังจากนั้นทรงมีพระราชดำรัส “เน้นย้ำ” เรื่องความพอมี พอกิน พอใช้ อีกครั้ง “...คนอื่นจะว่าอย่างไรก็ช่างเขา จะว่าเมืองไทยล้าสมัย ว่าเมืองไทยเชย ว่าเมืองไทยไม่มีสิ่งที่ดีสมัยใหม่ แต่เราอยู่ พอมี พอกิน และขอให้

ทุกคน มีความปรารถนาที่จะให้เมืองไทย พออยู่ พอกิน มีความสงบ และทำงานตั้งจิตอธิษฐาน ตั้งปณิธาน ในทางนี้ที จะให้เมืองไทยอยู่แบบพออยู่ พอกิน ไม่ใช่ว่าจะรุ่งเรืองอย่างยอด แต่ว่ามีความพออยู่พอกิน มีความสงบ เปรียบเทียบกับประเทศอื่นๆ ถ้าเรารักษาความพออยู่ พอกินนี้ได้ เราก็จะยอดยิ่งยวดได้...” (พระราชทานให้คณะบุคคลที่เข้าเฝ้าเนื่องในวันเฉลิมพระชนมพรรษา ณ ศาลาดุสิดาลัย วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๑๗)

(๕) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย“พอมิ พอกิน”

... ..ประเทศไทยเราอาจไม่เป็นประเทศที่รุ่งเรืองที่สุดในโลก หรือรวยที่สุดในโลก หรือฟูฟ่ที่สุดในโลก แต่ก็ขอให้เมืองไทยเป็นประเทศที่มีความมั่นคง มีความสงบได้ เพราะว่าในโลกนี้หายากแล้ว เราทำเป็นประเทศที่สงบ ประเทศที่มีคนที่ช่วยเหลือซึ่งกันและกันจริงๆ เราจะเป็นที่หนึ่งในโลกในข้อนี้...

...แล้วรู้สึกว่ที่หนึ่งในโลกในข้อนี้จะดีกว่าผู้อื่น จะดีกว่าคนที่รวยที่สุดในโลก จะดีกว่าคนที่เก่งในทางอะไรก็ตามทีที่สุดในโลก ถ้าเรามีความสงบ

แล้วมีความสุขสบาย ความมั่นคงที่สุดในโลกนั้น รู้สึก

จะไม่มีใครรู้เราได้...

(ที่มา : พระบรมราชาธิวาทและพระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว หนังสือคำพ่อสอน ในโครงการตามรอยเบื้องพระยุคลบาทด้วยความรักและความดี ๖๐ ปี ๖๐ ล้านความดีถวายเป็นหลวง น้อมเกล้าถวายเป็นหลวง)

(๖) ต้องทำ“แบบคนจน”!

มีชาวต่างประเทศคนหนึ่งมาพบ. (นาย พาร์ก จุล คุน รัฐมนตรีการกีฬาและเยาวชน แห่งสาธารณรัฐเกาหลี มาเฝ้าที่ พระตำหนักจิตรลดารโหฐาน เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๓๔) เขาบอกว่าประธานาธิบดีของเขา ผู้เป็นเพื่อนเขามอบหมายให้มาขอโอวาท.

“เราเคยบอกว่า ถ้าจะแนะนำก็แนะนำได้ ต้องทำ “แบบคนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรามีพอสมควร. แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก เราไม่อยากจะเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก. เพราะถ้าเราเป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง. ประเทศเหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลัง และถอยหลังอย่างน่ากลัว.

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่า “แบบคนจน” แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัญสำนึก

แหละ คือเมตตากัน ก็จะสามารถอยู่ได้ตลอดไป. คนที่ทำงานตามวิชาการ จะต้องดูตำรา. เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้ายนั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าให้ทำอะไร. ก็ต้องปิดเล่มคือปิดตำรา. ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร. ลงท้ายก็ต้องเปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง.

แต่ถ้าเราใช้ตำรา“แบบ คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน

ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อย ๆ”.

(พระราชดำรัส ที่ทรงเรียบเรียงและปรับปรุงขึ้นจากที่ได้บันทึกพระสุรเสียงไว้ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันพุธ ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

(๗) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”

“Our loss is our gain”.

“Our Loss Is Our Gain” ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา หรือว่า เราขาดทุน เราก็ได้กำไร เวลาพูดไปแล้ว เขาก็บอกว่า “ขอช้า ขอช้าอีกที” ก็พูดช้าอีกที เขาก็นั่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่าต้องการ การอธิบาย เราก็ อธิบายว่า

ถ้าเราทำอะไรที่เป็นการกระทำแล้วก็เราเสีย แต่ในที่สุดก็ ไร้ที่เราเสียนั้นมันเป็น “การได้”..

พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานไว้เมื่อ วันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ (“เสีย”ในที่นี้ยอมไม่ใช่เสียหาย แต่มุ่งหมายถึงการกระทำที่เราได้เสียสละ ซึ่งนัยของการที่เรา ได้เสียสละออกไป นั้นแหละมันเป็น “การได้” คือได้ทำความ ดีที่สุดแล้วใน มนุษย์ใดที่ทำการให้ ยิ่งการเสียสละหรือการให้ ใดๆ ออกไปแก่ผู้อื่น โดยไม่หวังหรืออยากได้อะไรตอบแทนเลย นั่นคือสุดยอดมนุษยย์ผู้ประเสริฐ)

(๘) สังคมมีความสามัคคี มั่นคง เป็นปึกแผ่น ได้ด้วยการ..“ให้!”

“...ข้าพเจ้าเองก็มีความปีติเต็มตื่นใจ ที่ได้เห็นน้ำใจของ ทุกคนเช่นนี้ เพราะเป็นสิ่งบ่งชี้ให้เห็นถึงคุณธรรมข้อหนึ่ง ที่ ยังมีอยู่อย่างบริบูรณ์ในจิตใจของคนไทย ก็คือ การให้

การ“ให้”นี้ ไม่ว่าจะ“ให้”สิ่งใดแก่ผู้ใด โดยสถานใด ก็ตาม ล้วนเป็น“การกระทำที่พึงประสงค์”อย่างยิ่ง เพราะเป็น เครื่องประสานไมตรีอย่างสำคัญ ระหว่างบุคคลกับบุคคล และทำให้สังคมมีความมั่นคงเป็นปึกแผ่น ด้วยสามัคคีธรรม นอกจากนั้น การให้ ยังเป็นบ่อเกิดแห่งความสุขอีกด้วย

กล่าวคือ ผู้ให้ก็มีความสุข มีความอิ่มเอิบใจ ผู้รับ ก็มีความสุข มีกำลังใจ สังคมส่วนรวม ตลอดจนถึงประเทศ

โรงบุญ ๕ ธันวาคม

ขอเชิญพี่น้อง รับบริการ แจกฟรี

โครงการโรงบุญ ๕

ชาติ ก็มีความสุข มีความร่มเย็น

ในปีใหม่นี้ ข้าพเจ้าจึงปรารถนาอย่างยิ่ง ที่จะเห็นชาวไทย มีความสุขถ้วนหน้ากัน ด้วยการให้ คือ ให้ความรัก ความเมตตาแก่กัน ให้น้ำใจไมตรีกัน ให้อภัยไม่ถือโทษโกรธเคืองกัน ให้การสงเคราะห์ อนุเคราะห์กัน โดยมุ่งดีมุ่งเจริญต่อกัน ด้วยความบริสุทธิ์ และจริงใจ...”

(พระราชดำรัสพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ในโอกาสวันขึ้นปีใหม่ พ.ศ. ๒๕๔๖ เมื่อวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๔๕)

(๙) สังคมจะล้มเหลว หรือเจริญสำเร็จ เพราะ...

- ชัดเจนยิ่งมัย พระราชดำรัสของในหลวง ร.๙ ว่า
- (๑) ล้มเหลวเพราะ..หุ่่มเทให้เศรษฐกิจเจริญขึ้นเร็ว ๆ !
 - (๒) สำเร็จได้เพราะ..ทำตามลำดับด้วยความรอบคอบ
 - (๓) ไทยยอดเยี่ยมवादได้ เพราะ....?

เพราะ (๓.๓) เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก ด้วย“พอมีพอกิน”

เราจะเป็นที่หนึ่งในโลก เพราะ..

เป็น“คนจนที่รู้จักพอ มีใจพอในภาวะที่พอเหมาะที่พอควร ไม่โลภโมโหสัน”

เป็น“คนจนที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น ต่อสังคม”

เป็น“คนจนที่ไม่สะสมทรัพย์สิน ทั้งไม่สะสมกิเลส”

เป็น“คนจนที่ยอดขยัน ปราบปรามความเพียร”

จึงเป็น“คนจนที่มีเศรษฐกิจของสังคมอุดมสมบูรณ์”

เพราะ (๓.๔) ต้องทำแบบ“คนจน”!

เพราะ (๓.๕) “ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา”.

“Our loss is our gain”

เพราะ (๓.๖) สังคม มีความสามัคคี มั่นคง เป็น
ปึกแผ่น ได้ด้วยการ..“ให้!” จิต“รวบโลกให้-ไว้โลกเอา”

“ให้”นี้แหละยิ่งใหญ่ที่สุดของคน ถ้าจิตใจของใคร
มีแต่ความยินดีใน“การให้”มากกว่า“การเอา”หรือ“การได้
มาให้ตน” ความเจริญยิ่งใหญ่จะเกิดทั้งในตนและทั้งใน
สังคม และในโลกทีเดียว

เพราะจะเกิดสังคม“คนจน”อย่างเป็นจริงขึ้นมาให้
แก่โลก เป็น“ปรากฏการณ์”พิเศษให้โลกเห็นความวิเศษ

(๑๐) ชาวพุทธไม่กลัวจน เพราะมี“ปัญญา”ตามคำตรัส

ปกตินั้นคนทั้งหลายต่างก็กลัว“ความจน”กันทั้งนั้น
แต่ผู้ที่เป็นพุทธศาสนิกชนที่สมาธิปฏิภาณ และปฏิบัติ
ดีแล้วตามคำสอนพระศาสดา จะไม่กลัว“ความจน”เลย

เพราะจะเกิดเป็น“คนจนสุขสำราญเบิกบานใจ”

อันเป็น“คนจนแบบอาริยะ”

เป็น“คนจนที่มีปัญญา(ฉลาดโลกุตระมิใช่ัจฉริยะแค่ใจ)”

เป็น“คนจนที่ไม่เบียดเบียนใคร”

เป็น“คนจนที่มีความมกน้อย อยาากจน กล้าจน”

เป็น“คนจน”ที่มีความรู้สมรรถนะความสามารถสร้าง
สรร จึงมีอยู่มีกิน มีเหลือเพื่อแบ่งแจกจ่ายผู้อื่นได้จริง ๆ

(๑๑) คนจนอุดมสมบูรณ์สุขสำราญเบิกบานใจ

“คนจน”ยังง? ที่จนอย่างอุดมสมบูรณ์สุขสำราญ
เบิกบานใจ ..นี่แหละที่ต้องไขความกันอย่างสำคัญ

“คนจนที่อุดมสมบูรณ์มีความสุขสำราญเบิกบานใจ”
ไปตลอดกาลนาน ไม่ขาดตอน ไม่มีความรู้สึกโศกคั่นใน
กาละเลย ก็เพราะคนผู้นั้นได้ปฏิบัติตน“เป็นคนจน”ตาม
ทฤษฎีพระพุทธเจ้าสำเร็จแล้วจริง อย่างสัมมาทิฐิ ถูกต้อง
ตรงคำสอนแท้ จึงเป็น“คนจนอุดมสมบูรณ์”ที่ไม่ต้องแย่งรวย

ซึ่งตรงกันกับ“ศาสตร์พระราชาร. ๙”แห่งราชวงศ์
จักรีของไทย ที่คนไทยทั้งประเทศกำลัง“ตื่นรู้” และเกิด
ปรากฏการณ์“ตื่นตัว-เต็มตื่น”อย่างเห็น ตามที่เป็นอยู่
และจะไม่หายไปจากใจ จากความซาบซึ้ง ที่“รับรู้ความพิเศษ
ในคุณวิเศษแห่งโลกุตรธรรม”ของพระพุทธเจ้านี้ไปอีกแล้ว

จึงไม่ขาด“ความจน”เลย และจนอย่างสุขสำราญฯ

(๑๒) ชาวพุทธตั้งใจจน เพราะเต็มใจจนด้วย“ปัญญา”

การเป็น“คนจน”ที่ไม่ได้กลัว“ความจน”เลย เพราะ
 ยินดีจนเต็มใจจน ตั้งใจจน และจนอย่างมีความสุขสำราญ
 ยินดีเป็น“คนจน”เพราะมี“ปัญญา”ที่เข้าใจถึงจริงใน
 “ความจน”ว่าจะ“จน”อย่างไรดีจึงจะประเสริฐกว่า“ความรวย”
 จึงเป็นผู้ชัดเจนชัดจริงในใจว่า ทำไมต้องมาจน
 จนอย่างมีความสุขสำราญเบิกบานใจนั้นจริงอย่างไร?
 อย่างไรจึงเป็น“คนจน”ผู้มีค่า มีประโยชน์ต่อสังคม
 เพราะ“คนจน”ชนิดนี้มีหลักปฏิบัติอันประเสริฐ
 คือ เป็นคนมีคุณสมบัติ“อปฺปิจจะ(มักน้อย = กล้าจน)”
 มี“สันตุฏฺฐิ(สันโดษ=ใจพอ)” รัก“ปวิเวก(รักความสงบ)” และ“อปฺปิจจะ
 (เป็นผู้ไม่สะสม)” ข้ามิหนำ“วิริยารัมภะ(ยอดขยัน)”อีกด้วย เป็นต้น
 จึงเป็นคนมี“ปัญญา”เข้าใจ“ความจน”ที่วิเศษแท้จริง
 ของ“คนจนอาริยะ”

(๑๓) “คนจนอาริยะ”คือ คนจนที่มี“ปัญญา”ซึ่งมิใช่เฉโก

คนผู้มีความฉลาดที่ชื่อว่า“เฉโก” คือ ผู้ยังไม่ฉลาด
 ขัน“ปัญญา” มีกรอบจำกัดของความเข้าใจ คือมีความฉลาด
 อยู่ในกรอบโลกีย์เท่านั้น จึงยังเข้าใจการเป็น“คนจน”นั้นดี

ไหน? ประเสริฐอย่างไร? เหนือชั้นกว่า“คนรวย”น้อยยะใด?

คนผู้เต็มใจเป็น“คนจน”และตั้งใจปฏิบัติตนให้จนนั้น คือผู้ซาบซึ้งดีในการมีวรรณะ ๙ จึงมีปกติกตเวทิตะ ๑๐ ปฏิบัติ สัมมาอาริยมรรคองค์ ๘ ปฏิบัติโพชฌงค์ ๗ ปฏิบัติโพธิปักขิย ธรรม ๓๗ ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติจรณะ ๑๕ วิชชา ๘ ฯลฯ

จนกระทั่งเกิดผลเป็นสราณียธรรม ๖ เพราะใน จิตของผู้ปฏิบัติเกิดจิตเจริญคุณสมบัติ“พุทธพจน์ ๗”ได้แท้ ก็นั่นจริง ๆ (พุทธพจน์ ๗ ได้แก่ สราณียะ, ปิยกรณะ, ครุกรณะ, สังคหะ, อวิราทะ, สามัคคิยะ, เอกีภาวะ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒-๒๘๓ สราณียสูตร)

(๑๔) ชาวพุทธรวมพลังต่อยอด“ความจน”ให้เจริญวิเศษ

จึงทำให้เกิดสังคมที่ต่างก็มีลาภโดยสุจริตเป็นธรรม (ลาภธัมมิกา) แล้วนำมารวมนั้น ก็นำเข้าอาศัยบริโภคร่วมกัน ในการดำเนินชีวิต เป็น“สาธารณโภคี”รวมทุกคนทั้งสังคม ชุมชนทั้งกว้างทั้งลึกเป็นเครือข่าย(ยิ่งกว่าเครือข่าย Piramidal web)

อันเป็นเศรษฐกิจขั้นเยี่ยมยอดเจริญสูงยิ่งได้สุดกว่า เศรษฐกิจแบบใด ๆ เท่าที่มนุษยชาติสามารถทำได้ในโลก!

สังคมคนหมู่ใด ประเทศใด ที่เป็นสังคมเศรษฐกิจ ขั้น“สาธารณโภคี” สังคมนั้นจึงเป็นตัวอย่างให้สังคมมนุษย์ เติบโตการทุนนิยม แม้แต่ประชาธิปไตย และให้คอมมิวนิสต์

เรียนรู้ และต้องศึกษาอย่างลึกล้าสำคัญยิ่งยวด

(๑๕) “สาธารณโภคี”คือระบบสังคมที่มีเศรษฐกิจดีสูงสุด

เฉพาะอย่างยิ่งประชาธิปไตย หรือคอมมิวนิสต์นั้นแหละ แม้แต่เผด็จการ ถ้ามีสังคมชุมชนหมู่บ้านใดอยู่กันอย่าง“สาธารณโภคี”ได้จริง สังคมชุมชนนั้นเป็นสุดยอดแห่งประชาธิปไตย ยอดสุดแห่งคอมมิวนิสต์ ยอดสุดแม้เผด็จการ

เพราะไม่มีระบบสังคมแบบไหนตรงตามเป้าสำคัญสูงสุดดีเท่า“สาธารณโภคี”อีกแล้ว “สาธารณโภคี”ทำให้การเป็นอยู่หรือระบบการปกครองมี“ผลดี”แก่สังคมมนุษย์ดีสุด

เพราะ“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่คนแต่ละคนในสังคมชุมชนนี้ทำงานฟรี อยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้แล้วแรงงานก็ดี ผลผลิตก็ดี ทุกคนยกให้ส่วนกลางหมด จึงเท่ากับคนในสังคมนี้เสียภาษีให้ส่วนกลาง ๑๐๐ %

การบริหารปกครองประเทศนั้นต้องการได้ภาษีจากประชาชน โดยเฉพาะผู้ที่มีรายได้มากนั้นแหละ มาให้แก่ส่วนกลาง(สาธารณะ)หรือให้แก่รัฐ ที่เป็นจุดหมายสำคัญหลักของระบบเศรษฐกิจการเมืองทุกระบบ

แล้วเชื่อมั่นกันว่า ผู้บริหารจะได้จัดการทรัพยากรสินส่วนกลางนั้นสะพัดหรือเฉลี่ยออกไปสู่ให้คนทั้งสังคมได้มีอยู่มีกินทั่วถึงกันสงบสุข ไม่เดือดร้อน ไม่ก่อความวุ่นวาย

(๑๖) “สาธารณโภคี” คือระบบสังคมที่มีอิสระสูงสุด

ซึ่งน่าจะสำคัญยิ่ง ๆ ของความเป็น“สาธารณโภคี”นั้นผู้จะเข้าไปอยู่ในสังคม“สาธารณโภคี”นี้ต้องพอใจยินดี เต็มใจเป็นคนส่วนกลาง ยกแรงงาน ยกรายได้ ยกผลผลิตที่ต่างคนต่างอุตสาหกรรมหากเพียรชวนขายลงมือลงแรงทำหรือช่วยกันทำขึ้นในสังคม ได้เท่าไรก็ให้ส่วนกลางทั้งหมด

ไม่เอามาเป็นของส่วนตน โดยทุกคนมีอิสระเสรีเต็มที่แต่สมัครใจเอง ไม่ได้ถูกบังคับกดขี่เหมือนระบบคอมมิวนิสต์หรือเหมือนระบบประชาธิปไตย โดยเฉพาะยังเผด็จการยิ่งไม่ใช่ใหญ่เลย

ทุกคนยินดีพอใจระบบนี้ เป็น“ความอิสระ”ของทุกคนที่สมัครใจจะเข้ามาอยู่ในระบบ“สาธารณโภคี”นี้เอง

คนที่ไม่มี“ปัญญา”จะ“ไม่ยินดี”มาเป็น“คนจน”

คนที่มี“ปัญญา”จริง ๆ จึงจะยินดีมาเป็น“คนจน”

ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จะเกิดได้ก็ต้องมี“คน”หมู่หนึ่ง ประชากรจำนวนหนึ่งที่มีความยินดีในระบบดังกล่าวนี้รวมตัวกันขึ้นมา แล้วก็ทำอย่างนี้กันได้อย่างเป็นจริงยืนยันท

เพราะสังคม“สาธารณโภคี”นั้น คนที่จะเอาชีวิตมาอยู่แบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นเรื่องของความเข้าใจอย่างดี และด้วยความสมัครใจของคนที่จะเข้ามาอยู่ในสังคมแบบนี้เอง เป็น“ความอิสระ”เต็มที่ของตนเองทั้งนั้นทุกคน แม้ตนจะ

ยังมีกิเลสอยู่ แต่มี“ปัญญา”เข้าใจและเชื่อมั่นของตนจริง ๆ
จึงเต็มใจตั้งใจมาเป็น“คนจน”เอง “อิสระ”แท้ ๆ

(๑๗) สาธารณโภคีคือ ระบบ“คนจน”ที่ไม่มีของตัวของตน

นั่นคือ “สาธารณโภคี”นี้ตนเต็มใจเป็น“คนจน”เอง ด้วย“ปัญญา” ซึ่งเป็นความรู้ชั้นโลกุตระ ยินดีที่จะลงแรงมาก ทำงานหนักเท่าๆปานใดๆก็ไม่เอาค่าแรง ไม่เอาผลผลิตนั้นมาเป็นของตน ไม่แบ่งเอาอะไรเป็นของตนเลย เป็นคนไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตนแต่ยออย่างยิ่งยด(อปจยะ แต่วิริยารัมภะ) ยินดีพอใจกับการมีน้อย(อัปปิจจะ) สงบกาย สบายใจ(ปวิเวกะ) เพราะเป็นคน“ไม่มีสวรวัค(อสังสัคคะ)”

“นรก”จึงเกิดในคนผู้นี้ไม่ได้

เพราะคนผู้นี้“ไม่สะสมภพ-ชาติ”(อปจยะ)จึงไม่มี“ภพ นรก-ภพสวรวัค”ขึ้นในจิตใจ ที่เจริญ“ปัญญา”แล้วจริง

เพราะไม่ต้องการเป็น“คนรวย”(อัปปิจจะ) จึงสมัครใจ เป็น“คนมีน้อย”(อัปปิจจะ) เต็มใจตั้งใจเป็นคน“กล้าจน,เอา เป็นของตนน้อยๆ ไม่มีของตนมาก”(อัปปิจจะ)ด้วยปัญญาดน มีน้อยก็พอเพียง พอใจ ใจพอ(สันตมุจฺฐิ)เต็มปัญญา ไม่ริษยาใครที่เขามีมาก ใจสงบ(ปวิเวกะ)ครบปัญญา เป็นคนหมดสวรวัค จึงหมดนรกไปด้วย(อสังสัคคะ) ผู้หมดสวรวัคหมดนรกสำเร็จเป็นจริงนี้แล ที่เป็น“คน

ผู้ไม่มีตัวไม่มีตนหมดของตัวของตน”แท้

“จิต”มีคุณสมบัติ“เฉยๆ-กลางๆ”คือ จิตมีอยู่ แต่มีความรู้สึกกลางๆ เฉยๆ คือ อูเบกขาเวทนา”(ยังไม่สูญ) ซึ่งที่“เวทนา”ไม่สุข-ไม่ทุกข์ ; ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรก เพราะจิตไม่ยึดเอาอะไรเป็น“ของตัวของตน”แล้ว ฉะนั้นคือ ผู้หลุดพ้น ผู้“ไม่มีความมีของตัวของตน”

(๑๘) “เป็นกลาง”ในที่นี้ต้อง“กำหนดหมาย(สัญญา)”ให้ถูก

“ความเป็นกลาง”ในที่นี้ตามปรมาตถัสสจะเจาะจงลงไปมุ่งเอา“เวทนา(ความรู้สึกหรืออารมณ์)”ต่างหาก“เป็นกลาง”ไม่ใช่“ปฏิบัติ”เลย แปลว่า“ทางสายกลาง”ยิ่งผิด “มัชฌิมา”แท้จริงตามคำตรัสของพระพุทธเจ้า นั่นคือ“จิต-เจตสิก”ที่เจาะลึกละเอียดลงไปอีกได้แก่“เวทนา”เป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์”แท้ๆต่างหากที่“เป็นกลาง”

อารมณ์กลางๆ เฉยๆ ไม่สุข-ไม่ทุกข์ มันว่างจากอารมณ์ที่มันชอบหรือมันชัง มันไม่ผลักหรือมันไม่ดูด มันไม่ไป“ข้าง(อันตา)”ไหนเลย คือ มันไม่มี“ข้าง” ไม่มี“อันตา(คือไม่มีข้าง,ส่วน,ปลาย,ฝ่าย,ด้าน,โต่ง,เหลื่อม)”ไปฝ่ายใดเลย ความรู้สึกต่างหาก ที่มันอยู่“กลางๆ” ไม่มีนรก-ไม่มีสวรรค์ ไม่มีเรา-ไม่มีเขา ..ซึ่งไม่ใช่ไปหมายเอา“วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”

และ“ทาง”(วิถี ใครจะเรียกว่า“สาย”ก็ไม่ว่า)หรือ“วิธีปฏิบัติ”

ที่ภาษาบาลีว่า“ปฏิปทา”นั้น ก็ให้สำคัญมันหมายกันที่ “ทิวฐิ”ต่างหากที่ต้อง“สัมมาทิวฐิ”ให้ดี นั่นคือทำ“ความเห็นให้ถูกต้องตรงกับวิธีที่พระพุทธเจ้าทรงสอน” ไม่ใช่ไปหลงมอมอยู่ที“กลางๆ” หรือ“ความเป็นกลาง”หรือ“ทางสายกลาง” หรือมันัวแต่ไปเดินเป็น“สาย”ให้อยู่“กลางทาง”ให้ได้ “เวทนาหรือจิต”ต่างหากที่ต้องทำให้“เป็นกลาง” ให้เป็น“มัชฌิมา” คือให้เป็น“อุเบกขาหรือไม่ทุกข์ไม่สุข”นั่นเอง หมายเอา“ความรู้สึก”แท้ ๆทีให้“เป็นกลาง” ไม่ใช่ทำ“วิธีปฏิบัติ”ให้“เป็นกลาง” และไม่ใช่ให้ทำ“เวทนา”ไปเป็น“ความตรงทาง” “วิธีปฏิบัติหรือทางปฏิบัติ”นั้นต่างหากที่ท่านให้ทำ “ความตรงทาง” ต้องทำ“ทางปฏิบัติ”ให้“ตรง”ให้“ถูกทาง” คือ“สัมมา” มิใช่ไปทำ“วิธีปฏิบัติ”ให้“เป็นกลาง”คือ“มัชฌิมา” “ปฏิปทา”คือ“วิธีปฏิบัติ” พระบรมศาสดาทรงให้“ทำทิวฐิ”คือ“ความเข้าใจ”หรือความเห็นให้ถูกต้อง คือต้อง“สัมมาทิวฐิ” ซึ่งมันไม่ใช่“ความเป็นกลางของความรู้สึกหรืออารมณ์” ที่บาลีว่า“เวทนา”เลยอย่าสับสนไขว้เขวเป็นอันขาด

(๑๙) แยก“จิต”แยก“วิธีปฏิบัติ”ให้ถูก มิฉะนั้น“วิปลาส”

แยก“ความรู้สึก,อารมณ์”ที่บาลีว่า“เวทนา”นั้นมันแตกต่างกันกับคำว่า“ความเข้าใจ”ที่บาลีว่า“ทิวฐิ”ให้ชัดๆ

ยังเป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์(เวทนา)” กับ “วิธีปฏิบัติ (ปฏิบัติ)” มันยิ่งแตกต่างแยกไปคนละชิ้นคนละอันกันเลย

“ปฏิบัติ”นั่นคือ“ทางปฏิบัติ หรือวิถีทางประพฤติ” เป็น“เหตุ” ที่พาไปสู่“ผล”ได้สำเร็จ จึงมี“ความรู้สึกเป็นกลาง” ซึ่งบาลีว่า“มัชฌิมา” อันหนึ่ง“เหตุ” แต่อีกอันนั้นมัน“ผล”

“ผล”ที่มี“ความเป็นกลาง” มิใช่หมายถึงแค่“ปฏิบัติ”

แต่“ปฏิบัติ”หรือ“ทางปฏิบัติ”นั่นมันเรื่องของ“การทำ” ซึ่งต้อง“สัมมาทิฐิ”ก่อน “ปฏิบัติ”เป็น“เหตุ”ยังไม่ใช่“ผล”

“มัชฌิมา”ต่างหากเป็น“ผล”คือเกิดอาการ“ความรู้สึกเป็นกลาง” ที่เกิดจาก“เหตุ”อันตนปฏิบัติ กำหนดกันให้ชัด ๆ

“ทิฐิ”ต้อง“สัมมา(ถูกต้อง)”ก่อน แล้วจึงจะ“ปฏิบัติ”ให้ ถูกตาม“ทิฐิ”นั่น “ผล”ที่เกิด“ความเป็นกลาง”จึงจะมีจริงได้

แม้แต่มี“สัมมาทิฐิ”แท้ ๆ มาก่อนแล้ว แต่ถ้ามัน “ปฏิบัติ”ไม่“สัมมา”คือ ไม่ถูกต้องตรงตามความเข้าใจ กลับ “ปฏิบัติ”ผิดไปไม่ถูกต้องตรงตามที่เข้าใจ มันก็“มิจฉาปฏิบัติ” เพราะประพฤติไม่ตรง ก็ไม่มี“ผล”ถูกต้องสำเร็จเป็น“จริง” ได้

(๒๐) “ทิฐิวิปลาส”จึงมี“สัณฺญาวิปลาส”แล้ว“จิตวิปลาส”

“ทิฐิ”จึงมาก่อน แล้วปฏิบัติตาม“สัมมาทิฐิ”นั่นจน กระทั่ง“จิต”ต่างหากที่สำเร็จเป็น“กลาง(มัชฌิมา)” ซึ่งจะไม่ใช่ไป

หมายเอา“ปฏิบัติ(วิธีปฏิบัติหรือทางหรือวิถี)”โน้นที่เป็น“กลาง”

เข้าไปแปลว่า“ทางสายกลาง” ให้เขวไปว่า “ทางหรือวิธีปฏิบัติ”ที่เป็น“กลาง”เสียเอง มันก็เลยหลงเข้าใจผิดกันไปว่า “มัชฌิมาปฏิปทา”หมายเอาแต่“ทางเดิน”หรือ“วิธีปฏิบัติ”เท่านั้นที่เป็น“กลาง” ไม่มีอะไรเกี่ยวกับ“จิต,เวทนา”

แล้วไปอธิบายกันว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” คือ “ทางสายกลาง” คนก็กำหนดหมายเอาแค่“ทาง”เท่านั้น ที่เป็น“กลาง”ก็เลยไม่ไปถึง“จิต”หรือ“เวทนา”กันสักที

หลงเพี้ยนไปอธิบายกันอยู่แต่กับ“ทาง”ว่าเป็น“กลาง”ก็ยึดกันได้แค่“ทาง”เท่านั้น งมง้วนวนวนอยู่กับ“ทาง”กับ“สายแห่งทาง”กันอยู่แค่นั้น ไม่ถึง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

เช่น อธิบายว่า “การปฏิบัติต้องเป็นกลาง” เหมือนดัง“พิณ ๓ สาย” ต้องซึงให้ดังทั้ง ๓ สาย จึงจะได้เสียงที่ถูกต้อง รู้ว่า สายไหนเสียงต่ำ สายไหนเสียงกลาง สายไหนสูง

นั่นมัน“การเปรียบเทียบ”ไม่ใช่“การมุ่งหาความจริง”ซึ่ง“ปรมาตถสัจจะ”ไม่ใช่มีแต่“สมมุติสัจจะ” มันต้องมีทั้ง๒

ถ้า“สัจจะ”ไม่ครบ มันก็จะได้“ความวิปلاส”ไปเป็นลำดับ นั่นคือ ได้“ทวิวิปลาส”ก่อน แล้วก็ไปกำหนดหมายเป็น“สัตตวิปลาส”ตามมา สุดท้ายก็กลายเป็นคน“จิตวิปลาส” เป็นผู้มีครบ“วิปลาส๓”

(๒๑) แยก“สมมุติสัจจะ”กับ“ปรมัตถสัจจะ”กันยังไม่ได้

มันก็หลงเพี้ยนไปยึดเอา“สมมุติสัจจะ”กันที่“เสียง” อยู่กับ“รูปธรรม”หรือ“วัตถุธรรม”คือ“เสียง”แท้ ๆ งมหลงอยู่ตรงนั้น ไม่ได้ลึกเข้ามาหาความเป็น“จิต-เจตสิก”เลย ยิ่งเป็น“เวทนา”ก็ยิ่งต้องมี“ปัญญา”ละเอียดลึกเข้าไปอีกอย่างสำคัญมาก เมื่อหลงผิดกันทั้งมจมอยู่แต่กับ“ทางเขาวงกต”วนอยู่แต่ใน“ความเป็นทาง” ออกจาก“ทาง”ไม่ได้เลย

เพราะ“ทวิจฺฐิวิปฺลสฺส” ความเข้าใจผิดเพี้ยน การกำหนดหมายจึงผิดเพี้ยนตาม“สัญญาวิปлас” ที่สุด“จิตก็วิปลาส”ไปตาม“ทวิจฺฐิ” ตาม“สัญญา”ที่ปฏิบัติผิดเพี้ยน

ต้อง“พ้นวิปลาส ๓”นี้ให้ได้ ไม่เช่นนั้นจะยิ่ง“วิปลาส ๔”กันไปใหญ่ ซึ่ง“วิปลาส ๔”มันก็เสียหายทำชีวิตเลอะเทอะและเทะแยะ ได้แก่ ๑. วิปลาสในภาวะไม่เที่ยง(อนิจจัง)ว่าเที่ยง(นิจจัง) ๒. วิปลาสในภาวะที่เป็นทุกข์(ทุกขัง)ว่าเป็นสุข(สุขัง) ๓. วิปลาสในภาวะที่ไม่เป็นตัวตน(อนัตตา)ว่าเป็นตัวตน(อัตตา) ๔. วิปลาสในภาวะที่ไม่น่าได้น่ามีน่าเป็น(อสุภ)ว่า น่าได้น่ามีน่าเป็น(สุภ) หรือ“ไม่งาม(อสุภ)”ว่า“งาม(สุภ)”[พตปฎ. เล่ม ๒๑ ข้อ ๔๙]

นั่นคือ ต้องปฏิบัติให้“จิตไม่มีอาการสุข-ไม่มีอาการทุกข์” จิตเป็น“อุเบกขา” ด้วย“ปัญญา”อันยิ่งของตนเอง

แม้ผู้ใดจะทำจิตได้ถึงขั้น“ไม่มีอาการสุข-อาการทุกข์”

ก็จะต้องไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า“จิตอย่างนี้”เป็นของเราอีกที

ถ้ายัง“ยึด”จิตเฉย ๆ กลาง ๆ อยู่ก็ไม่สิ้น“ภพ”จบ“ชาติ”

“ความยึด”นี้แหละคือ “สุดยอดแห่ง“อาการจิต”ที่ต้อง
ศึกษาใน“อาการ-ลิงคะ-นิมิต-อุเทศ”ให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง จึง
จะ“ปล่อยวางสภาวะ”นั้น ๆ ได้จริง สำเร็จจบไม่มี“ภพ-ชาติ”

คือไม่มีภพ-ชาติของนรก-ของสวรรค์,“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”

(๒๒) ไม่มี“สวรรค์-นรก”ในจิตคือ “ไม่มีภพ-ไม่มีชาติ”ขั้นต้น

เพราะ“ภพ”ก็ดี “ชาติ”ก็ดี ปุณฺณทั้งหลายที่“อวิชชา”
ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”นั่นเอง

สวรรค์ก็เป็น“ภพ” นรกก็เป็น“ภพ” ที่ผู้“อวิชชา”ทำ
กรรมใดที่ยัง“อวิชชา” จึงเป็น“การกระทำ(กรรม)”ที่มีความ
เป็น“ชาติ” เป็น“นรก” เป็น“สวรรค์” ถ้าไม่เป็น“นรก(ทุกข์)”
ไม่เป็น“สวรรค์(สุข)”ก็คือ“ไม่ทุกข์-ไม่สุข(อทุกขมสุขหรืออุเบกขา)”

ซึ่ง“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นี้แหละเป็นได้ตามธรรมชาติของ
ชีวิตสามัญของปุณฺณ เรียกว่า“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”อยู่นะ

เพราะสามัญทั่วไปของปุณฺณ“ไม่ทุกข์-ไม่สุข”นั่นคือ
“ความรู้สึกกลาง ๆ เฉย ๆ”ที่มีเป็นธรรมดาของปุณฺณสามัญ
เป็น“สมมุติธรรม”ชาวโลกียะ เป็นการ“พักยก”ของอารมณ์
ยังไม่ถึงขั้นเป็น“ปรมาตธรรม”ของชาว“โลกุตระ”เลย

มันต้องเรียนรู้ปฏิบัติฝึกฝนอบรมกันมี“ทฤษฎี”หรือ“ทฤษฎี”
สำคัญของพระพุทธเจ้ากันจริงๆ ต้องรู้จักรู้แจ้งละเอียดลึก
ไปถึง“ธรรมนิยาม ๕”ด้วย“ปัญญา”กันทีเดียวจึงจะรู้จริง

ยืนยันทั้งสภาวะแต่ละคนและภาษาที่สื่อตรงกันไม่
ขัดแย้งกัน มันจะมีทั้ง“สมมุติสัจจะ”กับมีทั้ง“ปรมาตมสัจจะ”
ยืนยันตรงกัน เป็น“สัจจะมีหนึ่งเดียว”ได้แท้ด้วย“ธรรมะ๒”

ยิ่งยืนยันมากมายหลากหลายเท่าใดก็ยิ่งเป็นของแท้
ดังนั้น ถ้าผู้ใดไม่มี“ภูมิแห่งความรู้”ที่สามารถพูดกัน
ถึงสภาวะของ“อตุณิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-
ธรรมนิยาม”กันได้อย่างสามารถสื่อรู้เรื่องซึ่งบ่งสภาวะรองรับ
เข้าใจตรงกันได้ ก็ไม่สามารถจะผ่าน“อจินไตย”นี้

(๒๓) ไม่มี“สุข-ทุกข์”ในตนคือ ไม่มีของตัวของตนยืนพื้น

ยิ่งมีเวลาดำเนินชีวิตคบคุ่นอยู่ร่วมกันสัมผัสสัมพันธ์
กันนาน ยิ่งนานก็ยังสามารถยืนยันมี“พหุติสัจจะ”ที่รู้กันได้แท้
ซึ่งเป็นภาวะที่ต้องศึกษาเรียนรู้อบรมฝึกฝนกันจน
กระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ด้วย“ปัญญา
ธาตุ”ร่วมกัน ที่ผู้มี“ปฏิบัติ”มี“วิธีปฏิบัติ”หรือมี“ทางปฏิบัติ”
ไปสู่“ความเป็นกลาง” คือ“ไม่มีสุข-ไม่มีทุกข์” ปฏิบัติแล้ว
เกิด“ความเป็นกลาง”ของจิตในจิต โดยเฉพาะใน“เวทนา”ตน
เองกันจริงๆ ล้วนมี“อาการ-นิमित-อุเทศ”อันสามารถอ่าน

“อาการ-นิมิต”ของแต่ละคนตรงกันชนิดไม่มี“สิ่งคะ”จริง ๆ

จึงจะมี“สภาวะ”ยืนยัน“ความรู้สึก”หรือ“เวทนา”ของ
“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ที่ทุกคนสามารถถ่ายทอดเรียน
รู้“ความรู้สึก”ของกันและกันไปมาได้

ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความไม่เอียงไปข้างใด ไม่ว่า
ไปข้าง“สรวรรค์”หรือข้าง“นรก”อันเป็น“อาการของจิตนิยาม”
ที่มันเป็น“ความรู้สึก(เวทนาเจตสิก)”ที่พุทธศึกษาารู้ได้แท้

ถึง“ความเป็นกลาง”ที่ไม่มีตัวตนของสรวรรค์-นรกแล้ว
ซึ่งสามัญที่ควรเป็นก็จะยืนอยู่บนฐานของความเบิก
บานร่าเริงหรือ“รื่นเริงในธรรม”เป็น“พรวณาปิติ” แม้มากที่สุด
ก็“อภิปปโมทติ(เบิกบานยิ่ง)” ไม่ถึง“อุพเพงคาปิติ”เหมือนคน
โลกีย์เขาเป็นกัน ยิ่งทุกวันนี้มันหลงในความจัดจ้านรุนแรง
กันจนไม่มีขีดจำกัด ใครريدออกมาให้สุด ๆ ได้ยิ่งเด่นโคตร ๆ

ในโลกของ“ธรรม”ก็“มี”บ้างสื่อความเบิกบานสดชื่น
นี่คือ สมัยนี้ ก็มีอนุโลมไปตามค่าเฉลี่ยของยุคสมัย
จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความไม่มัวคลั่งคว่ำ“สรวรรค์”
ไม่หลงเมามืดดำดิ่ง“นรก”กระทั่ง“โง่จนไม่โง่หัวฟั่นต้น”บ้าง

“ความเป็นกลาง”ตามบาลีที่ว่า“มัชฌิมา” ซึ่งต้องมี
“ธาตุรู้ขั้นปัญญา”อันเป็น“โลกุตระ”ที่เรียนรู้จาก“สัจจะ”
ของ“ธรรมนิยาม ๕”กันแท้ จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง แจ่มแจ้ง
ชัดเจนกันได้ สื่อกันด้วยภาษาสื่อ“รู้ตรงกัน”แท้จริงว่า ไม่มี
“สุข-ทุกข์”ในตนคือไม่มี“สรวรรค์-นรก”ของตัวของตนยืนพื้น

(๒๔) สรุป “มัชฌิมาปฏิปทา” คือ ไฉน? อย่างไรกันแน่?

สรุป คำตรัสของพระพุทธเจ้าใน “ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร” นั้น “มัชฌิมา” คือ “ความเป็นกลางของจิต”

คือ ไม่มี “สุข” ที่เป็น “สุขัลลิกะ” ใน “โลกแห่งกามคุณ๕”

และไม่มี “ทุกข์” ที่เป็น “ความลำบากของอดีต (อรรถกถา)” แล้ว เพราะอย่างน้อยก็ทำให้ความเป็น “อัตตนิยะ” คือ “ความเป็นของตน” ได้อย่างมีสภาวะ “ไม่มีในจิตตน” แท้

“จิตเป็นกลาง” ไม่เอียงไปข้างไปฝ่าย (อันตา) ใดจริง ๆ

ส่วนคำว่า “ปฏิปทา” นั้นคือ “วิถีทาง” คือ “วิธีปฏิบัติ”

“มัชฌิมาปฏิปทา” ที่พระพุทธเจ้าตรัสจึงไม่ใช่ “ทางสายกลาง” ดังที่แปลกัน และเข้าใจกันอย่างผิด ๆ เพี้ยนนั้นเลย

“ทาง” ที่ “สัมมาทิฏฐิ” นั่นคือ “วิธีปฏิบัติ” ที่ “สัมมาทิฏฐิ” จึงจะทำให้ผู้ปฏิบัติบรรลุ “ความมีจิตเป็นกลาง” ได้สำเร็จ

ไม่ใช่ไปแปลว่า “มัชฌิมาปฏิปทา” ว่า “ทางสายกลาง”

ความหมายของ “ทางสายกลาง” นั้น มันหมายถึง “ได้” “แค่ทางหรือแค่วิธีปฏิบัติ” เท่านั้น ที่เป็น “ทางเดินหรือวิธีปฏิบัติกลาง ๆ” มันยังไม่ได้ลึกเข้าไปถึง “สภาวะของจิตใจที่มีความเป็นกลาง” แต่อย่างใดเลย

“ความเป็นกลางของจิตใจ” คือ “ความไม่ทุกข์-ไม่สุข”

“ไม่ทุกข์-ไม่สุข” นี้แหละแท้ ๆ คือ “ความเป็นกลาง

(มัชฌิมา)”ที่เป็น“สภาวะของจิต” ซึ่งชาวพุทธจะต้องมี“ทาง” หรือวิธีปฏิบัติ(ปฏิบัติ) อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จึงจะสามารถทำ “ความเป็นกลาง(มัชฌิมา)”ได้อย่างเป็นจริงแท้ขึ้นมาในจิตใจ

(๒๕) “จิต”ที่“ไม่มีสุข-ทุกข์”เป็น“รากจิต”ในการไม่สะสม

คนชนิดนี้จึงไม่มีของตัวของตน ไม่รวยแน่ เป็น “คนจน”โดยแท้ ที่เต็มใจจน คือไม่มั่งมีด้วยทรัพย์ส่วนตน แล้ว ทำงานให้แก่สังคม“ส่วนกลาง”ทั้งหมด เมื่อมี“ส่วนกลาง”ตนก็สบายใจกินใช้อาศัยของส่วนกลางเป็นหลักประกัน

“ส่วนตัว”ทุกคนก็มีชีวิตเป็น“คนจน”ไปได้ตลอดกาล แล้วต่างเป็นอยู่ร่วมกันสร้างสรรค์เกิดทรัพย์สินก็ช่วยกันบริหารร่วมกัน เป็นของ“ส่วนกลาง” ไม่ต้องดิ้นรน เป็น“คนรวย” ความเป็นจริงแห่งความเป็น“คนจน”ที่เป็นไปได้ ก็ด้วย“เหตุผล”และ“หลักฐานความเป็นไปได้จริงฉะนี้เอง

ทุกคนจึงช่วยกันสร้างสรรค์(สรรค์คือเลือกเฟ้น จึงสร้างอย่างมีการเลือกสรรด้วยปัญญาเฟ้นแต่สิ่งที่ดีมีประโยชน์แท้ ไม่เป็นพิษ ไม่อมเมา) และสร้างสรรค์(สรรค์คือสร้าง เมื่อมีปัญญาเลือกเฟ้นดีแล้วจึง“สร้าง”เต็มที่ จึงสร้างฯลฯ) สร้างสรรค์ให้เป็นผลิตผลทรัพย์สินขึ้นมา เป็น“ส่วนกลาง”โดยธรรม มีผลผลิตกินใช้อย่างพอเพียง แถมมีเหลือมีเกิน จึงเผื่อแผ่ไปสู่ผู้อื่นได้ด้วยการ“ขาดทุน”

เพราะแม้จะ“ขาดทุน”ตนและหมู่กลุ่มก็ไม่เดือดร้อน

เพราะมีเหลือมีเกินจริง จึง“ทำการขาดทุน”ไปให้ผู้อื่นแล้ว
 ทุกคนในสังคมทั้งหมักรู้ก็ไม่ขาดแคลน ไม่ลำบากลำบาก
 อะไรเลย เพียงแต่ว่าจะขาดทุนให้ผู้อื่นไปเท่าไร มากหรือน้อย
 หรือจะแจกฟรีก็ได้จริง อย่าขาดทุนจนเกินตัวเกินที่ตน
 มีอยู่ก็แล้วกัน จึงสบายใจกับ ไม่ต้องมีการยึดเป็นของตน

(๒๖) สาธารณโภคีไม่สะสม“ความรวย” และไม่เป็นหนี้

และสังคมทั้งสังคม ที่เป็น“สาธารณโภคี”จะไม่สะสม
 “ความรวย” จะสะสมผลิตผลผลิต หรือสิ่งที่ได้ที่เป็นที่มีออก
 สู่สังคมอย่างมีหลักเกณฑ์ ไม่เอาเปรียบผู้อื่นหรือไม่เอา
 เปรียบสังคมอื่นประเทศอื่นเด็ดขาด

เพราะคนในสังคมนี้มี“ปัญญา”แล้ว ชัดเจนแล้วว่า
 ความขี้เกียจเป็นอบายภูมิจริง ๆ จึงไม่มีคนขี้เกียจ ต่างช่วย
 กันขยันผลิตสร้าง“สรร”ให้มีกินมีอยู่อย่างพอเพียง คนใน
 สังคมนี้รู้จักรู้จักจริงในประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ประโยชน์
 ตน-ประโยชน์ท่านเป็นอย่างดี ไม่สุรุ่ยสุร่าย ไม่ผลาญพร่า
 ทำลาย จึงมีส่วนเหลือส่วนเกินจริง ๆ

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีระบบ“เศรษฐศาสตร์”ที่
 ให้ความสงบสุขสุดยอดแก่มนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐ
 ศาสตร์ที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษใด ๆ กระทบกระเทือนสังคมใด
 เป็นสังคมที่สุขสงบอบอุ่น หรือเย็นใจสบายจิตที่สุด

เพราะทุกคนขยันสร้าง“สวรรค์”จริง เต็มใจทำงานไม่เกียจกัน
 ที่สำคัญยิ่งคือ เป็นสังคมที่ไม่มีหนี้สิน เลิกระบบ
 ดอกเบี้ยเด็ดขาด อาจจะ“ยืมกัน-เกื้อกูลกัน”ในหมู่กลุ่มตนเอง
 หรือจากส่วนกลางที่อาจขาดช่วงขาดตอนเป็นครั้งคราว
 ด้วยการ“เกื้อ”มิใช่“กู้”(เกื้อกูลกัน มิใช่ขูดรีดกัน) เป็น
 เงิน“หนุน”มิใช่เงิน“หนี้”(อุดหนุนจนเจือกัน ไม่มีความคิดเอาเปรียบกัน)
 สังคม“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่ไม่ทุกข์เพราะ
 เรื่องหนี้สิน เนื่องจากเข้าใจชัดเจนยิ่งตามที่พระพุทธเจ้าทรง
 สอนว่า “การเป็นหนี้เป็นทุกข์ในโลก”อย่างซาบซึ่งใจจริง ๆ
 จึงหยุดบำตาม“ระบบสินเชื่อ”ของทุนนิยมกันแท้

(๒๗) สาธารณโภคีเกิดได้แม้ท่ามกลางทุนนิยม-คอมมิวนิสต์

แม้สังคมประเทศในยุคทุนนิยมที่สดแสนสามานย์
 ปัจจุบันนี้ หรือยุคคอมมิวนิสต์กล้ำโง่ขนาดไหน สังคม
 ชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ก็ยังสามารถ
 “เกิด”ขึ้นท่ามกลางสังคมคอมมิวนิสต์กล้ำโง่หรือในสังคม
 ยุคทุนนิยมสามานย์ได้สำเร็จ เช่น สังคมชาวอโศก เป็นต้น
 เพราะเป็นชุมชนที่มี“ลาภธัมมิกา”(ลาภที่ได้มาโดยธรรม)”
 แล้วนำมารวมกันเป็นส่วนกลาง กินใช้อาศัยบริโภคร่วมกัน
 ในการดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี” ซึ่งมีชีวิตไปด้วยกัน
 กับของส่วนกลางได้จริง ๆ ไม่มีใครพยายามแย่ง หรือแยก

เอาอะไรไปเป็นของส่วนตัว ทุกคนมีปัจจัยสำคัญสำหรับชีวิต
แต่ละคนอันพอเหมาะพอเพียง ด้วย“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเศรษฐกิจขั้นเยี่ยมยอดของ
สังคมมนุษยชาติที่สูงสุดกว่าระบบเศรษฐกิจใด ๆ

ซึ่งสามารถเป็นได้ชนิดที่เป็นอภาลิโก คือไม่จำกัด
กาลยุคสมัย ว่าเป็นได้แต่ในยุคพระพุทธเจ้าเท่านั้น ยุคนี
ก็ยังเป็นได้ แม้คนยุคนี้จะเห็นแก่ตัวเห็นแก่ได้จัดจ้านสาหัส

และเป็นเอหิภัสลโก คือสามารถทำทลาย ให้มาชม
ความจริงที่เกิดได้-เป็นได้นี้กันแท้ๆ ในยุคนี้มีแล้ว สังคม
ชุมชนหมู่บ้าน“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ ไม่ใช่ได้แต่พูด

(๒๘) สาธารณโภคีเกิดได้เฉพาะในหมู่สงฆ์เพราะเหตุใด?

ในยุคพระพุทธเจ้า การมีลาภโดยธรรม(ลาภธัมมิกา)
แล้วนำมารวมกินใช้ อาศัยบริโภคในการดำเนินชีวิต เป็น
“สาธารณโภคี”นั้น เป็นได้แค่เฉพาะในหมู่นักบวชหรือหมู่
ภิกษุสงฆ์เท่านั้น เพราะยุคนั้นเป็น“สมบูรณาญาสิทธิราชย์”
เป็น“ยุคทาส”กันอยู่ทั่วโลก

และที่สำคัญคนหรือประชาชนในยุคนั้นทั้งหลายยัง
ไม่มีสิทธิเสรีภาพบริบูรณ์

เพราะคนทั่วไปทั้งหลายก็ยังไม่มีความรู้เรื่องสิทธิเสรี
ภาพใดๆเลย

คนยุคนั้นจึงไม่มีอิสระเสรีภาพ(Independence) ไม่มีคุณลักษณะแห่งความเป็นพี่น้องในสังคมหรือ“ญาติธรรม”(Fraternity)แท้ ไม่มีสุขสงบสันติภาพ(Peace)แน่ เพราะเป็นยุคทาสทั่วทั้งโลกกันอยู่ไม่มี“สมรรถนะ(efficiency)”ที่เต็มใจด้วยความเต็มจริงยินดีของตนแท้จากแรงงานของทาสทั้งหลายแน่ ไม่มี“บูรณภาพ(Integrity)”ไม่มี“สุนทรียภาพ(Aesthetics)”ไม่มี“สูญญภาพ(Voidness)”สัมบูรณ์แท้จริงแน่นอน

(๒๙) สาธารณโกศถ้าไม่มีอิสระเสรีภาพจะเป็นได้ไม่ยั่งยืน

ไม่ว่าจะเป็นสิทธิในทรัพย์สินข้าวของสมบัติวัตถุ
สิทธิในการกระทำ สิทธิในการพูด สิทธิในการคิด
สิทธิตามกฎหมาย
สิทธิตามวัฒนธรรม
สิทธิของมนุษยชาติ
ฯลฯ

ดังนั้น ถ้าสังคมใดยุคใดคนยังไม่มีรู้เรื่องของสิทธิ คนยังไม่มีสิทธิในเรื่องต่างๆ ยังไม่มีอิสระเสรีภาพ ยังเป็นสังคมทาสและเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์อยู่ สังคมนั้นจะไม่สามารถเป็น“สาธารณโกศ”ได้อย่างสงบสุขสัมบูรณ์แท้ สังคมคนฆราวาสทั้งหลายทั่วไปจะเป็นได้ยาก แม้เป็นได้ด้วยการบังคับ“สาธารณโกศ”นั้นก็ไม่ง่ายยืดยาวนาน

สังคมยุคพระพุทธเจ้าจึงยังทำให้เกิด“สาธารณโภคี” มีขึ้นในชุมชนทวารวาสไม่ได้ เป็นได้ในหมู่ภิกษุสงฆ์แค่นั้น เพราะมีข้อจำกัดต่าง ๆ ดังได้กล่าวมาแล้ว

(๓๐) การมีชีวิต“สาธารณโภคี”ต้องเป็นสิทธิของแต่ละคน

การดำเนินชีวิตเป็น“สาธารณโภคี”ต้องเป็น“ความสมัครใจ”ของคน จึงจะอยู่ในสังคมนั้นอย่างไม่ทุกข์ทรมานสงบ และสุขเย็นหรืออบอุ่นที่สุด นี่คือ จุดตัดสินใจ

“การกดดัน”จึงชี้บ่งว่าระบบไหนจะแท้จริงยิ่งกว่ากัน ถ้าสังคม“สาธารณโภคี”ได้ใช้อำนาจบังคับ-กดดันมากกว่าก็จะเป็นสังคมแห่ง“ทุกข์” ถือว่า ยังไม่เต็มสิทธิ หรือมีอิสระน้อยกว่า ย่อมด้อยกว่า ไปไม่รอดกว่า ต่ำกว่า

ดูได้จากสังคมคอมมูนิสต์ ซึ่งมี“การบังคับ”ในหลายกรณียิ่งกว่าประชาธิปไตย มากกว่าชาวเผด็จการแนนอน

จึงชัดเจนว่า ไม่มีอิสระเสรีมากเท่า“สาธารณโภคี”

เพราะ“การบังคับ”นี่เองที่ทำให้คอมมูนิสต์ต้องล่มสลายไปจากโลกเกือบหมดแล้ว แม้จะอยู่ได้ในทุกวันนี้ก็ต้องเป็นคอมมูนิสต์ลัทธิแก้กันไปแล้ว เอนเอียงมาข้างให้อิสระ

ก็ตัดสินใจได้ด้วยเรื่อง“ความเป็นอิสระ” นี่มิติหนึ่ง

และ“สาธารณโภคี”มีคุณลักษณะ communal อันเป็นลักษณะพิเศษถึงขั้นคุณวิเศษ(อุตตริมนุสสรธรรม)สำคัญยิ่งเป็น

สัจธรรมลึกลงไปจิตใจ มีความเกี่ยวเกาะแสนสนทสนัมพันธ์แห่งเชื่อความเป็น
ญาติสายเลือดและความเป็นชาติในประเทศ หรือมี DNA ที่สืบสานชัดเจน
แสนสนิทกว่า) ซึ่งลึกซึ้งแหลมคมยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์ที่โลกช่วงหนึ่ง
พยายามปลุกปั่นให้เกิดขึ้นมาในยุคหนึ่งเสียอีก

นี่ก็อีกมิติหนึ่ง ซึ่งเพิ่มขึ้นเป็นเครื่องตัดสินใจได้

เพราะ“สาธารณโภคี”นี้ทุกคนในสังคม กล้ามีน้อย
-กล้าจน-กล้าไม่สะสม ยิ่งกว่า ๓ ระบบนั้น(เผด็จการ,คอมมิวนิสต์
และประชาธิปไตยทุนนิยม) จึงเต็มใจเสียภาษีให้แก่ส่วนกลาง
เข้าใกล้ ๑๐๐ % หรือเสีย ๑๐๐ % ได้จริงยิ่งยวดกว่าทั้ง ๓
ระบบนั้นอย่างแท้จริง ทั้งจริงใจและทั้งจริงฉลาดชั้นปัญญา

(๓๑) “จุดเด่น-จุดเน้น”สำคัญยิ่ง ของระบบแต่ละระบบ

คอมมิวนิสต์นี้เน้นที่“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง”
ยิ่งกว่า เน้นที่จิตใจที่เป็น“อิสระเสรีภาพของคน”

คอมมิวนิสต์จึงเอียงข้าง“วัตถุนิยม”ยิ่งกว่า“จิตนิยม”

ประชาธิปไตยนั้นเน้นที่“อิสระเสรีภาพของคน”แต่ละ
คนยิ่งกว่าเรื่อง“ทรัพย์สินและเงินเข้าส่วนกลาง” จึงเอียงมา
ข้าง“จิตนิยม”ยิ่งกว่า“วัตถุนิยม”

คนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงล้วนมี“อิสระ
เสรีภาพ”เต็ม ๑๐๐ % สูงสุดได้ นี่แหละคือจุดสำคัญที่เป็น
ประชาธิปไตยสูงสุด ๑๐๐ % แท้ๆยิ่งกว่าระบบคอมมิวนิสต์

ส่วนคนผู้ใดจะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”นั้นล้วนเต็มใจ“เสียภาษี” ๑๐๐ % มากสุดได้ยิ่งกว่าคอมมิวนิสต์ จึงเป็นคอมมิวนิสต์สูงสุด ๑๐๐ % แท้ ๆยิ่งกว่าระบบประชาธิปไตย อย่างวิเศษด้วยซ้ำ

สรุปตรงนี้ ก็คือ ไม่ว่าจะเรื่อง“อิสระเสรีภาพ” หรือเรื่อง“วัตถุนิยมของทรัพย์สิน” สาธารณโภคีทำความสำเร็จได้ จึงเป็นได้ยิ่ง ๆกว่า ทั้ง ๒-๓ ระบบนั้นแท้จริง

สาธารณโภคีจึงมีทั้ง ๒ จุดเด่นกว่าของทั้ง ๓ ระบบ ดังนั้น ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเกิดได้แม้ในประเทศประชาธิปไตยที่เน้นระบบอิสระเสรีภาพเต็ม ๑๐๐ % เพราะระบบ“สาธารณโภคี”ก็เป็นระบบที่นิยมอิสระเสรีภาพเช่นเดียวกันกับ“ประชาธิปไตย” ๑๐๐ % อยู่ทีคนจะเป็นได้มั๊ย?

และเด่นกว่าประเทศคอมมิวนิสต์ที่เน้นระบบมีทรัพย์สินส่วนกลางเต็ม ๑๐๐ % เพราะระบบสาธารณโภคีเป็นระบบที่ไม่เป็นภัยเป็นโทษกันแล้ว ไม่หลงแย้ง“ทรัพย์สินเงินทองข้าวของส่วนกลาง”ยิ่งกว่าชาวคอมมิวนิสต์เป็นกัน

“สาธารณโภคี”จิตใจจึงสะอาดกว่า มีอิสระเสรียิ่งกว่า

(๓๒) “สาธารณโภคี”มีจุดดียิ่งกว่าระบบการปกครองทั่วไป

“สาธารณโภคี”นั้นอิสระยิ่งกว่า“เผด็จการ”นั้นแน่แท้ ระบบ“สาธารณโภคี”จึงเป็นระบบที่ดีวิเศษยิ่ง ทั้งการ

มีอิสระเสรียิ่งกว่าระบบประชาธิปไตยเสียอีก และทั้งเป็นระบบที่มีความเป็น“คอมมูนอล”ที่เน้น“ส่วนกลางร่วมกัน”ได้ยิ่งกว่าระบบคอมมิวนิสต์ด้วยซ้ำไป

จิตใจของผู้จะเข้าสู่ระบบ“สาธารณโภคี”จึงมีทั้งอิสระยิ่งยวด และมีทั้งความเต็มใจเสียสละให้ส่วนกลางก็ยิ่งยวด

จุดดีจุดเด่นของ ๒ ระบบการปกครองในโลก คือ มี“อิสระ”ก็ดี มี“ใจสาธารณะ”ก็ดี คนจะทำได้เป็นได้ก็ต้องเป็นคนที่มีจิตใจเจริญสูงพิเศษกว่าคนธรรมดาสามัญแน่นอน

เพราะผู้สมัครใจจะอยู่ในสังคมสาธารณโภคีถ้ากิเลสยังมากอยู่ ก็อยู่ไม่ได้ แม้จะอยู่ก็อยู่อย่างมีทุกข์ หรืออยู่ได้ไม่ยาวนานแน่นอน ไม่เป็นสุขสำราญเบิกบานใจเต็ม ๑๐๐ % แน่ยิ่งกว่าแน่

แต่ถ้าเป็นคนมี“ปัญญา”จริงก็จะยอมตาย กัดฟันสู้

(๓๓) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”เป็นสังคมที่มีความพิเศษหรือสังคมที่คนอยู่ได้ต้องมีคุณธรรมจริงมากมายหลายมิติจึงจะอยู่ได้ เพราะไม่ใช่สังคมธรรมดาสามัญที่ปุถุชนจะอยู่ได้ง่ายๆ

คนที่มีคุณธรรมจริงคือคนมี“ปัญญา”ซึ่งเป็นภาษาบาลี อันเป็น“ความฉลาดแบบโลกุตระ” จึงแตกต่างจาก

“ความฉลาดแบบโลภียะ”ที่ภาษาบาลีเรียกว่า“ฉโก”

ความฉลาด“ฉโก”เป็นความฉลาดที่เต็มไปด้วยเล่ห์
เหลี่ยมลึกร้ายซับซ้อน โดยที่เจ้าตัวไม่รู้ตัวเอง(อวิชชา) หรือ
แม้รู้ก็ยังใช้เล่ห์เพื่อความเอาเปรียบถึงขั้นโกงทุจริตหนัก

แต่คนไม่ยอมใช้คำว่า“ฉโก”เรียกความฉลาดของตน
ทั้งๆที่เขามีแค่“ความฉลาดฉโก”คือ ฉลาดแบบโลภียะเท่านั้น

มีวิธีที่จะเกิด“ความฉลาดซื่อสัตย์”ซึ่งเรียกด้วยภาษา
บาลีว่า“ปัญญา” คือฉลาดไม่ต้องใช้เล่ห์เหลี่ยม และฉลาด
ที่ยอมเสียเปรียบ ฉลาดที่เต็มใจเสียสละ เพราะมีปัญญาแท้

ผู้มี“ปัญญา”แท้รู้ว่า “เสีย”คือผู้ต้อง“สละ” ผู้ต้อง
“ให้”แก่ผู้อื่น ผู้ต้อง“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น เป็นความประเสริฐ

ดังนั้น“ปัญญา”ที่รู้ดีว่า “การเสีย”คือ“การได้” หรือ
การให้แก่ผู้อื่นคือความดีงามจริง ๆ “ขาดทุนของเราคือกำไร
ของเรา” จึงเต็มใจ“เสีย” เต็มใจ“สละ” เต็มใจ“ให้”แก่ผู้อื่น
เต็มใจ“ขาดทุน”ให้แก่ผู้อื่น อย่างสมบูรณ์ด้วย“ฉลาดปัญญา”

ผู้ยังมีแค่“ฉลาดฉโก”จะไม่เห็นดีเห็นงามตามที่ว่า
นี้ จะเข้าใจ“ความจริง”ที่ว่ามันไม่ได้ เขาก็มี“อวิชชา”อยู่เต็ม
ความโง่ แม้จะพอเข้าใจได้ก็จะไม่ยอมทำอย่างเต็มใจเลย
หรือแม้แค่สมัครใจจะทำเป็นครั้งคราว เขาก็ต้องพยายาม
ฝืดฝืนใจอย่างเหลือเกิน จึงไม่นิยม ไม่ชื่นชม ไม่ร่วมยศเน่

เห็นมัย ว่าคนจะมี“ปัญญา”จึงยากแสนยากมาก
เพราะเปลี่ยน“อวิชชาธาตุ”ในจิตใจคนได้ยากจริง ๆ

(๓๔) “เจโก”คือ อวิชชาธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบเก่า

ผู้เริ่มมีสติแห่ง“ปัญญา”เกิดในจิตใจใหม่ จึงคือ ผู้ที่มี“ความฉลาดแบบอื่น(อัญญะ)” ที่แตกต่างจาก“อวิชชาธาตุ”ของคนสามัญในโลกที่เป็น“โลกีย์” ชนิดที่เป็น“คนละโลก-หันหลังชนกัน” จึงมองเห็นมุ่งไปทิศตรงกันข้ามเลยทีเดียว

การพูดกันจึงยากที่จะเข้าใจกันได้ เพราะมันเหมือนกับคนต่างดาวมาเจอกัน คนที่มาจากคนละโลกคุยกัน

คนหนึ่งเป็นมนุษย์โลกียะ ที่เป็นโลกของมนุษย์สามัญปุถุชน คือโลกที่เป็นดวงดาวที่เป็นโลกีย์ มี“ความคิดรวบยอด (concept)”แบบโลกีย์ จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงแต่“ค่านิยม(values)ก็ดี รสนิยม(taste)ก็ดี” หรือ“ธรรมนิยาม ๓” คือไตรลักษณ์โลกีย์ (การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป = สามัญญลักษณะของโลกีย์)ก็ดี ที่เป็นสามัญของคนชาวโลกีย์ธรรมดาเท่านั้น

(๓๕) “ปัญญา”คือ อัญญธาตุ เป็น“ความฉลาด”แบบใหม่

แต่อีกคนหนึ่งเป็นมนุษย์โลกุตระ ที่เป็นคนโลกต่างดาว เป็นโลกของมนุษย์“โลกอื่น” คือโลกที่เป็น“ดวงดาวโลกุตระชน” ซึ่งมี“ความคิดรวบยอด(concept)”ก็ดี “ค่านิยม(values)”ก็ดี “รสนิยม(taste)”ก็ดี แม้“ธรรมนิยาม ๓ คือไตรลักษณ์

ก็ดี(การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป) คนโลกต่างดาวก็มีปัจจัยตติ
ลักษณะของโลกุตระ ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็นไตรลักษณ์ที่มี
ความรู้สึบลับซับซ้อนลึกซึ้ง(ปฏิสนธาคะ)ยิ่งกว่าคนโลกีย์ธรรมดา

นั่นคือ คนผู้นั้นสามารถใช้“ธรรมะ ๒”คือ ถึงขั้นมี
“ปัญญาธาตุ”ที่เป็น“นาม”ของตนเอง เมื่อสัมผัส“กาย”ตนเอง
ก็สามารถอ่าน“อาการ”อ่าน“นิมิต”ของ“จิตในกายตน”ออกถึง
ความเป็น“สามัญลักษณะ”หรือ“ไตรลักษณ์”ได้เกินกว่าสามัญ
ปุถุชนที่เห็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ในกรอบของเขา

นั่นก็คือ สามารถรู้ รู้แจ้ง รู้จริง“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-
ดับไป”ของ“วิญญาณธาตุ”ของตนนั้น ๆ ได้มากกว่าการเห็น
ความจริงว่า เป็นแค่“การเกิดขึ้น-ตั้งอยู่-ดับไป”ของปุถุชน

เพราะมี“ปัญญา”ที่ความสามารถหยั่งรู้จิตของตน
และแยกแยะ“กายในกาย-เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรม
ในธรรม”ของตนได้ด้วย“ธรรมวิชัยสัมโพชฌงค์”สัมมาทิฐิ

(๓๖) “ปัญญา”สัมมาทิฐิเป็น“ความฉลาด”ชั้น“โลกุตระ”

เช่น รู้ รู้แจ้ง รู้จริง“ไตรลักษณ์”หรือสามัญลักษณะ
ถึงขั้น“โลกุตระ” นั่นคือ สามารถแยกแยะ“กาย ๒-เวทนา
๑๐๘-จิต ๘๘-ธรรม ๒”ได้อย่างแต่ละต้องสัมผัสสภาวะจริง

จากความเป็น“รูป ๒๘” ที่สามารถรู้ รู้แจ้ง รู้จริง
ได้ด้วยการศึกษาและปฏิบัติตาม“นาม ๕” ที่พระพุทธเจ้า

ตรัสไว้ชัดในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔ ก็จะสามารถ
รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปัจจุสมุปบาท”ได้บริบูรณ์สมบูรณ์

นั่นคือ ผู้มี“ปัญญา”ขั้น“วิชา”ตั้งแต่“วิปัสสนาญาณ”
ไปครบ“วิชา ๘” สามารถอ่านสภาวะธรรมที่เป็น“ปัจจุ
สมุปบาท”ได้ตั้งแต่ความเป็น“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-
อายตนะ” เมื่อมี“สัมผัส”จึงมี“เวทนา”ขึ้นมาให้ศึกษาเรียนรู้
ขอยืนยันว่า ต้องมี“สัมผัส ๖”จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้

หากไม่มี“ผัสสะ ๖”หรือไม่มี“สัมผัส ๖”ให้เรียนรู้
เช่น หลับตาเข้าไปเรียนรู้อยู่แต่“ภายในภวังค์”ที่มีแต่“จิต
ในจิต”เท่านั้น ซึ่งไม่มี“กายในกาย-เวทนาในเวทนา”ให้
ศึกษา“ธรรมในธรรม”ทั้งหลายได้ครบทั้งภายนอก-ภายใน
ไม่มีสมมุติสัจจะ-ปรมาตตสัจจะ ครบครัน การศึกษาก็ไม่
บริบูรณ์ การบรรลุธรรมทั้งหลายก็ไม่สมบูรณ์ ..เห็นชัดมั๊ย?

ต้องมี“ผัสสะ”จึงจะสามารถพิจารณา“กายในกาย-
เวทนาในเวทนา-จิตในจิต-ธรรมในธรรม”ได้จริงถึงขั้นรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริงว่า “สังขาร”ทั้งหลายก็ดี “ธรรม”ทั้งหลายก็ดี ย่อมมี
“อารยสัจ”ที่เป็น“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ในสังขารในธรรมนั้นๆ

นั่นคือ มี“สัจธรรม”ให้เราเรียนรู้ศึกษาได้ครบครันทั่ว
หมดตาม“ปัจจุสมุปบาท”ทั้งสาย ชนิดที่อนุโลม-ปฏิโลมได้
ถ้วนรอบ รอบแล้วรอบเล่า จะกี่รอบก็ทบทวนได้จนแน่ใจ
เป็นที่สุดว่า บรรลุธรรมสูงสุดแล้ว จบกิจแล้ว บริบูรณ์สมบูรณ์
แล้ว อย่างที่ตนมั่นใจของตนจริง ๆ ครบ“เวทนา ๑๐๘”

เต็มถ้วนด้วยการทบทวนแล้วทบทวนอีก สะสม“อาเนญชาภิสังขาร”แล้ว ๆ อีก ๆ กระทั่ง“อดีต ๓๖-ปัจจุบัน ๓๖-อนาคต ๓๖” ควบแน่นเป็น“นิจจัง-ธวััง-สัสสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”กันทีเดียว

(๓๗) ยกตัวอย่าง ไตรลักษณ์ หรือสามัญลักษณ์ เป็นต้น

๑.สังขาร คือสังขตธรรมทั้งปวง ไม่เพียง(สัพเพ สังขารา อนิจจา) ๒.สังขารคือสังขตธรรมทั้งปวง เป็นทุกข์(สัพเพ สังขารา ทุกขา) ๓.ธรรมคือสังขตธรรมและอสังขตธรรม หรือสังขารและวิสังขารทั้งปวง ไม่ใช่ตน(สัพเพ ธัมมา อนัตตา)

ผู้มีแค่“ความรู้สามัญปุถุชน”จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้ง รู้จริงเริ่มตั้งแต่ความเป็น“สังขาร”ได้เลยว่า มันคืออะไร?

ยิ่ง“ความไม่เที่ยง”ของสังขารก็ดี ของธรรมก็ดี ก็จะไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้เลย

“กายที่เป็นภายนอกของสังขาร”นั้นอาจจะสามารถพอรู้ได้เห็นได้ ว่า มันมี“ความไม่เที่ยง”ด้วยตา ด้วยทวารภายนอก อาศัยผ่านกาล ผ่านเวลาที่มันล่องไป ๆ “สังขารภายนอก”มันก็จะปรากฏ“ความไม่เที่ยง”เสื่อมไปให้เห็นได้

แต่“จิตสังขาร-วีสังขาร”ที่เป็น“สังขารภายในนี้สิ มันต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ

มีแค่“เนกะหรือเนโก”นั้นไม่สามารถหยั่งรู้ความเป็น

จริงของ“อาการ-เพศ-นิมิต-อุเทศ”ได้แน่

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จึงจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง สภาวะธรรม“ความไม่เที่ยงในสังขารภายในจิตของตน”ได้

เช่น เริ่มรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นรูปกับนามปรุงแต่งกันอยู่”ในตน เรียกว่า“กายสังขาร”ก็ดี “จิตสังขาร”ก็ดี “วีสังขาร”ก็ดี ว่า เป็นไหน? อย่าง“สัมมาทิฏฐิ”จริง ๆ

นั่นคือ สามารถหยั่งรู้ภาวะที่เป็น“ความไม่เที่ยง”ได้แก่ ความเป็น“อนิจจัง(ความไม่เที่ยง)”ของจิต-เจตสิก ก็สัมผัสเห็น ความไม่เที่ยงของ“กิเลส(ภาวะเก้ = ภาวะที่เป็นของไม่จริง-ไม่เที่ยง-ไม่แท้ที่หลอกคนอวิชชาอยู่ในจิตตัวเอง)”ในตนได้จริง

หรือ“กิเลส”เป็น“เหตุแห่งทุกข์”ก็สัมผัสสภาวะว่ามัน เป็นเหตุเป็นปัจจัยได้ ที่มี“ปัญญา”สัมผัสรู้กันจริง ๆ

แม้แต่“กิเลส”ไม่มีตัวตนที่แท้จริงเลย มันเป็นเพียง “พลังงานเก้ในจิต”ที่เรา“อุปาทาน”ยึดมั่นถือมั่นมันเองแท้ ๆ ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้ ๆ จริง ๆ จึงรู้หน้าตาของ“อุปาทานจิต” ที่มันเป็น“ผีหลอก”ได้แท้ชัดเจนยิ่ง ด้วยธาตุ“ปัญญา”ตน ตนจึงแจ้งชัด“ความหลอก” หรือ“ความเท็จ”ชัดยิ่ง

(๓๘) “ปัญญา”ที่รู้จริง“ธรรมนิยาม ๕”มีในพุทธเท่านั้น

ซึ่งผู้มี“ปัญญา”จริงจะสามารถแยกแยะความเป็น “ธรรมนิยาม ๕”ได้อีกด้วย

“ธรรมนิยาม ๕” (นวัคคัตถุศาสตร์ = คำสอนของพระพุทธศาสนา หลักใหญ่) แท้ ๆ ที่ล้วนเป็นโลกุตระ มิใช่โลกียะ

“ธรรมนิยาม ๕” ได้แก่ อุตุนิยาม, พีชนิยาม, จิตนิยาม, กรรมนิยาม, ธรรมนิยาม (การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไปของสรรพสิ่ง-ที่เป็นทั้งสรรพสิ่งโลกียะ-ทั้งสรรพสิ่งโลกุตระ) อันประกอบด้วยรูปธรรมและนามธรรมที่เป็นอารยธรรมชั้นโลกุตระ = ปัจจัตตลักษณะของโลกุตระธรรม (ไม่ใช่แค่เป็นปัจจัตตแบบโลกียะเท่านั้น) และมี “อธิปไตย” ในธรรมนิยาม ๕ (ธรรมาธิปไตย) เป็นอารยธรรมบริบูรณ์สัมบูรณ์ ก็ล้วนรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วย “ปัญญา”

อันเป็น “ความฉลาดแบบใหม่” ที่ไม่เหมือนแบบเก่าจริง ๆ และมีลักษณะทวนกระแสโลกเก่า คือโลกีย์เอาด้วย

เป็น “คนโลกใหม่” เป็น “คนโลกต่างดาว” ที่มีความฉลาดแบบใหม่ ซึ่งฉลาดแบบคนต่างดาว แบบ “โลกุตระ”

(๓๙) “ปัญญา” จึงเป็น “ความฉลาด” ของคนต่างดาว

คนโลก “อื่น” (อัญญะ) นี้จึงเป็นคนต่างดาว เป็นคนดาวดวงใหม่แท้จริง ที่มีความสามารถ “หลุดพ้นจากโลกลูกเก่า” ของตนออกมาสู่ “โลกอื่น” ที่ไม่ใช่ “โลกโลกีย์” ที่ตนอยู่จำเจด้วย “ทุกข์ ๆ-สุข ๆ” ยึดมั่น “ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกันอยู่ หวงแหนเป็นของตนอยู่ โดยเฉพาะ “ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง

ในความเป็นอัตตา๓” จึงไม่รู้จักจบสักที ไม่สำเร็จได้จริง

เพราะยังไม่มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เป็นคนดาวดวงใหม่ที่บรรลุปุทธธรรมสัมมาทิฏฐิจริง ซึ่งเป็นโลกุตระที่มี“ความแตกต่าง”จากโลกียะเป็นคนละโลก หรือเป็นคนละดวงดาวแท้ ๆ

เมื่อคนดาวดวงใหม่ สามารถเดินทางออกจาก“โลก”ลูกเก่าของตนได้ ก็เท่ากับเป็นคนที่“พ้นโลกเก่า”มาได้ ครั้นแสดงตนบอกตนต่อคนโลกเก่า ว่า ตนหยุดหลงโง่งมจมอยู่กับ“ทุกข์-สุข” เลิกที่จะยึด“ของเอ็ง-ของข้า” แย่งกันอยู่ หวงเห่นเป็นของตนอยู่ ไม่รู้จักจบสักที ได้แล้วจริง ๆ

“คนโลกเก่า”คือ คนโลกียะ รู้แบบดาวดวงเก่า หมุนเวียนวนไปตามทิศทางเดิม จึงฉลาดตามความหมุนวนอยู่เหมือนกันหมดตามความวนของโลกเก่า วนอยู่ตามเข็มนาฬิกาของสนามแม่เหล็กโลกียะ อย่างเดิมนั่นเอง

(๔๐) “ปัญญา”เป็น“ความฉลาด”ที่ทวนกระแสกับ“เงโก”

แต่ดาวดวงใหม่นี้ หมุนวนทวนกระแสกับดาวดวงเก่า จึงมีความรู้สึก(เวทนา)ที่ดี การกำหนดหมาย(สัญญา)ที่ดี ปฐักแต่งกันอยู่(สังขาร)ที่ดี ความรู้ทั้งมวล(วิญญาน)ที่ดี จึงเป็นแบบของดาวดวงใหม่ ที่เรียกว่าปัญญา ซึ่งเป็น“ความรู้”ของคน

โลกใหม่มีใช้“ความรู้เชิงโก”ที่เป็น“ความรู้”ของคนโลกเก่าแล้ว

จิตใจคนมี“ปัญญา”จึงเป็นคนหน้าใหม่ที่มี“ความรู้-
ความเห็น”แปลกใหม่ทวนกระแสโลกโลภียหรือทวนกระแส
คนดาวดวงเก่า ซึ่งไม่เหมือนกับ“ความรู้-ความเห็น”ของ
คนดาวดวงเก่า เพราะมันแปลกใหม่-แยกแตกต่างกันไปใหม่
แล้ว

“ความคิดรวบยอด(concept)”ก็ดี “ค่านิยม(values)”ก็ดี
“รสนิยม(taste)”ก็ดี “ธรรมนิยาม ๕ (Supra normal of the
Teacher’s nine[นวัคคัสตฤศาสตร] - factored dispensation 5)”ก็ดี จึง
ล้วนทวนกระแสดาวดวงเก่าแน่ๆ เป็น“ธรรมชาติชนิดใหม่
ที่เหนือธรรมชาติโลภีย”แท้ๆ

ดังนั้น“อัญญะ(อื่น)”ก็คือ “ธาตุใหม่”ของจิตใจ ที่
เมื่อ“ธาตุ”ชนิดใหม่นี้ พัฒนาขึ้นจึงเป็น“วิชาธาตุ”

“วิชาธาตุ”ที่เจริญมากขึ้นจากที่เริ่ม“จากอัญญธาตุ”
เมื่อพัฒนาเป็นพหุพจน์มากขึ้นก็คือ “อัญญา” ซึ่ง“ตรงกัน
ข้ามกับอวิชาธาตุ”ไปตามลำดับ

จะเรียกด้วยภาษาว่า “ธรรมชาติ”ก็มี“ธรรมะ”ที่เป็น
“ชาติของคนต่างดาว” ซึ่งมี“เชื้อชาติคนละเชื้อชาติ” และมี
DNA ของคนละโลก หรือคนละดวงดาวกันจริงๆ กับ“เชื้อชาติ
คนโลภียเก่า” เพราะมี DNA คนโลกใหม่หรือคนโลกุตระที่
ไม่ใช่ DNA ของคนในดาวดวงเก่ากันแล้ว

DNA คนละ DNA เป็นคนมีเชื้อจากดาวคนละดวง

(๔๑) “คนดาวดวงใหม่”เป็นผู้เสียสละแบบโลกุตระ

สิ่งที่สัมผัสได้แม้ภายนอก จะยืนยันสอดคล้องกับภายใน ซึ่งต้องคบคั่น และพิสูจน์ยืนยันกันหลากหลายมิติได้จริง ๆ นั่นก็ต้องครบทั้งภายนอก-ภายใน ครบทั้งสมมุติสัจจะ-ทั้งปรมัตถสัจจะ เป็น“ธรรมะ๒”เสมอ

โลกยุคนี้โชคดีมากที่ยังมีพระวณะของพระพุทธเจ้า คือ พระไตรปิฎกฉบับนี้ ใครเก่งเกินกว่าพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไม่เชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้ ไปเชื่ออะไรอื่น เป็นสิ่งที่น่าเชื่อถือ ก็เป็นสิทธิของเขา เขาก็เชื่ออะไรอื่นของเขาไป ก็เป็นธรรมดา ก็ปล่อยเขาไป แต่เราเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้

เราก็พูดกันกับกลุ่มคนที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้ อยู่ เทำนี้ ก็เหลือหลายแล้ว ซึ่งอาตมาว่าท่านก็มีไม่น้อย หรอกในโลกแม้ปัจจุบันนี้ที่ยังเชื่อพระไตรปิฎกฉบับนี้กัน เอามาปฏิบัติให้บรรลุตามนั้นให้ได้เกิด จะรู้ความจริงเอง

ซึ่งแน่ยิ่งกว่าแน่ว่า คนที่มี“ภูมิโลกุตระ”ในโลกยุคนี้ ขณะนี้นั้นยังมีน้อยอยู่ ก็มีในประเทศไทยนี้แหละมากที่สุด

เราก็ตรวจสอบตามพระไตรปิฎก ทั้งมรรค-ทั้งผล กับ“ธาตุรู้(วิญญาณ)”ของเราทั้งหลาย ที่มีครบตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็น“นวัคส์ตฤศาสตร์(คำสอนของพระพุทธศาสดา๙”หรือพุทธคุณ๙)” เป็น“สุวากุขาโต๒ (พระธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้ว บันทึกมาถึงวันนี้ พิสูจน์ได้ตามหลัก ๒ ประการนั้น)”

(๔๒) “สุวากขาโต” นั้น คือ อย่างไร?

“สุวากขาโต หรือสวากขาตธรรม” ๖ ประการ ที่พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันไว้ทั้งหลายนั้น ล้วนดีแล้วทั้งนั้น ไม่มีผิดไปจากคำตรัสให้เราตรวจสอบตามหลัก ๖ ประการนั้นได้

๑. สุวากขาโต ภคฺวตา ธัมโม ก็คือ เป็นธรรมของพระพุทธเจ้า ที่ตรัสยืนยันไว้อย่างดีแล้ว ๖ ประการ ใครอย่าเข้าใจเพี้ยนผิดออกไปจากพระวาระของท่านก็แล้วกัน

๒. สันติปฏิริโก ก็คือ ผู้ปฏิบัติที่เอาตัวเองมาปฏิบัติเองเลย นี่เรียกว่า สันติปฏิริโก ก็จะเกิดผลในตนเองได้จริง จึงจะมี “ความรู้ของตนเอง” เป็น “ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ” ของตน “มีความรู้ขึ้นในจิตตนเอง” เกิดรู้ขึ้นในสันติปฏิริโกผู้นั้น ๆ

ผู้ไม่เอาตนเองปฏิบัติ ก็แน่นอน..ย่อมไม่มีผล

[สันติปฏิริโก หมายความว่า ตัวตนทั้งร่างทั้งใจองคาพยพทั้งหมด ทั้งภายนอก-ภายใน ซึ่งแตกต่างจากข้อที่ ๑ (ปัจจัยตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ) เพราะข้อ ๑ นั้นหมายถึงจิตใจเท่านั้น เฉพาะจิตใจที่เกิดผลกันภายใน แต่ “สันติปฏิริโก” ข้อ ๒ นี้หมายถึง ทั้งตัวตนทั้งร่างกายทั้งจิตใจ และผลทั้งหมดทั้งสมมุติสัจจะและปรมาตตสัจจะ อันมีสัมผัสทั้งภายนอกและภายในสัมพันธ์กัน ร่วมรวมกันอยู่ทั้งโลกภายนอกและอัตตาภายใน ทั้งสมมุติสัจจะและปรมาตตสัจจะหมดถ้วน]

๓. อกาลิโก ก็คือ ไม่จำกัดกาละ ไม่ว่ายุคใดสมัยใดหากมีหลักฐานคำสอนพระพุทธเจ้าของจริงอยู่ ก็นำมาปฏิบัติพิสูจน์จะเป็นจริงเกิดจริงได้ทุกกาละ ขอให้สัมมาปฏิริโก-สัมมาปฏิบัติเกิด แต่ถ้ากาละใดไม่มีหลักฐานคำสอน

พระพุทธเจ้าเลย หรือมีอยู่แต่มีจิตปฏิภาณตัวเอง ก็แน่นอน ย่อมปฏิบัติอย่างไรก็ไม่มี“ผล”จริง แม้เขาจะยืนยันว่ามีผล ก็ไม่ได้ แต่นั่น“มีจิตผล” ไม่ใช่“สัมมาผล”เกิดแน่ยิ่งกว่าแน่ ซึ่งชาวพุทธยุคนี้ก็มีให้เห็นอยู่ เขาก็หลงว่าของเขานี้แหละจริง

๔.เอหิปปัสสิโก ก็คือ มีผู้ปฏิบัติเกิดตาม“มรรคผล”นี้จริง ตามคำสอนนี้จริง ยืนยันได้ เชิญให้มาสัมผัสพิสูจน์ได้ว่าเป็น“โลกุตระผล”ตามพระวาระของพระศาสดาที่เรายึดถือในพระไตรปิฎกฉบับนี้ ถ้าไม่ถือสาจะว่า ทำให้มาพิสูจน์ก็ได้

ส่วนผู้ไม่เชื่อถือพระไตรปิฎกฉบับนี้ ก็แน่นอนย่อมไม่เห็นว่าเป็นจริง ก็ธรรมดาที่เขาต้องเป็นอย่างนั้น ก็ไม่มีปัญหา

๕.โอบนยิโก ก็คือ สิ่งนี้ ความรู้นี้ ความประพฤตินี้ ความจริงนี้ ความเป็นอย่างนี้ เป็นสิ่งเลิศ เป็นของสูงยิ่ง จึงเป็นสิ่งที่น่าเอื้อมเอามาให้ตน ควรโน้มเอามาให้ตนให้ได้

๖.ปัจจุตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ ก็คือ ผู้ปฏิบัตินั้น ปฏิบัติแล้วก็เกิดผลธรรมในตน บรรลุธรรมนั้นในตน ตนก็มีญาณหยั่งรู้ความจริงของธรรมนี้ที่เกิดขึ้นในตน ที่ตนบรรลุในตนของตน ทั้งธรรมะเกิดขึ้นจริง และทั้งตนก็รู้ธรรมะนั้น

(๔๓) ศาสตร์ที่ทำให้เป็น“คนจน”สำเร็จอย่างมี“ปัญญา”แท้

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้เป็นศาสตร์ยิ่งใหญ่ โดยเฉพาะมีความเป็นเศรษฐศาสตร์ที่รวมคุณธรรมของ“เผด็จ

การ-คอมมูนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย”ไว้ครบ แม้แต่ความเป็น“พระเจ้า”มารวมไว้ในความเป็น“โลกุตระภูมิ”ได้แต่อย่างวิเศษสุด เพราะธรรมชาติของพุทธศาสนาช่วยให้ประชาชนมีความเข้าใจชีวิตชาติศาสน์กษัตริย์อย่างลึกล้ำ

ความมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระภูมิ”จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“โลก” ความเป็น“อัตตา” โดยเฉพาะมี“ธรรมะ”ชั้น“โลกุตระ” วุฒิแห่ง“ปัญญา”จึงควบคุม“อธิปไตย”ไปกับ“โลก”ด้วย“สติ”ที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”ชั้น“อาริยะ(Supramundane)”อันมี“ปัญญา”เป็น“เมตตา”แท้ๆ“อภิบาล”สังคมมาตลอด

ชีวิตที่อยู่กับสังคม“ประชาธิปไตย”จึงเต็มไปด้วย“เมตตา”คุ้มครองดูแล“โลก” อธิปไตยจึงเป็น“โลกุตระธรรม”นี่คือ สังคม-ประเทศชาติ-โลกที่เป็น“ธรรมาธิปไตย”แท้จริง

ซึ่งศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่มีภูมิรู้ชนิดนี้ในความเป็นคนและความเป็นสังคมมนุษยชาติโดยตรงแท้ๆ จึงทำได้

ความเป็นเศรษฐกิจ-เป็นการเมือง-เป็นสังคมจึงเกิดด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”ซึ่งผู้ไม่เป็นทาส“โลกธรรม”แน่แท้ และมี“ปัญญา”เข้าใจจริงๆว่า ทำไมชีวิตตนจึงควรอยู่กับสังคมอย่างต้องเป็น“คนจน”

จึงมีชีวิตเป็น“คนจน”อย่างสุขสำราญเบิกบานใจ

เพราะมี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”แท้จริงขณะนี้เอง

โดยเฉพาะคนไทย“มีตะกอนเชื้อโลกุตระ”ตกผลึกอยู่ในอนุสัยของจิต”มาแต่โบราณอยู่จริงๆเพราะไทยนั้น

มีพุทธเป็นศาสนาประจำชาติมาแต่ต้นเกิดชาติไทยมาเลยตลอด แม้ปริมาณจะลดลง แต่แก่นความจริงยังมีคุณภาพควบแน่นอยู่ใน“อนุสัย”ลึกๆ ด้านปริมาณจะลดแต่ DNA โลกุตระธรรมก็ยังเหลือเนื้อแท้เป็นเชื้อแท้คงอยู่ในอนุสัย

“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”จึงมีเชื้อจริง ที่ถูกปลูกให้“ตื่น”ขึ้นมา เป็น“ปรากฏการณ์ Phenomenal แห่งระเบิดรัก”ที่นำมหัสจรรย์ทันทีในประเทศไทย เมื่อปลายปี ๒๕๕๙

ก็เพราะมีเหตุ-ปัจจัยที่ครบถ้วนสัดส่วนแท้ จึงเกิดจริงเป็นจริง“ปรากฏการณ์”นั้นๆ ขึ้นมาอย่างไม่มีการนัดหมาย

ฉะนั้นคือ “อจินไตย”ที่เกิน“โลกจินตา”ของสามัญปกติที่เกิด“ปาวุหารีย์ของการบริหารแบบคนจน”แท้ๆจริง ๆของพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ แห่งวงศ์จักรีของประเทศไทย

ซึ่ง“ทุกอย่างย่อมมาแต่เหตุ” ถ้าไม่มี“เหตุ”แท้ ย่อมเกิดปรากฏการณ์อันน่ามหัศจรรย์จริงนั้นๆ ไม่ได้

จริงมั๊ย..?!..?!..!!??

(๔๔) การบริหาร“แบบคนจน”จึงเป็นศาสตร์ที่ยิ่งใหญ่

ดังนั้น“วิญญาณแห่งอิสระเสรี”ของคนไทยจึงมีอยู่เข้มข้น ไม่เหือดหายไปได้ง่ายๆ จนมีคำพังเพยว่าคนไทยติดมากระทั่งทุกวันนี้คือ “ทำได้ตามใจคือไทยแท้”นั่นปะไร!

การสหมัครใจหรือเต็มใจเป็น“คนจนอย่างมีปัญญา”

จึงมิใช่ถูกบังคับเลยในเลือดและวิญญาณมนุษย์ แต่เจ้าตัวเข้าใจและยินดีพอใจเป็น“คนจน” ชนิดที่เต็มใจแท้ๆ

คนไทยแท้ที่มี“ปัญญา”จึงไม่ใช่คนที่จะกระเหี้ยนกระหือรืออย่าง“ความรวย”เหมือนคนชาติอื่น สังเกตดูดีๆ เกอะ คนไทยจะเป็น “คนจน” ที่สงบอบอุ่นเรียบร้อยเอื้อเฟื้อเกื้อกูลเผื่อแผ่กันอย่างมีน้ำใจ และมีกันเป็นสามัญอยู่ทั่วไป แต่ก็เต็มใจแจกจ่ายเจือจานกันอยู่เป็นวัฒนธรรมไทยปกติ

เพราะจิตใจมี“พื้นจิตของพุทธโลกุตระ”แท้ๆอยู่จริง

ความเป็น“คนจน”ชาวพุทธแบบนี้จึงไม่เหมือนหมู่ชนลัทธิอื่น ซึ่งเป็น“คนจน”ที่มีแบบพิเศษเป็นเศรษฐกิจเฉพาะตัว อันเป็น“กระบวนกร”สุดยอดทางเศรษฐศาสตร์ ซึ่งเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แบบ“โลกุตระสัจจะ”จริง ๆ จึงเป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจสำเร็จ เพราะไม่ทุกข์แต่สุข

(๔๕) การแก้ปัญห เศรษฐกิจ จึงต้องแก้“แบบคนจน”

การแก้ปัญหาลังคม หรือแก้ปัญหาประเทศ โดยเฉพาะเน้นในเรื่อง“ปัญหาเศรษฐกิจ” จึงต้องแก้ด้วย การบริหาร“แบบคนจน” ตามที่ในหลวง ร.๙ ของไทยเราที่มีพระปัญญาธิคุณที่แท้จริงใน“ความจริงหรือความรู้”นี้

ซึ่งต้องทำ“ปัญญาให้แจ้ง”ตามศาสตร์พระพุทธเจ้า เพราะคำว่า“ปัญญา”นี้อาตมาย้ำมาตลอดว่า เป็น

“โลกุตระ”ที่พิเศษยิ่งคนละชั่วกับความฉลาดปฤชณจริง ๆ

อย่าลืมนะ คำว่า“ปัญญา”นี้ มีใช้“ฉลาดยอดเยี่ยม
แบบโลกีย์หรือฉลาดเฉลียวยอดเยี่ยมอัจฉริยะแบบเชโก”นะ!

แต่ต้องเป็น“จิตนิยาม”ที่ภูมิขั้น“โลกุตระ”เจริญตาม
สัจจะของ“วิชาจาจรณะ ๑๕”กันอย่างสัมมาทิฏฐิแท้ ๆ

(๔๖) “สาธารณโภคี”ต้องเป็นสังคม“คนจน”เสียสละแท้จริง

ธรรมของพระพุทธเจ้านั้น เป็นระบบที่รวมความเป็น
“เผด็จการ-คอมมิวนิสต์-สังคมนิยม-ประชาธิปไตย” แม้แต่
ความเป็น“พระเจ้า”มารวมไว้ในความเป็นโลกุตระภูมิหมดสิ้น

เพราะ“ธรรม”ของพระพุทธเจ้ามี“ความเป็น”ทุกสิ่ง
อย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกระบอบ ทุก
ระบิล ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์สมบูรณ์แล้วทุกอย่าง เท่า
ที่พระพุทธเจ้าจะได้ทรงผ่าน และ“ทรงเป็นเอง”ในความ
เป็น“มนุษย์”และความเป็นสังคมประเทศชาติ ทั้งเป็นผู้ถูก
บริหาร และทั้งเป็นผู้บริหารมาด้วยตนเองนับชาติไม่ถ้วน

ผ่าน“ความรวบ-ความจน”มาทุกขนาดแล้ว ย่อมมี
“ปัญญา”ตัดสินใจได้ว่า ที่สุดแห่งที่สุดของชีวิต“เราควรอยู่ใน
สภาพใด”ดีที่สุดแก่สังคม ในเมื่อ“จิต”ของท่านเป็นอะไรก็ได้

แต่การเป็น“คนจน”ในสังคม โดยสมัครใจที่จะ“เป็น
เอง” ซึ่งที่แท้แล้ว“ตน”จะเป็น“คนรวย”ก็เป็นได้แน่แท้ และ

เป็นได้อย่างดี เป็นได้อย่างรวมมหาศาลอีกซ้ำ ด้วยความ
สุจริต มีลาภมากโดยธรรมได้จริง ๆ เพราะเรามีความรู้มี
ความสามารถ อีกทั้งยังอุตสาหะยิ่งด้วย

ทว่า..“ตน”สมควรใจเป็น“คนจน” เพราะมี“อภิปัญญา”
รอบถ้วนยิ่ง ว่า ประเสริฐสุดแล้วของความเป็น“คน”

จึงเต็มใจจน ตั้งใจจน ยินดีจน สมควรเป็น“คนจน”อย่าง
อิสระเสรีสุด ๆ ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”จริง ๆ

และต้องพากันมาเป็น“คนจน”ให้เป็นสังคมกลุ่มหมู่
ที่เป็น“สาธารณโภคี”ให้ได้ ยิ่งเป็นกันทั้งประเทศสำเร็จจริง
ยิ่งจะเป็นคุณค่าอัน“แสนประเสริฐวิเศษมหัศจรรย์สุด ๆ”ใน
โลกกันทีเดียว

เพราะมันทำให้สังคมมนุษย์อยู่เย็นเป็นสุขกันจริง ๆ

(๔๗) บทสรุปของชีวิตก็อย่างที่พระพุทธเจ้าท่าน“เป็น”

พระพุทธเจ้าจึงได้สรุปผลสุดของความเป็นคน ว่า
“ประเสริฐ”สุดต้องเป็นคนมีคุณสมบัติตาม“วรรณะ ๙”นั้นแล
นั่นคือ ต้องมีความเป็น“คนจน”ที่ชี้บ่งชัดเจนใน“วรรณะ ๙”
นั้นชัด ๆ อย่างน้อยต้อง“อปปิจจะ = มักน้อยหรือชอบใน
การเป็นคนจน”, ต้อง“สันตุฏฐิ = มีใจพอมิน้อยก็พอ พอให้
ได้เสมอแม้มีไม่มากเลยแต่เราก็อยู่ได้ไม่เสียสภาพ ไม่เสีย
สุขภาพ”, ต้อง“อปจยะ = ไม่สะสม” ฯลฯ ดังนี้ เป็นต้น

แม้แต่ในชาติที่อุบัติเป็น“พระพุทธเจ้าสมณโคดม”ก็เห็นชัดอยู่ยืนยันได้ว่า“พระองค์ไม่สะสมทรัพย์สินเป็นของตนเองเลย” มีแต่“กองกลางสงฆ์” และให้สงฆ์บริหารอย่างไม่สะสมด้วย

โดยเฉพาะเงินทองเป็นอสรพิษ จึงให้ฆราวาสทำหน้าที่ไวยาวจักร ส่วนพระองค์เองเป็นผู้ไม่ถืออภิลิขิตใดๆ เลย เพียงมีชีวิตอาศัยให้ผู้อื่นเลี้ยงไว้(ปรปฐิพธา เม ชีวิกา) เป็นหรือตายก็เป็นหน้าที่ผู้อื่นเขาจะเลี้ยงเราไว้ ตามที่จะให้“เป็น” ให้“อยู่” ก็สุดแท้แต่เขาจะอนุเคราะห์เราไว้

ขอให้บริสุทธิ์จริงเถอะ ธรรมจะรักษาผู้ประพฤติธรรม ส่วนเรื่อง“ตาย”ท่านทรงจัดการเองตามวาระอันควร ตลอดพระชนม์ชีพพระองค์จึงเป็น“คนจน”แท้ๆ ที่มี“อาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิโก)”ชัดเจนยิ่ง ตามที่พระองค์ทรง“เป็น” ทรง“มีพฤติกรรม”อยู่ ตาม“วรรณะ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ ๑๐” หรือตามหลักตรวจธรรมวินัย ๘(โคตมสูตร)นั้นแท้ ๆ

(๔๘) “การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ที่กษัตริย์ไทยทรงยืนยัน

มาพูดถึงเรื่อง“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”อีกที ที่เป็นเรื่องลึกซึ้งยิ่งยวดจริง ๆ ในสังคมมนุษย์หรือในประเทศ

เอาแค่เรื่อง “รายได้”ของประชากรในสังคมโลกเป็นตัวอย่างสักเรื่อง ผู้บริหารปกครองทุกคนทุกระบอบล้วน

ต้องการ“เงินทอง”ที่เป็นรายได้ของคนในหมู่ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศของตน เข้ามารวมเป็น“ส่วนกลาง”ให้มากที่สุดเท่าที่จะหา“วิธีการ”มาใช้กับประชากร เพื่อให้ได้จากประชาชนมากที่สุด

และ“วิธีการ”ทั้งหลายนั้นก็ต่างมุ่งจะให้ทุกคนเต็มใจสละ หรือยอมให้แก่“กองกลาง”อย่างยินดีเต็มใจเป็นสำคัญ

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลางมาก ๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมิวนิสต์ ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ ยิ่งกว่าระบอบประชาธิปไตย แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างปีบบังคับ ไม่ใช่อิสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึงกลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ร้ายแรง โลกจึงเป็นได้ยาก แม้จะเห็นว่า คอมมิวนิสต์พอมีหลงเหลืออยู่ในโลก ก็เหลืออยู่เพียงจำนวนน้อย เพราะมันวิตรอนสิทธิเสรีมนุษย์

(๔๙) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”แตกต่าง“คนจน”ที่มี“เงโก”

ที่ทำกันในโลกทั้งหลายก็คือ ออกกฎหมายมาให้ประชากร“หักรายได้ของตนหรือชักเอาของตน”เอามาให้“กองกลาง”ซึ่งเป็น “ของส่วนรวม”หรือคือ“ของรัฐ”นั่นเอง มาจากแต่ละคนให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะมี“วิธีการ”สรวัด

ที่มี“เชิงฉลาดเพื่อให้ได้มาเข้ากองกลาง”เท่าที่ประชาชนจะ“ยอม”และจำต้องให้ อย่าง“สงบ”อยู่ เป็นสำคัญ แม้จะไม่เต็มใจ ๑๐๐ %

แต่ก็ให้เห็นว่าประเทศมีเหตุผลเพียงพอสมควรอย่างยิ่ง ที่จำเป็นต้องออกกฎหมายมาให้คุณจ่ายให้แก่รัฐอย่างนี้

โดยหาวิธีให้ประชาชนรู้สึก ว่า ไม่ใช่จะริดจะชุดโหดโหดอะไรหรอก เพราะประเทศมีความจำเป็นจริงๆ ทำให้ประชาชนเห็นใจประเทศว่าสมควรอย่างยิ่งแล้ว ที่ประเทศต้องทำ ซึ่งมันก็คือ บังคับกดขี่ เป็นระบบที่ไม่“อิสระ”อยู่ดี

ประชาชนในสังคมยอมเสียเพราะถูกบังคับอยู่ ต้องเสียเพราะจำนน จะต้อง“เสีย”เพราะมันเป็นกฎหมายแล้ว ประชาชนต้องปฏิบัติตาม ไม่เช่นนั้นผิดกฎหมาย

มันก็คือ ยังไม่“อิสระเสรีภาพ”แท้สัมบูรณ์อยู่นั่นเอง

หรือแม้จะยอมเป็น“คนจน”ด้วยใจสมัคร เช่น นักปฏิบัติธรรมชาวโลกีย์ทั้งหลาย มาเป็น“คนจน” ก็มีกันมาก

มีตัวอย่างเหมือนอย่างนักบวชศาสนา“เซน”ของศาสนาพระมหาวิระเป็นต้น ก็เป็น“คนจน”ที่จนสุด ๆ

ปฏิบัติกันหนักหนาสาหัสถึงขนาดเป็น“คนจน”หมดเนื้อหมดตัวลึ้นไม่มีอะไรเป็นสมบัติของตน ไม่เอาอะไรทั้งนั้น แม้ผ้าก็ไม่ยอมนุ่ง มีแต่ตัวล่อนจ้อน มีชีวิตแก้ผ้าโทง ๆ มี“บาตร”เล็กๆใบเดียว กับไม้ปัดหนึ่งอัน ไว้ค่อยๆใช้ระวังปัดสัตว์เล็กสัตว์น้อย กลัวสัตว์จะตายเพราะเราไปทับมัน

แต่ยังไม่มี“ปัญญา” ยังเป็นแค่“คนจน”สุดๆที่เจริญ
ยิ่งด้วย“เงโก”เท่านั้น ยังไม่มี“โลกวิทู” ยังไม่รู้จักรู้แจ้ง“อันต
คาหิกทิมฺมู” หรือแค่ความเป็น“โลก”และความเป็น“อิตตา”

(๕๐) พุทธที่ฉลาดแบบโลกุตระนั้นเป็น“อัญญะ”แท้ๆ

แต่พุทธนั้นมีความรู้ที่เป็น“อัญญะ(ความรู้อย่าง“อื่น”ที่
ทวนกระแสโลกีย์แท้จริง)”แท้ๆ เจริญพัฒนาถึงขั้น“ปัญญา”จริง ๆ

จึงยอมเสียให้เพราะมิใช่ถูกบังคับ จึงเสียให้เพราะ
มิใช่จำนน จึง“เสียให้กองกลาง”เพราะมิใช่กฎหมายบังคับ
เป็นต้น หรืออื่น ๆ ซึ่งมันเป็นอิสระเสรีภาพมันใจ ๑๐๐ %

จึงเต็มใจมาเป็นสมาชิกสังคมนี้เอง ๑๐๐ % ไม่ใช่ว่า
มาเป็น“สมาชิกของสังคม”นี้โดยไม่เต็มใจ-อย่างไม่สมัครใจ
แต่มี“ปัญญา”เข้าใจ“ทฤษฎี(ทิมฺมู)”ชนิดนี้จริง คือ“สาธารณ
โภคี”ของพุทธโลกุตระนี้เองว่า เป็นอย่างนี้ ๆ ๆ ๆ ..ชัด

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลาง
มาก ๆ โดยออกแบบใหม่ ๆ มาเรื่อย เช่น ระบบคอมมิวนิสต์
ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มาก ๆ
แม้แต่“ประชาธิปไตย”ก็เช่นกัน แต่ก็ยังเป็นแค่ความฉลาด
โลกีย์ จึงมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่างบีบบังคับ ไม่ใช่อิสระ

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึง
กลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ร้ายแรง โลกจึงเป็น

ได้ยาก ซึ่งจะเห็นได้ว่า คอมมูนิสต์ที่มีอยู่ในโลก ก็เหลืออยู่เพียงจำนวนน้อย เพราะมันวิตรอนสิทธิเสรีมนุษย์ แม้“แบบประชาธิปไตยโลกีย์”ที่พยายามพัฒนาให้มีอิสระที่สุดก็เถอะ จึงไม่เหมือน“ประชาธิปไตยโลกุตระ”ของพุทธแท้ๆ

(๕๑) “คนจน”ที่เสียสละจริงเต็มใจแท้จริงต้องมี“ปัญญา”

ในศาสนาพุทธ ท่านให้เริ่มตั้งแต่ตัวผู้บริหารเองจะต้องมี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ก่อน แล้วจึงจะให้“ความรู้”แก่ผู้อื่นและพาผู้อื่นมาเป็น“คนจน”ที่ขยันหมั่นเพียร สร้างสรรอย่างคนมี“ปัญญา” จึงจะแก้ปัญหาศรษฐกิจของสังคมนั้นประเทศนั้นสำเร็จได้แท้จริง ทั้งยั่งยืน ไม่เวียนวน

สำคัญที่ผู้แก้ปัญหามี“ปัญญา”และ“จน”ก่อน

ถ้าผู้นำหรือผู้บริหารก็ยังดำเนินชีวิตเป็นคนรวย-คนหรืออยู่ และมีชีวิตแสดงความเสพรสเสวยอารมณ์โลกีย์สำราญอยู่อย่างเห็นๆได้ชัดว่า ถ้ายังจัดจ้านอยู่ก็แน่วยิ่งกว่า แน่ ว่าคนผู้นี้ไม่มีทางแก้ปัญหาศรษฐกิจสำเร็จได้อย่างยั่งยืนถาวรหรอก อย่างเก่งก็แค่“สมบัติผลัดกันชม”ชั่วระยะหนึ่งแล้วก็“วิบัติ”ได้อีกอยู่แน่นอน หากตนยังเป็นคนมุ่งบำเรอโลกียารมณ์ อย่างไม่มี“ใจพอ”เป็นต้น หรืออย่างเห็นท่าว่า แม้แค่“ใจพอ(สันโดษ)”คนผู้นี้ก็ยังไม่ได้เลย

คนผู้นี้แค่คำว่า“เศรษฐกิจพอเพียง”ก็ยังไม่รู้จักรู้

แจ้งรู้จริงหรือก จะยังคลุมเครืออยู่ ดังนั้นย่อม“แก้ปัญห
เศรษฐกิจ”ให้บรรลุผลที่ดีเยี่ยม เป็นได้จริงและยั่งยืนไม่
สำเร็จแน่นอน ต้องฉลาดเป็น“ปัญญา”เข้าชั้นโลกุตระ
จึงจะมุ่งมาจน จะตั้งใจจน และจะเต็มใจจน กระทั่ง
เป็น“คนจน”อย่างมี“ปัญญา”สำเร็จทุกอย่างสัมมาทิฐิ

(๕๒) ผู้เสียสละที่เป็น“คนจน”แท้จะถึงชั้น“สาธารณโภคี”

ผู้ไม่มีวันที่จะมี“ใจพอ” เป็นคน“พอเพียง”ไม่ได้ ก็
จะแก้ปัญหเศรษฐกิจให้แก่สังคมประเทศชาติไม่ได้

เพราะจะเป็นผู้“หลงรวย”ที่เบียดเบียนผู้อื่นไม่จบ
ไม่มีเสร็จสิ้น จะต้องแย่งชิงหาทาง“รวย”อย่างไม่มีจบสุด ไม่มี
วันหยุดวันพอ จะไม่มี“จิตวิญญาณ”ของคน“พอเพียง”

ก่อนอื่นต้องมี“ปัญญา”จริง ๆ ว่า คนที่เจริญสูงสุด
คนดีประเสริฐสุดนั้นคือ “คนจน”ที่มีความรู้ความสามารถ
และขยันหมั่นเพียร สร้างสรร จะไม่กลัวอดกลัวยาก จะ
ไม่กลัวความยากจน จะขยันทำงานพากเพียรสร้างสรรค์
สิ่งที่ควรสร้าง แล้วเผื่อแผ่ แจกจ่าย เกื้อกูลสะพัดออก
เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น แบบผู้ที่มีปัญญา จะ“ขาดทุนของ
เรา คือกำไรของเรา”อยู่ในสังคมจริง ๆ มีคุณค่าประโยชน์
แก่คนจำนวนมากอย่างเห็น ๆ เป็นปกติอยู่เป็นธรรมดา
ของ“คนจนผู้มีน้ำใจ”จริง อุ่มชูช่วยเหลือเกื้อกูลสังคมช่วย

เหลือโลกอยู่จริง(พหุชนหิตายะ-พหุชนสุขายะ-โลกานุกัมปายะ)

และคนผู้นี้ก็จะเป็น“คนจน”ที่อยู่ไปกับสังคมที่เป็น
“สาธารณโภคี” พากเพียรตนเองไปกับ“สังคมสาธารณ
โภคี”พัฒนาตนให้เจริญยิ่ง ๆ ขึ้นไปตลอดเพราะมี“ปัญญา”
รู้แจ้งจริงว่า “สังคมสาธารณโภคี”นั้นพิเศษและวิเศษกว่า
สังคมทั่วไปอย่างไร? ชัดเจนแจ่มแจ้งจริงที่สุด

(๕๓) คนที่มี“ปัญญา” จึง“แก้ปัญหาคาใจ”สำเร็จ

แม้จะไม่ใช่สังคมสาธารณโภคีก็ตาม ผู้มี“ปัญญา”
แท้จริงจะเต็มใจและตั้งใจเป็น“คนจน”หรือเป็นคนมี“ความ
พอเพียง” ทำอยู่ทำกินทำใช้เลี้ยงตนไปให้เจริญความมีชีวิตร
ตามสมควร ไม่เป็นคนมุ่งเพิ่ม“ความรวย”ให้ตนอีกต่อไป
แล้ว แม้สามารถจะรวยได้อีกมาก เพราะมี“ปัญญา”รู้ชัดเจน
ลึกซึ้งว่า ถ้าตน“สะสมความรวย”ผู้อื่นก็ขาดแคลน สังคมก็
เดือดร้อน ประเทศชาติก็ลำบากยุ่งยากในการบริหารปกครอง

เพราะเงินทองเข้าของ“ส่วนกลาง”ในสังคมถูกเรา
กอบโกยสะสมกักตุนไว้เป็นของตนมากขึ้น ๆ มันก็ทำให้
เกิดภาวะสังคมขาดแคลน คนก็ต้องแย่งชิง ถึงขั้นฆ่าแกง
กัน เป็นที่น่าสงสารเวทนายิ่ง ดังที่เห็นและเป็นกันอยู่จริง

นี่คือ“คุณธรรมอันวิเศษ”ของอารยชนแท้ ๆ จริง ๆ ที่
ผู้เป็น“อารยชนที่แท้”จะมีความสำเหนียกสำนึกนี้แท้ ๆ จึง

ตั้งใจดำรงชีวิตเป็น“คนจน”อย่างยินดีพอใจ เต็มใจ เป็น
อยู่อย่างสุขสำราญเบิกบานใจจริง ๆ เพราะมีปัญญาจริง
ชาวอโศกทั้งหลาย ซึ่งมีชุมชนอยู่หลายชุมชน
กระจายอยู่ทั่วประเทศทุกภาคในประเทศไทย ต่างก็มี
“ปัญญา”เช่นว่านี้ จึงเป็นชุมชนที่ดำรงชีวิตอยู่อย่างเป็น
“คนจน” มีเศรษฐกิจแบบ“สาธารณโภคี”กันทุกชุมชน

จึงพอใจมุ่งมั่นเป็น“คนจน”ที่มีชีวิตอยู่“แบบคนจน”
ผู้มี“ปัญญา”จริง ๆ จะมีใช้“คนจน”สามัญทั่วไปที่“ยากจน”

แต่เป็นคน“อยากจน”แบบผู้มี“ปัญญา”แท้ ๆ ที่แก้
ปัญหาเศรษฐกิจในประเด็น “ความจน”หรือ“คนจน”ให้แก่
ตนดำเนินชีวิตอยู่ในสังคมสำเร็จได้แท้ตลอดไป

(๕๔) “แก้ปัญหาแบบคนจน”จึงเป็นยอดวิชาของพุทธ

“คนจน”ที่เป็นปุถุชนทั้งหลายนั้นล้วน“ไม่อยากจน”
แต่ต้องจำนนเป็น“คนจน”เพราะยังไม่มี“ปัญญา” จึงแตกต่าง
จาก“คนจน”ผู้มี“ปัญญา” ซึ่งมันก็คนละแบบ คนละตระกูล
ที่ในหลวง ร.๙ ของไทยตรัสว่าต้องบริหารประเทศ
“แบบคนจน”และ“ขาดทุนของเราคือกำไรของเรา”นั้น มี
นัยสำคัญเพียงนี้เอง ผู้ทำตนตามนัยสำคัญนี้ได้แท้ จึงคือ
ผู้แก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตน ให้แก่สังคม และสะพัดต่อ
เนื่องเชื่อมโยงเป็นประโยชน์ยิ่งไปทั่วประเทศ ทั่วโลก สำเร็จ

ชื่อว่าเป็นคนที่ช่วยเศรษฐกิจของสังคมของโลกอยู่อย่าง
ประเสริฐยิ่ง

ซึ่งยังยากที่คนปุถุชนในโลกจะเข้าใจ“เศรษฐกิจ
แบบคนจน”ของพระพุทธเจ้า แม้นักเศรษฐศาสตร์ที่เก่ง
ตำรามีทฤษฎีวิชาการขั้นสูงสุดยอดขนาดไหน ก็ยังยากที่
จะชัดเจนแจ่มแจ้งเห็นดี“เศรษฐศาสตร์แบบคนจน”นี้
ได้ชนิดที่มี“ปัญญา” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงซาบซึ้งแท้

กระทั่งตนทำตนเป็น“คนจน”จริง และพูดออกมา
ชวนให้สังคม กล้าพูดกล้าทำตนเป็น“คนจน”กันจริงๆ
ด้วย“ปัญญา”ที่เห็นควรกระทำ โดยเฉพาะคนระดับผู้
มีหน้าที่บริหารบ้านเมือง

ดังเช่น พระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ ของไทย ที่ท่าน
ตรัสดังกล่าวนี้ สู่สาธารณชน อย่างเป็นทางการ

เพราะคนที่ตั้งใจและยินดีเต็มใจมุ่งมั่นมาเป็น“คน
จน”ดังว่านี้ คือผู้มี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระธรรม ความเป็น
“ปัญญา”เป็น“อจินไตย”แท้ๆ ที่ผู้มีบารมีจิตเข้าขั้น“ฌาน
วิสัย”จะรู้จริงเห็นแจ้งความเป็น“คนจน”เช่นนั้น ซึ่งผู้ไม่มี
“ปัญญา”แท้ จิตยังไม่เป็น“ฌานวิสัย”จะคิดเอา คะเนนิก
เอา เคาเอา ก็ไม่สามารถมีสภาวะของ“ปัญญา”ที่จริงนี้ได้
จะพอมี“ทิฏฐิ”ได้ อันเป็นระดับ“ตรรกะ” คือ ข้นเข้าใจ
ความเป็นเหตุเป็นผลเท่านั้น แต่ไม่ใช่“ปัญญา” ต้อง
บรรลุนิพพานด้วยตนเอง จึงจะมีปัญญาเป็น“วิชชา”แท้จริง

หรือแม้จะเข้าใจได้ด้วยตรรกะ หรือรู้ความหมายได้ดี แต่แนย่ิงกว่าแนว่า จะไม่ซาบซึ้งเท่าผู้มี“ฦานวิสัย”จริง เพราะเป็น“ความรู้”ชั้น“วิชา(พันวิชา)”ซึ่งเป็นยอศ “ความรู้”ที่“พันันตคาหิกทิฏฐิ ๑๐”ได้แล้วแท้

(๕๕) “คนรวย”คือคน“ไร้ปัญญา” มีแต่“เงโก”จัดจ้าน

ซึ่ง“คนจน”ชนิดนี้มี“ปัญญา”เข้าใจตน เข้าใจคนอื่น เข้าใจสังคม-ประเทศ เข้าใจโลก ยินดีเป็น“คนจน” จึงเป็นผู้ มีประโยชน์ต่อสังคม ต่อประเทศ ต่อโลก เป็นผู้ช่วยสร้าง เศรษฐกิจให้แก่สังคมโลกเจริญเป็นปฏิสัมพันธ์ยิ่ง ๆ ขึ้น

จะมีใครคนช่วยจุดเศรษฐกิจสังคมแต่อย่างใดเลย

จึงเป็น“คนจน”ที่มีประโยชน์คุณค่าน่าเคารพบูชา เทิดทูนยิ่งกว่า“คนรวย”ที่เอาแต่จะรวย และสะสม“ความ รวย”ยิ่งขึ้น ๆ อยู่ในสังคม ซึ่งมันเป็น“คน”คนละชั่วจริง ๆ

สามัญพฤษณ จึงเป็น“คนรวย”ที่ไม่รู้ลึกรู้สาอะไร จึงเป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมเท่าที่คนรวยผู้นั้นเอาแต่ รวยไม่มี“ความคิดพอ(สันตฎฐิ,สันโดษ)” ไม่มี“ความสำนึกที่ จะพอ(สันตฎฐิ,สันโดษ)”

โดยเฉพาะจะไม่มีควมสำนึกรู้สึกแม้สักน้อยว่า ถ้า“เรารวย”แล้วคนอื่นต้องลำบาก การทำตนเป็น“คนรวย”

จึงไม่ควรเป็น กระทั่งเห็นว่า การเป็นคนรวยนั้นไม่ดีเลย
ถึงขั้นสำเหนียกตนเองเลยว่า ถ้าเรารวยเราก็เลว

เพราะมีแต่ความฉลาด“เงโก”ที่จัดจ้านยิ่ง ๆ ขึ้น
ชีวิตก็จะมีแต่“หนี้” มีแต่“วิบากบาป”

(๕๖) “คนรวย”มีแต่“เงโก”ในโลกียะไม่มี“โลกวิทู”

คนผู้มี“ปัญญา”เช่นที่กล่าวนี้จึงยินดีเป็น“คนจน”
อยู่ตลอดไปด้วยความชัดเจนแจ่มแจ้งด้วย“ปัญญา”อยู่ใน
สังคม แม้ตนจะสามารถรวยก็ไม่ทำตนให้เป็น“คนรวย”
ตั้งใจเต็มใจเป็น“คนจน”มีคุณค่าประโยชน์ดีกว่า

“คนจน”ที่มี“ปัญญา”แท้ ๆ จึงคือผู้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”
ความเป็น“โลก”และเป็น“อตฺตา”จึงสามารถกำจัด“อตฺตา”
ของตนได้สำเร็จจริง และมี“โลกวิทู”เป็นผู้อนุเคราะห์โลก
(โลกานุกัมปายะ)เป็นคุณค่าประโยชน์ต่อโลกไปตามภูมิตน

“คนรวย”จะไม่ใช่ว่าคนทำคุณค่าประโยชน์แก่สังคม
แก่โลกที่แท้จริงเลย เป็นคนถ่วงเศรษฐกิจของสังคมโลก
แท้ ๆ เพราะได้แต่กอบโกยยิ่ง ๆ ขึ้น จนกระทั่งตนไม่สามารถ
แข่งแย้งคนอื่นได้ต่อไปเท่านั้นจึงจะ“รวยต่อไม่ได้”

แต่ถ้ายังรวยต่อได้ ก็จะไม่ขอลด“ความรวย”ของ
ตนลงเลย ไม่ว่าใครในสังคมจะเป็น“คนจน”ลงไปเท่าใด ๆ

ก็ตาม “คนรวย”จึงเป็นคนอ้ามहितใจดำที่สุด

ถ้าเขาทำการบริจาค หรือทำการกุศลก็เป็นวิธีเพื่อ
เสริมฐานะทางสังคมของเขายิ่งขึ้นไปอีกนั่นเอง

“คนรวย”มีแต่“เงโก”ในโลกียะ ไม่มี“โลกวิทู”

“คนรวย”จึงเป็นคนไม่รู้“โลก” ไม่รู้“อิตตา”จริง ๆ
เพราะไร้“ปัญญา” มีแต่“เงโก”จัดจ้านและต่ำลง ๆ

(๕๗) “คนจน”ที่มี“ปัญญา”ของโลกุตระมี“โลกวิทู”

“คนจน”ชนิดหนึ่งนั้นเป็นคนที่มีคุณค่า มีประโยชน์
ต่อสังคมยิ่ง มีความแตกต่างจาก“คนจน”อีกชนิดหนึ่งผู้
ไม่มี“ปัญญา” ไม่มีความสามารถ อย่างมีนัยสำคัญ

“คนจน”ชนิดที่มีประโยชน์ มีคุณค่าต่อสังคมจึงแตก
ต่างอย่างยิ่งเลยจาก“คนจน”แม้แต่“คนรวย”ปุถุชนคนละชั่ว

ยังเป็น“คนจน”ผู้มีความรู้มีความสามารถมากเก่ง
เหนือผู้อื่น ก็ยังต้องสำนึกสำเหนียก ไม่ทำตนให้เป็นผู้ได้
เปรียบ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อย่างว่าไปถึงแย่งชิงผู้อื่นเลย

เพราะมี“ปัญญา”จริง ๆ ว่า การโลภมาให้ตนมาก ๆ
นั้น มันเป็น“พฤติกรรมเลวชั่ว”อยู่ในสังคม นี่คือ“ความจริง
อันประเสริฐ”ไม่ว่าสังคมไหนของคนในโลกทั้งโลก

การโลภ“โลกธรรม”มาให้ตนมัน“เลวชั่ว”เป็น“สัจจะ”
ผู้ฉลาดพอแม้แต่จะยังที่“ภูมิโลกีย์”ก็สามารถเข้าใจได้แล้ว

(๕๘) “คนรวย”ที่เป็นปัจเจก คือคนทำลายเศรษฐกิจแท้ๆ

“ความรวย”ของปัจเจกบุคคล มันทำให้เศรษฐกิจของสังคมเดือดร้อน ติดขัด ขาดแคลน แย่งชิง ก่อทุกข์ทรมาน ผู้มี“ปัญญา”จึงไม่สะสมเป็นของตนเองมากมาย กระทั่ง“ร่ำรวย”

ผู้ดำรงตนเป็น“คนจน”ที่มี“ปัญญา”ก็จะจริงตามนี้ แต่ผู้ที่มี“เงิน”ก็จะไม่สมัครใจทำตนเป็น“คนจน”แน่นอน

เพราะเขาจะไม่รู้และไม่เชื่อว่า มีชีวิตเป็น“คนจน”จะดีตรงไหน? ดีได้อย่างไร? “จน”แล้วจะประเสริฐอย่างไร?

ซึ่ง“คนจน”ผู้มี“ปัญญา”จริงนั้นจะเป็น“คนที่มีความรู้ความสามารถ”และ“ขยันจริง” นี่คือ“สมบัติ ๒ อย่าง”ที่มี

เมื่อเรามี“ความรู้ความสามารถ”อยู่ในตน ย่อมเป็น“สมบัติ”ในตนแล้ว ก็ควรสร้าง“คุณสมบัติ” ไม่ควรเป็นคนมี“ความรู้ความสามารถ”แต่ทำตนเป็นคนสร้างแต่“วิบัติหรือโทษสมบัติ”ให้เกิดแก่ตน-แก่ผู้อื่น-แก่สังคม-แก่โลก

เราไม่ควร“เอามาก-สะสมมาก-ยื้อแย่งมาให้ตนมาก” แค่มิไฉน“เพียงน้อยก็พอ” แต่ควรทำงานสร้างสรรค์เพื่อแผ่แก่สังคม แก่ผู้อื่นมากๆ เราควรเป็นคนมีประโยชน์ คุณค่า เสียสละให้ผู้อื่น ให้สังคม เป็นดีแท้ ดีสุด จึงทำตามที่มี“ปัญญา”จริงไม่ลัษน ไม่วนวก ไม่ยื้อแย่งความจริง

ผู้มี“ปัญญา”จริงแท้ จะสำนึกสำเหนียกดังนี้แท้ๆ ก็จึงแก้ปัญหาเศรษฐกิจให้แก่ตนแก่สังคม แก่ประเทศสำเร็จ

(๕๙) คนที่มี“เจโก” แก่“ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จแน่

ส่วนผู้มีแต่“เจโก” ก็ย่อมไม่มีสำนึกสำเหนียกดังว่า
นี้ ก็จะ“แก้ปัญห เศรษฐกิจ”ให้แก่ตน แก่สังคม แก่ประเทศ
แก่โลก ไม่สำเร็จอย่างยั่งยืนเด็ดขาด ขอยืนยัน

สังคมที่จะมีเศรษฐกิจดี ต้องมีความสำนึกสำเหนียก
ของคนผู้ไม่กลัว“ความจน” แต่เต็มใจ“จน”อยู่ในสังคม

ในสังคมที่มีคนเต็มใจ“จน”และตั้งใจเป็น“คนจน”อยู่
ในสังคมอย่างมีสำนึกสำเหนียกจริง ๆ ด้วย“ปัญญา”แท้ ๆ
ช่วยกันการแก้“ปัญหาเศรษฐกิจ”ให้แก่สังคม แก่ประเทศจึง
จะสำเร็จ

ผู้ไม่มี“ปัญญา”จึงได้แต่งม ๆ คล้า ๆ อยู่กับ“การแก้
ปัญหาสังคม” ด้วยความฉลาด“เจโก”อยู่เท่านั้น แบบโลกีย์

“การแก้ปัญห เศรษฐกิจ”แบบโลกีย์ปุถุชนจึงได้
แค่“สมบัติผลัดกันชม” ตั้งแต่ชั้น“คน”แต่ละคน “สังคม”
แต่ละสังคม “ประเทศ”แต่ละประเทศ ต่างก็สลับแย่ง
สมบัติกัน แล้วก็มี“สมบัติผลัดกันชม” ไม่เคยจบสิ้น

เพราะไม่มี“ความหยุดเป็นคนรวย” มาเป็น“คนจน”
ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง” โดยไม่ต้องไปอยู่ในวงจรของ“สมบัติ
ผลัดกันชม”อีกเลยตลอดไป

คนผู้นี้ สังคมนี้ ประเทศนี้จึงแก้ปัญห เศรษฐกิจ
ให้ตนเองสำเร็จเสร็จจบแท้จริง เพราะมี“ปัญญา”พ้นจาก

การแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยความฉลาด“เฉโก”เท่านั้น

(๖๐) ถ้าแก้“ปัญญา”ได้ก่อน ก็จะแก้“ปัญหา”สำเร็จแน่

“ปัญญา”จึงเป็นความจำเป็นหลักในการแก้ปัญหาต่าง ๆ ไม่เพียงแต่เรื่อง“เศรษฐกิจ” ทุกเรื่องถ้ามี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”แท้แก้ได้ แต่แค่“เฉโก”ที่เป็นความฉลาดโลกียอยู่เท่านั้นมัน“แก้ปัญหา”ได้ก็เพียง“สมบัติผัดกันชม”

แม้จะแก้ปัญหาได้บ้าง ก็ไม่ยั่งยืน ไม่นั่นคงถาวรยาวนานเป็นอันขาด เป็นแค่“สมบัติผัดกันชม”แย่งกันไปแย่งกันมา วนไปเวียนมา ทรมานทุกข์ร้อนอยู่อย่างไม่รู้จบ

แย่งกันในระดับบุคคลแต่ละบุคคล แย่งกันในระดับหมู่กลุ่มแต่ละหมู่กลุ่ม แย่งกันในระดับสังคมแต่ละสังคม แย่งกันในระดับประเทศแต่ละประเทศ แย่งกันในระดับโลก ไม่ว่าใครก็มุ่งแต่จะต้องเป็น“ผู้ร่ำรวย”ที่สุดในโลก จึงแย่งไม่จบ

เว้นสังคมคนที่มี“ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”จริงเท่านั้น

จากความเป็น“คน(อัตตา)”ไปจนถึงความเป็น“โลก” ผู้ไม่มี“ปัญญา”จะยื้อแย่งกันอยู่ไม่มีจบสิ้น ตลอดกาลนาน

ผู้มี“ปัญญา”จริงเท่านั้นจะหยุด“แย่ง”อย่างแท้จริง

และจะเป็นผู้มีแต่“ช่วยมวลมหาชนให้ได้ประโยชน์ (พหุชนหิตายะ)” “ช่วยมวลมหาชนให้เป็นสุขสงบสบาย(พหุชนสุขายะ)” “เป็นผู้อนุเคราะห์เกื้อกูลโลก(โลกานุกัมปายะ)”ไปเท่านั้น

เพราะเป็นผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”สำเร็จจริง

(๖๑) คนผู้มี“เศรษฐกิจพอเพียง”ที่แท้จริง คือใคร?

ผู้มี“ปัญญา”จึงเป็นคนมี“ความพอเพียง(sufficiency)” โดยการทำตนเป็นคนมี“ความพอ(สันตฎฐิ,สันโดษ)” และเป็นคนมี“ของตนน้อยๆ(อปปิจะ)-มักน้อย(อปปิจะ)” เป็นคนไม่สะสม(อปยะ) แต่เป็นคนขยันเสมอปรารภความเพียรไม่ขาด(วิริยารัมภะ)ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“วรรณะ ๙” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐) ทำงานอุตสาหกรรมอยู่ในสังคม รับผิดชอบต่อสังคมเป็น“คนจน”ที่สร้างสรร มีชีวิตเจริญทางเศรษฐกิจและทางการเมือง อยู่ในสังคม ช่วยสังคม ดังนี้ เป็นต้น

คนผู้เจริญในเศรษฐกิจจริง ๆ จะเป็น“คนจน” และต้องบริหารประเทศ“แบบคนจน”ดังว่านี้ เท่าที่เคยได้ยินก็มีแค่“พระดำรัส”ของ“ในหลวง ร. ๙”ของไทยนี้แหละที่ชัดเจนที่สุด ที่ตรัสด้วย“พระปัญญา” และ“จริงพระทัย”แท้ ๆ

แต่คนไทยก็ไม่เข้าใจ แม้ผู้บริหารของประเทศก็ยังงง ๆ จึงไม่ดำเนินตามพระราชดำรัส ไม่สนองพระราชดำรัส ยังคงมกมายไปกับ“การแก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ด้วยมุ่งจะทำให้“คนรวย”กันทั้งประเทศอยู่นั่นเอง

จึง“แก้ปัญหาเศรษฐกิจ”ไม่สำเร็จยังยืนถาวรสักที เพราะมันขัดแย้งกับ“สัจจะ” ไม่สมคัล้อยอยู่ชัด ๆ

(๖๒) “ความจน” ที่ประเสริฐก็จะเป็น “คนจน” แสนวิเศษ

ขอยืนยันว่า ต้อง“แก้ปัญห เศรษฐกิจ”ด้วยการ
 ทำให้คนมารู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจน” และเป็นผู้มี “ความ
 จน” อันแสนประเสริฐ ซึ่งจะเป็ น “คนจน” ที่สุขสำราญเบิก
 บานใจ แสนวิเศษ เป็นผู้ มีประโยชน์คุณค่ามากต่อสังคม

“จน” ในที่นี้หมายความว่าอย่างไร? ก็หมายความว่า
 ว่า ผู้นี้คือคนที่ไม่ มีสมบัติเป็นของตนเองมาก แต่ต้องพยายาม
 เป็น “คนมีความรู้ความสามารถมาก และขยันสร้างสรร
 เก่งๆ” แล้วสะสมผลผลิต บริจาคแรงงาน ให้ความรู้ของ
 เราแก่ผู้อื่นมาก ๆ ก็เป็น “คนจน” สำเร็จเพราะเราเองเป็น
 “คนไม่สะสมอะไรไว้ที่ตนมาก” เป็นคนมี “ความพอ” แท้จริง

ถ้าคนในสังคมใด มีปัญญาชัดเจนใน “ความจริงนี้”

เพราะ “ธรรม” ของพระพุทธเจ้ามี “ความเป็น” ทุกสิ่ง
 อย่าง ทุกระบบ ทุกระบอบ ทุกระเบียบ ทุกแบบ ทุกะบิล
 ฯลฯ ที่ประดามี บริบูรณ์ สัมบูรณ์ แล้วทุกอย่าง

เอาแค่เรื่อง “รายได้” ของคนแต่ละคน ซึ่งเป็นมวลของ
 สังคม ของประเทศ ของโลกเป็นตัวอย่าง ก็เห็นชัดเจนได้

ว่า การแก้ปัญห เศรษฐกิจ โดยจะทำได้คนแต่ละ
 คน มี “ความรวย” กันมากที่สุดทั้งประเทศมาเป็นเป้าหมายนั้น
 มันก็แก้ปัญห ที่เป็น “วัฏพ่นหลัก” วนแล้ววนเล่าอยู่นั่นเอง

มัน“ไม่มีวันจบ”สัมบูรณ์ที่ไม่ต้องแก้กันอีกได้แต่เลย

(๖๓) “ความจน”จึงเป็นความประเสริฐสำคัญของโลก

การบริหารประเทศทุกคณะทุกระบอบการปกครอง ล้วนต้องการ“เงินทองทรัพย์สิน”ที่เป็น“รายได้”ของคนในหมู่ ของตน ของประชากรในสังคมของตน หรือในประเทศของ ตน เข้ามารวมเป็น“ของส่วนรวมหรือของส่วนกลาง”ของตน

โดยพยายามหา“วิธีการ”มาใช้เพื่อจะได้“รายได้เข้า ส่วนรวม”ให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อจะได้มี“ทรัพย์สิน เงินทองส่วนรวมหรือส่วนกลาง”มากๆ ใช้ในการบริหาร สังคมหรือบริหารประเทศ

แต่พร้อมกันนั้น ก็ต้องการให้คนทุกคนแต่ละคน“มี รายได้”หรือ“มีเงินมีเงินทองมีทรัพย์สิน”มาก ๆ ทั่วถ้วนเพื่อ จะได้ใช้สอยอย่างสะดวกเป็นอยู่สุขกัน ..ว่านั่นเถอะ

พูดชัด ๆ ความเข้าใจง่าย ๆ ดื่น ๆ ก็คือ ประสงค์ให้ ทั้งประเทศ ทั้งประชากรทุกคน มี“เงินทองทรัพย์สิน”มาก ๆ

ซึ่งมันก็เป็น“ความขัดแย้งกัน”อยู่โต้ง ๆ แท้ ๆ แต่ผู้ บริหารทั้งหลายทุกประเทศ ก็ดันทุรังพากเพียรพยายาม ทำกันอยู่ทุกประเทศ ที่จะให้คนในประเทศของตน“รวย”

โดยเพียงแต่อ้างว่า ขอให้นำมาเข้าเป็น“กองกลาง” มาเป็น“ของส่วนรวม”กันมากๆ แล้วผู้บริหารก็ยืนยันจะ

จัดการสะพัดออกไปสู่ประชาชนเองด้วยข้อสัจย์ไม่มีอคติ
แต่แล้วก็พ้น“การโกง-การกิน” พ้นทุกจริตไม่ได้
เพราะไม่แก้ปัญหาที่“จิตใจคน”กันเป็นสำคัญก่อน

(๖๔) “ความรวย”จึงเป็นความไม่ประเสริฐ หรือเป็นบาป

ถ้าแก้ปัญหที่จิตใจคน โดยเริ่มทำความเข้าใจกัน
ให้ได้ว่า “คนจน”นั้นเริ่มมี“ความดี”บทแรกก็คือ คนจน
ต้อง“ทำงาน”เพื่อเลี้ยงชีพ หากไม่ทำก็ไม่มีกินมีใช้ ก็ตาย
มันก็ไ้ยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน สัตว์บางชนิดมันยังทำ
งานเป็นประโยชน์แก่โลกได้ สัตว์แท้ๆยัง“ดี”กว่าคนได้
แต่ถ้าเป็น“คนรวย”แล้วไม่ทำงาน เอาแต่กินแต่ใช้
จึงไม่มี“ความดี”แม้ดีแรก ดังนั้น“ความดี”ต่อไปก็ไม่มีแน่
ก็มีแต่ได้“บาป”เพิ่มขึ้นๆ หรือ“กินกุศลเก่า”พร่องไปๆ

“คนรวย”ที่ทำงาน“ไม่เป็นกุศล(ความดี)” หรือไม่เป็น
“บุญ(ไม่ชำระกิเลส)” จึงไม่ประเสริฐเลย มีแต่“บาป”

หรือคน“ไม่ทำงาน”ก็ยังมิใช่“มนุษย์” ชีวิตยังแค่สัตว์
เดรัจฉานทั่วไปที่มันไม่ทำงาน ก็ยังเป็นสัตว์โลกที่เลวอยู่

ยังเป็น“สัตว์โลก”ที่มีแต่เสวยสุข หลงบันเทิงเริงรมย์
มีแต่เดินกินรำกิน มีแต่เล่นเกมส์ มีแต่หลงสนุกสนาน(ซิททา
ปโทสิกนรหรือปหาสนร) เอาแต่กินแต่ใช้ บำเรอตนด้วยกิเลส
มากมายก็เป็น“สัตว์โลก”ที่เท่าๆกับหรือแย่ยิ่งกว่า“เดรัจฉาน”

หรือเป็น“สัตว์โลก”ที่หลงว่า“ตนทำงาน” แต่ที่แท้จริงงานที่ทำนั้นคือ งานทำสิ่งที่เป็นพิษ-ทำสิ่งที่มีมอมเมา หรือการงานที่หาทางเอาเปรียบผู้อื่น แย่งชิงผู้อื่น จะเอาให้ได้มากๆ เกินกว่าผู้อื่นอย่างไม่มีที่สิ้นสุด แบ่งอำนาจเหนือผู้อื่น ทั้งหลอก ทั้งเล่ห์ ทั้งเหลี่ยม ทั้งมอมเมา ก็ยังเป็น“สัตว์มโนปโทสิกะ” ซึ่งเป็น“สัตว์ที่ยังงมงายจิตใจเป็นโทษมุ่งร้ายด้วยใจ” เพราะยัง“มีจิตไม่พ้นความเป็นเดรัจฉาน”

พระพุทธเจ้าตรัสไว้สำคัญมาก คือ ทุกคติ ๒ อย่างต่ำที่สุด สำหรับผู้ตกต่ำที่สุด มี ๒ ทางเท่านั้น ทางอื่นไม่มี มี ๒ ทางเท่านั้น ได้แก่ ๑.นรก กับ ๒.เดรัจฉาน

“คนรวย”ถ้าไม่มี“ปัญญา”แท้ จึงยากมากที่จะใช้ “ความรวย”เป็น“คุณ”แก่ตน-แก่ผู้อื่น หรือไม่เป็น“บาป”

ต้องขอร้องเป็นอย่างยิ่ง ต่อผู้ที่ยังทำสิ่งไม่ดีตามที่ว่านี้อยู่ มันก็ต้องกระทบเป็นธรรมดา แต่นี่คือ “ความรู้” เป็นวิชาการ ที่พูดนี้เป็น“การศึกษาความจริง”ตามสัจจะ อาตมาพูดด้วยความจริงใจ สะอาดใจ พูดซื่อที่สุด

(๖๕) ผู้มี“ปัญญา”เป็น“คนจน”ได้ถึงชั้น“สาธารณโภคี”

ผู้บริหารสังคมหรือบริหารประเทศทุกระบบ มีจุดขายสำคัญ คือ ประกาศตนว่า หา“ทรัพย์สินเงินทองเข้ากองกลาง”เก่ง ไม่ว่าการปกครองระบอบใด ทุกระบบ

นั่นก็คือ ประสงค์ให้มี“ทรัพย์สินเงินทองเป็นของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”มาก ๆ แล้วผู้บริหารจึงพยายามทุกคณะบริหารที่จะให้ได้“ทรัพย์สินเงินทองมาเป็นของส่วนรวมหรือส่วนกลาง”ดังว่านี้ ไม่แค่จากประเทศตนเองเท่านั้น พยายามได้มาจากประเทศอื่นๆทั้งนั้นๆ อย่างไม่มีวันพอ

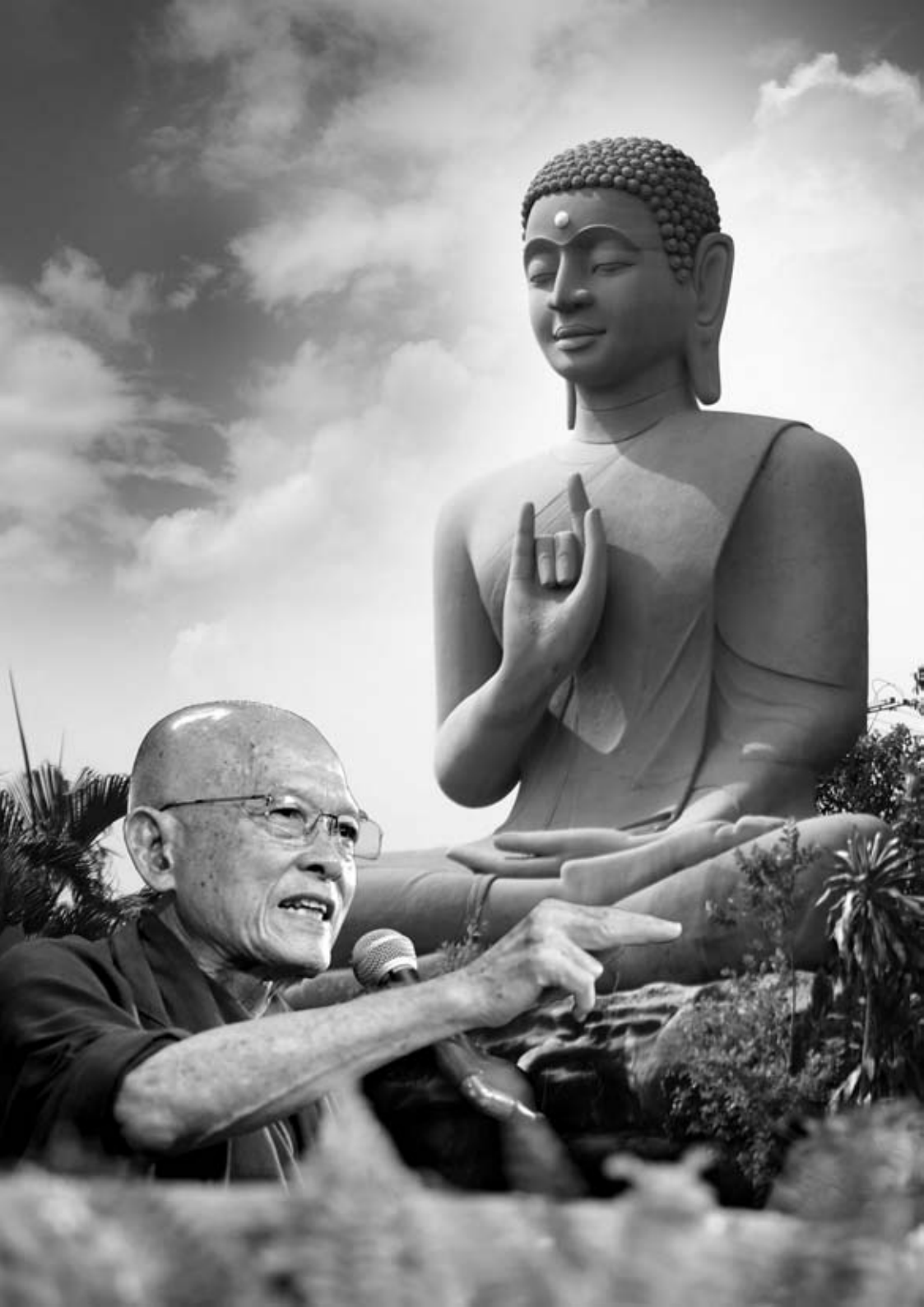
แต่ถ้าไม่มี“สัมมาทิฐิ”จิตเข้ากระแส“โลกุตระ” ตั้งแต่เริ่มต้นทิฐิมี“อัญญะ” “ทิฐิ”ก็จะเป็นแบบโลกียปุถุชนอยู่เต็ม และไม่เริ่มมีทิศทางที่จะพาให้ประสพสม“โลกุตระจิต”

ศาสนาพระพุทธเจ้ามีทฤษฎีสามารถให้คนทำจิตเป็น“โลกุตระจิต”ได้สำเร็จบริบูรณ์สัมบูรณ์ กระทั่งมี“ปัญญา”สร้าง“เศรษฐกิจ”ให้แก่สังคมสูงสุดได้ถึงขั้น“สาธารณโภคี”

ซึ่งสร้าง“คน”ให้กำจัดกิเลสตนได้ตามลำดับอย่างน่าอัศจรรย์ เพราะดีจริง สะอาดจริง กำจัดกิเลสได้จริง เป็นทางลัดที่สุด ตรงที่สุด ไม่โค้งอ ไม่วกวน ไม่อ้อยอิ่ง เสียเวลา

คนที่ลดกิเลส“ตัวตน” ลด“ความเห็นแก่ตัว”ที่กำจัดกิเลส“ถูกตัวกิเลสหรือตัวตนแท้จริง”ไปที่ละตัวทีละลำดับ จึงเป็น“ความสำเร็จที่จบในตัวเองได้แท้ๆ” จบแล้วจบเลย ไม่วนมาซ้ำซากกันอีกเด็ดขาด

“ทฤษฎี”ที่จะหา“วิธีการ”ให้“คนเสียสละ” แต่ถ้าไม่มี“คนจริงใจชนิดโลกุตระ”เป็นผู้นำ และมี“ทฤษฎีโลกุตระ”จะไม่เริ่มต้น“ถูกจุดของพลังงานจิตนิยาม”อย่างมีความรู้ใน“ธรรมนิยาม ๕” ที่สามารถแยก“รูป”แยก“นาม”

ที่สำคัญมากคือ “แยกกาย-แยกจิต” อย่างสัมมาทิฐิ และสามารถทำ“อภิสังขาร”ที่เป็น“บุญ”ได้อย่างถูกต้องจริง

(๖๖) “เศรษฐกิจ”สุดพิเศษ คือ“สาธารณโภคี”ของพุทธ

“สาธารณโภคี”จะเกิดไม่ได้เป็นอันขาด ถ้า“ทฤษฎี”ไม่เป็น“โลกุตระสังขะ” ซึ่ง“โลกุตระ”ต้องได้รับฟังถ่ายทอดมาจากพระพุทธเจ้าโดยตรง หรือจากสัตบุรุษผู้“สัมมาทิฐิ”ที่แท้จริงเท่านั้น จึงจะเป็นของแท้ รับจากผู้อื่นที่ไม่สัมมาทิฐิไม่ได้เลย หรือผู้ใดจะค้นคิดเองก็ไม่ได้

“โลกุตระ”นั้นเป็น“พระสัพพัญญู”ความรู้สูงสุดที่พระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์ทรงถ่ายทอดกันและกัน ผู้ได้รับ“สัมมาทิฐิ”แล้วยังต้องอบรมฝึกฝนบำเพ็ญบารมีไปตามลำดับขั้นอีกไม่รู้กี่ล้าน ๆ ชาตินับชาติไม่ถ้วน กว่าจะได้เป็น“อรหันต์”ที่มี“นิพพานธรรม”ผู้พ้นทุกข์อาภยสังแก่ และสามารถดับ“อัตตา”ของตน“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”สูญสิ้นไปจากโลกได้จริงแล้ว และถ้าประสงค์จะบำเพ็ญ“โพธิสัตว์ภูมิ”ต่อไปอีกก็ได้ต่อจากอรหันต์เป็น“โพธิสัตว์” ซึ่งโพธิสัตว์ก็มีอีกถึง ๙ ขั้น”จึงจะมีภูมิ”ถึงขั้นพระปัจเจกสัมพุทธะและพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ซึ่งมิใช่เรื่องสามัญของโลกียภูมิหรือเทวนิยมเลย เพราะ“เศรษฐกิจ”ที่เกิดได้ถึงขั้น“สังคมสาธารณ

โกศ”นั้น เป็น“เศรษฐิกิจ”ขั้นสุดยอดในวิชาเศรษฐศาสตร์
ทั้งหลายของโลก ที่มีผู้เป็นพระพุทธเจ้าเป็นเจ้าของศาสตร์
หรือเจ้าของทฤษฎี ลอกเลียนไม่ได้ ปลอมแปลงไม่ได้
ซึ่ง“ความรู้”ที่สัมมาทิฏฐิต้องรับจากพระพุทธเจ้า
หรือสัตบุรุษจริง จึงจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“วิธีการหรือมรรควิธี”

(๖๗) “สาธารณโกศ”จึงต้องก้าวด้วย“สัมมาอาริยมรรค”

เพราะ“วิธีการ”หรือ“มรรควิธี”ของพุทธนั้นมีเป็น
พิเศษเฉพาะหนึ่งเดียวเรียกว่า“สัมมาอาริยมรรค” ซึ่ง
พระพุทธเจ้าเท่านั้นที่ตรัสรู้แล้วเอามาประกาศแก่โลก

“วิธีการ”ที่ผู้บริหารทั้งหลายของโลก ต่างมุ่งจะให้
ทุกคนเสียสละ หรือยอมให้มาเป็น“ของส่วนรวมหรือส่วน
กลาง”อย่างยินดีเป็นสำคัญ ซึ่งจะ“เต็มใจ”หรือไม่ นี่สำคัญ

หากไม่ใช่โลกุตระที่แท้ ก็แน่นอนว่ายัง! มันยังปลอม
อยู่ทั้งนั้น ไม่สะอาด ตรงแท้ ยังไม่อยู่ใน“วรรณะ๙”จริง

“โลกุตระ”ตรงแท้นั้น ขึ้น“สาธารณโกศ”จะเห็นได้
ชัดเจน ตรวจสอบได้ ตาม“วรรณะ๙”หรือตาม“กถาวัตถุ๑๐”
หรือ“ตามหลักตัตถินธรรมวินัย ๘ (โคตมสูตร)” เป็นต้น

ซึ่งส่วนรวมหรือส่วนกลางจะเป็น“คนที่อยู่กับของ
ส่วนรวมหรือส่วนกลาง”อย่างสบายใจจริง ๆ ตัวใครก็ตัวตน
ส่วนตนไม่ต้องสะสมมาเป็น“ของส่วนตน”มากมาย

อะไร ส่วนตนชอบ(มัก)จะมีเพียงเล็กน้อย ๆ พอใช้(อัปปัจจะ)
นอกนั้นก็เป็นส่วนรวมหรือของส่วนกลาง(สาธารณะ)

คนแต่ละคนจึงไม่ต้องมีมาก ไม่ต้องร่ำรวย เรียกได้
ว่า เป็น“คนจน”อย่างมี“ปัญญา” ชนิดที่ยินดีเป็น“คนจน”

ก็มีบ้างบางคน คือผู้บำเพ็ญที่ยังมีกิเลสส่วนเหลือ
ก็ต้องสู้ ต้องอดทนเอา แต่ถ้า“เข้ากระแส”ถึงขั้นถึงขีด ก็จะไม่
กลัวล้าละเมิดออกมาภายนอก จะเพียงเหลือกิเลสส่วนตน
เท่านั้น แต่ก็อดได้ทนได้โดยไม่ยากโดยไม่ลำบากอยู่ในหมู่

แต่ถ้าแม้“ภูมิไม่เข้าขั้น” ก็จะไม่สามารถทนได้ จะ
ลำบากจนทนอยู่ในหมู่ไม่ได้จริง ๆ จึงอยู่ร่วมกันไม่ได้ ก็จำต้อง
ออกไปจากหมู่ ซึ่งอย่างนี้ก็เป็นอยู่จริง ดังนี้

(๖๘) “เศรษฐกิจ”ที่มีทฤษฎีสำเร็จสูงสุดคือ“สาธารณโภคี”

ผู้บริหารที่สามารถทำให้มวลประชากรของสังคม
มี“ปัญญา”แท้ ๆ จริง ๆ เข้าใจและยินดีเสียสละแรงงานหรือ
ผลผลิตของตนให้เป็น“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง” จึงเป็น
ความสำเร็จสูงสุด ในการบริหารสังคม หรือบริหารประเทศ

พระพุทธเจ้าสามารถสอนคนให้เข้าใจเรื่องนี้ และพา
คนในสังคมของท่านมามี“เศรษฐกิจ”ตามที่ว่านี้ได้จริง

เพราะทฤษฎีของท่าน“กำจัดกิเลส”ได้จริงอย่างวิเศษ
คำว่า“ของส่วนรวมหรือส่วนกลาง” ก็คือ สาธารณะ

คำว่า“โกคิ” ก็คือ ผู้บริโภค,คนมีโกคะ,คนมีทรัพย์
 “สาธารณโกคิ”จึงคือ“ผู้บริโภคของส่วนกลาง”

ตามทฤษฎีของพระพุทธเจ้าจึงเกิดคนลดกิเลสอย่าง
 เป็นจริง และแถมมี“ปัญญา”เห็นแก่ส่วนรวม ไม่เห็นแก่ตัว
 จริงๆ เพราะกิเลสในตัวเอง“ลดได้หรือหมดออกไปได้”จริง ๆ

ความเป็น“สาธารณโกคิ”จึงเป็นไปได้อย่างดี สงบ
 เรียบร้อย ราบรื่น ง่าย สะดวก เป็นสังคมสันติภาพทั้งดงาม

นับเป็นสุดยอดของ“เศรษฐกิจ”ที่สังคมใด ประเทศใด
 ทำได้ ถึงขั้น“สาธารณโกคิ”ก็เป็นยอดสุดของเศรษฐศาสตร์

(๖๙)การบริหารจะเกิดลัทธิต่างๆ ระบอบนานาขึ้นในโลก

สังคมหรือประเทศที่บริหารเศรษฐกิจสำเร็จได้ถึง
 ขั้น“สาธารณโกคิ”ซึ่งแตกต่างจากการบริหารทั้งหลายที่
 ล้วนหา“วิธีการ”สารพัดต่างๆเพื่อจะได้ทรัพย์สินเงินทอง
 มาเป็น“ของส่วนกลาง”โดยการบริหารที่ไม่ได้คำนึงถึง“การ
 กำจัดกิเลส”เลย หรือมีการคิดบ้างแต่“กำจัดกิเลส”ไม่ได้จริง
 หรือกำจัดไม่ได้เลย ข้อกำหนดกฎบังคับของผู้บริหารก็เกิด
 มากขึ้นๆ และหนักขึ้นๆ ตามที่เห็นและเป็นกันอยู่ทั่วไป

คนมีกิเลสก็เห็นแก่ตัวแน่นอน จึงจำใจให้ หรือเสีย
 ออกไปอย่างฝืนสละ มีโอกาสเสี่ยงก็เสี่ยง ถึงขั้นโกง ถึงขั้น
 ทุจริต ก็เป็น“ลัทธิ” จึงแตกต่างกันคนละชั่วกับ“เศรษฐกิจ

ชั้นสาธารณโภคี”ของผู้มี“ปัญญา”จริง ใจจึงยินดีเต็มใจให้

“เศรษฐศาสตร์”ของชาวโลกีย์ คนยอม“ให้”ก็เพราะ ถูกบังคับ เพราะจำนนทั้งนั้น บังคับด้วยกฎหมาย เป็นต้น

สังคมโลกเคยมีคนคิดอยากได้รายได้เข้าส่วนกลาง มากๆ โดยออกแบบระบอบใหม่ เช่น ระบอบคอมมิวนิสต์ ก็คิดอยากให้คนในสังคมทำรายได้เข้าส่วนกลางให้ได้มากๆ แต่ก็เป็นแค่ความฉลาดโลกีย์ ซึ่งมีรายได้เข้าส่วนกลางอย่าง บิบบังคับ ไม่ใช่อิสระเสรีภาพ ในโลกจึงมีระบอบนี้ไม่มาก

ระบอบประชาธิปไตยชื่อว่าให้อิสระเสรีภาพเต็มที่ แล้วในโลกหารายได้เข้าส่วนกลาง แต่ประชากรในประเทศก็ ยังเลียง ยังหนีการจ่ายเข้าส่วนกลาง ยังโกงการจ่ายเข้าส่วน กลาง หรือซำ้มีหน้าต่างโกงกินส่วนกลางอย่างหนักเอาด้วย

เพราะเขาไม่มีวิธีและความรู้เหมือนพระพุทธเจ้า จึง กลายเป็นระบบ“ละเมิดอิสระเสรีภาพ”ทั้งนั้น ระบบคอมมิวนิสต์ใช้การบังคับมากกว่า มนุษย์ถูกตรึงตรอนอิสระภาพมากกว่า คอมมิวนิสต์จึงมีจำนวนน้อยกว่าประชาธิปไตยในโลก

(๗๐) สาธารณโภคีจึงต้องมีจิตใจที่ฉลาดพิเศษคือปัญญา

“สาธารณโภคี”คือ ชีวิตสังคมคนที่มีทรัพย์สินสมบัติ อยู่กันอย่างเป็น“ส่วนกลาง”ด้วย“ปัญญา” จึงเต็มใจสละรายได้ สละผลผลิตเข้าส่วนกลางทั้งหมด สละแรงงานทำงาน

ไม่รับรายได้มาเป็นของตนเองเลย ทุกคนมีสิทธิ์ร่วมกันในทรัพย์สินส่วนกลางนั้นตามหลักเกณฑ์ที่สังคมนี้กำหนดกัน

สำหรับ“ส่วนตัว”นั้นเป็น“คนจน” คือ ไม่แบ่งสมบัติมาเป็นของตน ไม่สะสมสมบัติส่วนตนอีกแล้ว ซึ่งเป็น“คนจน”ที่ตนเองสมัครใจเองด้วย“ปัญญา”เข้าใจ“ความจน”ดีว่า เป็นเรื่องประเสริฐของมนุษย์แท้ๆ จึงเต็มใจเป็น“คนจน” เป็นคนที่อยู่ในสังคมที่ไม่มีการสะสมเงินทองเข้าของสมบัติเป็นส่วนตัว ไม่คิดเอารายได้เป็นของตน ไม่เอารายได้มาให้ตนเอง เพราะแต่ละคนในสังคมกลุ่มนี้ตั้งใจจริงช่วยกันทำงานเข้าส่วนกลาง เป็นของส่วนกลาง กินใช้อาศัยของส่วนกลางร่วมกันอยู่ในสังคมหมู่ชน“สาธารณโภคี”นี้ ทุกคนทำได้ดังว่านี้จริงอย่างเรียบง่าย สงบสุขสำราญเบิกบานใจ เชื่อว่าบรรลุลหรรณนี้ได้อย่างเป็นจริง

สมาชิกของสังคม“สาธารณโภคี”จึงต้องเป็นคนไม่มีกิเลส หรือกิเลสไม่มาก ไม่จัดจ้านอย่างแท้จริง จึงจะเป็น“สังคมสาธารณโภคี”ได้อย่างสงบ อบอุน สันติ สุขสำราญเบิกบานใจ คนที่มีกิเลสมากนั้นจะอยู่ในสังคมนี้ไม่ได้ หรือถ้ามีแต่คนมีกิเลสมาก ก็เป็น“สังคมสาธารณโภคี”ไม่ได้

(๗๑) ยุคนี้ยังมี“จิตจริง-ปัญญาแท้”ใน“สาธารณโภคี”มั๊ย?

ในยุคสมัยพระพุทธเจ้า“สาธารณโภคี”ทำได้แต่แค่

ในหมู่ภิกษุสงฆ์หรือนักบวชเท่านั้น ในหมู่ฆราวาสยังทำระบบ“สาธารณโภคี”ไม่ได้ เพราะมีข้อจำกัดหลายอย่าง เช่น ยังเป็นระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์ สังคมเป็นยุคทาส ผู้คนในยุคนั้นยังไม่เข้าใจเรื่อง“สิทธิ”ต่าง ๆ เลย

และภิกษุสงฆ์ในยุคพระพุทธเจ้าก็ทำ“สาธารณโภคี”ได้ดีจริง ๆ ด้วย ซึ่งไม่เหมือนสงฆ์ชาวพุทธยุคนี้แน่นอน

ยุคนี้จะหาสงฆ์ที่เออภาระในเรื่อง“สาธารณโภคี”กันจริงจังไม่ได้แล้ว หรือจริง ๆ แล้วไม่รู้ด้วยซ้ำไปมั้งว่า ความเป็น“สาธารณโภคี”มันคืออะไร? อย่างนี้มีด้วยหรือในโลก?

ในพุทธศาสนามี“สาธารณโภคี”ด้วยหรือ?

แต่ขอยืนยันว่า แม้ยุคนี้ที่ลัทธิทุนนิยมจัดจ้านทั้งโลก ก็ยังมีคนและกลุ่มบุคคลที่มี“จิตจริง-ปัญญาแท้”มีชีวิตจริง ประพฤติตนเป็นสังคมกลุ่ม“สาธารณโภคี”สำเร็จกันได้จริง

ทุกวันนี้มี “ชาวอโศก”ได้พิสูจน์ความเป็นจริงนี้ถึงขั้นมีวัฒนธรรมของสังคมดำเนินชีวิตขึ้น“สาธารณโภคี”กันได้ แต่แน่นอนยังเป็นกลุ่มน้อยของประเทศ มีเป็นกลุ่มหมู่แบบปิรามิดหรือ“เครีโอะ”กระจายกันอยู่ทุกภาคของประเทศ

ซึ่ง“สาธารณโภคี”นี้เป็น“เศรษฐกิจที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของมนุษยโลก”แท้ ๆ ที่มนุษยสังคมกลุ่มใด หรือประเทศใด ถ้าทำได้ โดยเฉพาะทำได้อย่างถาวรยั่งยืนยาวนานด้วย มันยอดเยี่ยมแท้ ๆ แต่มีในสังคมกลุ่มคนในประเทศไทยทำได้

(๗๒) มีแค่“เงโก”มิใช่“ปัญญา”จะเป็น“สาธารณโภคี”ไม่ได้

และ“สาธารณโภคี”นี้ จะเกิดอย่างเป็นจริงได้ คนในสังคมกลุ่มหรือในประเทศนั้นจะต้องมีทั้ง“จิตจริง”ที่กล้าจนจริง ๆ ไม่ใช่ทำเล่น ๆ หรือทำกันชั่วคราวชั่วคราว แล้วเลิก

และสำคัญยิ่งต้องมี“ปัญญาแท้”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “เป็นคนจนไปทำไม?” จำเป็นด้วยหรือที่จะต้องทำอย่างนี้? มันเป็นประโยชน์คุณค่าอะไรในโลกในสังคมในประเทศ? หรือมันเป็น“เศรษฐกิจศาสตร์”แบบไหน? ที่จะต้องเป็น“คนจน” บ้างหรือเปล่า? พิจารณาวិเคราะห์ไปหรือเปล่า?

แล้วแท้ ๆ มันเป็น“เศรษฐกิจศาสตร์”จริง ๆ หนะหรือ?

ก็ต้องรู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญาอันยิ่ง(อภิปัญญา)”

เพราะฉะนั้น“ปัญญา”ของคนในสมาชิกสังคมกลุ่มหรือประเทศที่จะมีระบบหรือระบอบเป็น“สาธารณโภคี”ได้ จะต้องเป็น“ความฉลาดขั้นโลกุตระ” ระบบหรือระบอบ“สาธารณโภคี”จึงจะเกิดจริงจะเป็นแท้อยู่ได้อย่างถาวร ยั่งยืนยาวนานตลอดไปจนหมดกับปีของศาสนาพุทธ

สังคมกลุ่มใดหรือประเทศใดทำได้จึงนับว่า“ยอด”จริง ๆ ที่พูดนี้ไม่ใช่การยกยอ หรือมีเจตนายกยอ แต่เป็นการพูด“สังขธรรม”ที่เป็นเรื่องยอดยิ่งใหญ่ในโลกให้รู้กัน ว่าในโลกนี้มีระบบหรือระบอบ“เศรษฐกิจศาสตร์”ชนิดนี้อยู่จริง

มิใช่มีแค่“ความคิดเพื่อฝัน”แค่นั้น แต่เป็น“เศรษฐกิจ
การเมืองหรือเศรษฐศาสตร์การเมือง”แท้จริงที่เกิดขึ้นได้
ถ้า“สัมมาทิฐิ”ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้จริง
และพากเพียรปฏิบัติจนมีมรรคผลจริงแท้ เริ่มตั้งแต่มีบุคคล
หนึ่งคนที่สัมมาทิฐิแท้แล้วเกิดกลุ่มหมู่ที่เป็น“สาธารณโภคี”
ยืนยงได้ ทุกกาลสมัย แม้โลกยุคนี้ ตาม“สวากขาโต”

(๗/๓) ยุคเสื่อมนั้นถ้ามี“สาธารณโภคี”ขึ้นมาจึงดูประหลาด

“สาธารณโภคี”ที่บริบูรณ์ คนในสังคมนั้นมีทรัพย์สิน
เงินทองเป็นของส่วนกลาง ส่วนใหญ่ส่วนมากในสังคม
ทำงานแล้วนำรายได้เข้าส่วนกลางหมด คือทำงานฟรี หรือ
เสียภาษีให้กองกลาง ๑๐๐ % นั่นเอง โดยเฉพาะสมาชิกแท้ที่
เป็นแกนของสังคมหมู่ไม่เอารายได้มาเป็นส่วนตัว ทั้งภิกษุ
สงฆ์ ทั้งฆราวาส แต่ก็มีผู้ที่ยังอนุโลมตนอยู่อย่างรู้ ๆ ว่า ตน
มีอินทรีย์พละยังไม่ดีพอก็จะมีของตนบ้าง ทว่ามีสัมมาทิฐิ
ไม่เอารวยกันแล้ว แค่นี้ก็เป็นสังคมที่ดำเนินชีวิตอยู่ด้วย
พฤติกรรมสังคมที่วิเศษจริง ๆ ยิ่งแล้วในโลกปัจจุบันนี้

ภิกษุสงฆ์หมู่ใหญ่ในประเทศไทยยุคสมัยนี้ ไม่มี
“สาธารณโภคี”กันแล้ว ไม่ทำกันแล้ว ทำไม่ได้แล้ว ใคร
จะสะสมก็สะสมไป ใครจะไม่สะสมเงินทองเลยก็เป็นเรื่อง
เฉพาะตน ไม่มีแล้ว“กลุ่มคนสาธารณโภคีทั้งฆราวาสทั้ง

ภิกษุ”ที่เป็นสังคมทำงานฟรี ไม่มีรายได้ส่วนตนจริง ๆ จัง ๆ

มีบ้างเฉพาะภิกษุสงฆ์คณะหนึ่งคณะใดที่เคร่งครัด แต่ก็กระจัดกระจายกันอยู่เป็นกลุ่มของตน ๆ กันเท่านั้น ไม่เชื่อมโยงกันมีระบบ-ระบอบเป็น“เครือข่าย(pyramidal web)”

จึงไม่ใช่สังคมกลุ่มเชื่อมโยงเป็น“เครือข่ายแห่งสาธารณโภคี”ประสานกันอยู่มีระบบ-ระบอบที่เป็นกิจจะลักษณะตรงตาม“สาราณียธรรม๖” เพราะได้ปฏิบัติกันมาจนเกิด“องค์สขของจิต(สาราณียะ-ปิยกรณะ-ครุกรณะ-สังคหะ-อวิวาทะ-สามัคคิยะ-เอภิกภาวะ ; พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๔๓)”ตามพุทธพจน์เป็นอาริยบุคคลทั้งมวลรวมและภิกษุรวมกันเป็น“สังคมสาธารณโภคี”

ชาวโลกก็จึงไม่เห็น“ความสำคัญชนิดนี้”ว่าเป็นเรื่อง ที่ควรส่งเสริมกัน เขากลับเห็นสังคม“สาธารณโภคี”นี้เป็นสังคมหมู่กลุ่มสุดโต่งที่แปลกประหลาดไปเลยด้วยซ้ำ

(๗๔) ภิกษุมี“เงินทองเป็นของส่วนตัว”ยังเป็น“อาบัติ”

พุทธศาสนาทุกวันนี้ผ่านกาลล่วงเลยมาถึง พ.ศ. ๒๕๖๐ กว่าแล้ว ความเสื่อมของพุทธศาสนิกชนมันเสื่อมไปมากถึงขนาดไม่เข้าใจความเป็น“สาธารณโภคี”กันจริงๆ

อย่าว่าไปถึงขั้นเป็น“สาธารณโภคี”ได้เลย สงฆ์หมู่ใหญ่ทุกวันนี้รวมใจกันไม่ได้ ไม่เป็น“ศีลสามัญญตา-ทิวฐิ

สามัญญตา”กันเท่าที่ควรเลย แยกนิกายกันด้วยซ้ำ แม้แต่“นานาชาติ”ก็ยังไม่สามารถเข้าใจกันเป็น“สัมมาทิฐิ”

ภิกษุยุคนี้ส่วนใหญ่จึงมีแต่ที่ต่างก็สะสมทรัพย์สินเงินทองเป็นของตัวเองกัน จนต้องถึงกับยินยอมให้ภิกษุมีเงินทองเป็นของตัวเองกันได้ ปานนั้นเลย

ภิกษุมี“เงินทองเป็นของตัวเอง”นั้น“ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์” ซึ่ง“นิสสัคคียปาจิตตีย์”นี้ถ้าผู้ใดยังไม่สละเงินทองออกไปเสียก่อนจะปลงอาบัติ ก็คือภิกษุไม่บริสุทธิ์

ซึ่ง“การมีเงินเป็นของตัวเอง”มันปลงอาบัติไม่ตก ปลงอย่างไรก็ไม่ตก ตราบที่ยังมีเงินทองเป็นของตัวเองอยู่ หรือยังยินดีเงินทองนั้นเป็นของตัวเองอยู่ ก็คือผู้ต้องอาบัติ

แล้วภิกษุที่มีเงินทองเป็นของตัวเอง คือ ผู้ยังต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์อยู่ เป็นผู้ไม่บริสุทธิ์อยู่ตลอดเวลา แต่ก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมกับสงฆ์กันหน้าตาเฉย ไม่สะดุดอะไรเลย ไม่ว่าจะเข้าร่วมกับ“สงฆ์ปัญจวรรค-สงฆ์ทศวรรค-สงฆ์วิสดิวรรค”ทำสังฆกรรมกันอยู่ในทุกวันนี้ สังฆกรรมนั้นล้วนโมฆะทั้งสิ้น แล้ววงการสงฆ์ของพุทธส่วนใหญ่ จะไม่มีแต่สังฆกรรมที่“วิบัติ”กันหรือ?

จะมี“สังฆกรรม”ที่บริสุทธิ์ถูกต้องครบถ้วน“สมบัติ”ได้ก็สังฆกรรมกันหนอ?

โดยเฉพาะ“คณะสงฆ์”ที่ทำพิธีบวชกันในยุคนี้ จะมีภิกษุไม่ต้องอาบัตินิสสัคคียปาจิตตีย์ร่วมคณะเลยได้หรือ?

เท่าที่เห็นและเป็นจริงอยู่ภิกษุผู้ที่ยกย่องกันขึ้นไปมีตำแหน่งสูงๆใหญ่ๆ บริหารสงฆ์ในวงการศาสนาพุทธกันนั้นจะค่อนข้างมีทรัพย์สินเงินทองเข้าของส่วนตัวมากมาย หูหরাเสียด้วยซ้ำ แล้วก็เข้าร่วมทำสังฆกรรมพิธีบวชด้วย

(๗๕) ต้องขอภัยอย่างมากจริงๆ ที่ต้องอ้างอิงสัจจะ

ขอภัยจริงๆ ที่สาธยายอยู่ไม่ได้หาเรื่องแต่อย่างใด และไม่ได้มีจิตข่มจิตดูถูกเลย มีแต่เห็นสงสาร เห็นในเวทนาจริง ที่พูดพาดพิงไปถึงสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เพียงเพื่อขออนุญาตว่ามี“ความจริง”ที่เป็นปรากฏการณ์จริงว่าเป็นจริงในยุคนี้กันเท่านั้น มันจำเป็นที่จะต้องยืนยันอ้างอิงความเป็นจริง จำเป็นจริงๆ อาตมาต้องขอความกรุณาอย่างมาก

เออละ..พูดถึงความเสื่อมแล้ว มันสุดๆที่จะพูดจริงๆ เพราะมันมีมาก กระทั่ง“คนที่เสื่อมจากศีลจากวินัยของพุทธศาสนา” คนเสื่อมรวมตัวกันจนเป็น“สังคมคนหมู่ใหญ่”กันแล้ว ถ้าจะนับเอาความปกติที่เป็นสามัญทั่วไปของคนส่วนใหญ่คนหมู่มากในโลกปัจจุบันนี้ (normality) “คนเสื่อมจากคุณธรรมหรือคนมีกิเลส”นั้นเป็นส่วนมากของโลกกันแล้ว

ส่วน“กลุ่มของคนที่เป็นสาธารณโรคี”มันน้อยนิดจนถูกหาว่า“สุดโต่ง”บ้าง “เป็นกลุ่มคนประหลาดวิถิดาร”บ้าง ก็เป็น“ความจริง”ตามที่เห็นและเป็นอยู่ ในสังคม พ.ศ.นี้

ดังนั้น เพื่อความสงบระงับของ“วิวาทาทิกรณ์”นี้ อาตมาก็จึงจำนนด้วย“เขมยยลิกา” นั่นคือ “กิริยาเป็นไปตามข้างมาก-ถือเสียงข้างมากในการตัดสินใจ” ฝ่ายสงฆ์หมู่ใหญ่ย่อมเป็น“ข้างมาก”แน่นอน ก็ต้องยอมให้เป็นใหญ่ ฝ่ายอาตมาเป็นฝ่ายน้อยก็ต้องยอมแพ้ เพราะน้อยจริงๆ ก็เป็นจริงอยู่แล้ว โลกอิสระทุกคนมีสิทธิ์เลือกได้ตามใจตน

สังคมประชาชนส่วนใหญ่จึงฟังสงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็นจริงชัดๆ อย่างที่เป็นและเห็นกันอยู่ สงฆ์หมู่น้อยก็เป็นที่พักของประชาชนส่วนน้อย เราเป็น“ผู้แพ้”แท้ เราแพ้จริงๆ ต่างคนต่างมีสิทธิ์อิสระ เราก็แค่ขอสิทธิ์อิสระเท่านั้น

ไม่ได้มี“ปัญหา”แต่อย่างใดเลย อาตมาชัดเจนมาก เราอยู่เป็น“นานาสังวาส”กันมาแล้วตั้งแต่ ๗ ส.ค.๒๕๑๘

(๗๖) ตามคำสอนของพระพุทธเจ้าสงบยังเป็นสัจจะเสมอ

“นานาสังวาส” คือ เป็นพุทธร่วมกันแน่นอน(สังวาสเดียวกัน) สงฆ์หมู่ใหญ่ก็เป็นพุทธ เราก็เป็นพุทธ ก็อิสระทั้งคู่

เพียงแต่มีความแตกต่างกัน(นานา)จริง เป็นต้นว่ามีศีลไม่เสมอสมานกัน(ศีลไม่เป็นสัณณัตถุตา) คือ ถือศีลกันคนละอย่าง สงฆ์หมู่ใหญ่ถือศีลคือ“วินัย ๒๒๗” ส่วนเราชาวอโศกถือศีลคือ“จุลศีล๒๖, มัชฌิมศีล๑๐, มหาศีล๗ เป็น“ศีล๔๓”

มีกรรม(การกระทำ)หรือการประพฤติก็นต่างกัน เราไม่นิยมกินเนื้อสัตว์ สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมกินเนื้อสัตว์ สงฆ์อโศกไม่นิยมใช้เงิน สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมใช้เงิน เราไม่มีเดรัจฉานวิชา สงฆ์หมู่ใหญ่มีเดรัจฉานวิชา เราไม่นิยมสวดมนต์อย่างเทวนิยม สงฆ์หมู่ใหญ่นิยมสวดมนต์อย่างเทวนิยม ฯลฯ

อุเทศต่างกัน คือ หัวข้อธรรมต่างๆยกขึ้นมาสาธยายอธิบายขยายความแตกต่างกัน เช่น “ศีล”ก็อธิบายต่างกัน “สมาธิ”ก็อธิบายต่างกัน “ปัญญา”ก็อธิบายต่างกัน “วิมุติ”ก็อธิบายแตกต่างกัน แม้แต่คำว่า“บุญ” คำว่า“กาย” คำว่า“ปัญญา” คำว่า“โลกุตระ” คำว่า“อาริยะหรืออริยะ”

โดยเฉพาะคำ“บาลี”ต่าง ๆ มากมาย อธิบายขยายความแตกต่างกัน ดังนั้นเป็นต้น ตรวจสอบกันดี ๆ เกิด

เราจึงเป็น“นานาสังวาส”กันจริง ๆ ตามพระวินัยของพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ถูกต้องที่สุดแล้ว เป็นจริงแล้ว

(๗๗) “สาธารณโกศิ”ไม่ใช่เหลือแค่ตำนานเล่าขานเท่านั้น

“สาธารณโกศิ”ของพระพุทธเจ้าในสังคมสงฆ์พุทธศาสนาหมู่ใหญ่กระแสหลักทุกวันนี้มันเหลือแค่เป็นตำนานเล่าขานในยุคเท่านั้น แต่จริงๆแล้วสงฆ์หมู่ใหญ่ไม่ค่อยรู้เรื่อง“สาธารณโกศิ”กันหรอก ว่าคืออะไร? ทำได้กันหรือ?

กระนั้นแม้ยุคนี้ก็ยังมิ“ส่วนน้อย”คือชาวอโศกที่ยืนหยัดยืนยันความเป็น“สาธารณโภคี”ของพระพุทธเจ้าได้จริงอยู่ เพื่อพิสูจน์ทฤษฎีพิเศษที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”สุดยอดนี้

แม้จะยังไม่ดีเลิศประเสริฐศรีเท่ายุคพระพุทธเจ้า

แต่สังคมยุคนี้สมัยนี้ไม่ใช่ยุคทาสกันแล้ว ไม่ใช่ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชแล้ว มีสิทธิอิสระเต็มเปี่ยม เป็นยุคที่เจริญ เจริญ“รู้”สุดขีดแล้ว เลิก“ความไม่เจริญ”สำหรับส่วนที่เป็น“ความรู้”กันสิ้นเกลี้ยงทีเดียว ..ว่างันกันเลย!

ซึ่งยุคปัจจุบันนี้เป็นยุคที่คนในประเทศทั้งหลายหรือในโลกต่างก็มีสิทธิเสรีภาพ“ทางวัตถุ”บริบูรณ์กันจริงแล้ว

ส่วนสิทธิเสรีภาพ“ทางจิตใจ” ซึ่งแน่นอนที่สุด ของใครก็ของตน ไม่มีใครล่วงล้ำ“สิทธิทางใจ”ของ“คนผู้ทำเอกสิทธิ์แห่งจิตใจให้แก่ตนเองได้สำเร็จ”จริงจังได้เป็นเด็ดขาด สำหรับ“จิตใจ”ของแต่ละคน คนจึงมีสิทธิ์ทำ“อิสระ”ให้ตนเองได้เต็มที่เด็ดเดี่ยวแน่นอน ไม่มีใครบังอาจล่วงล้ำ“อิสระเสรีภาพ”ของใครได้เลยเป็นอันขาด(สัญญาะ นิจจาณี)

เว้นแต่คนผู้ใดฝึกฝน“ทำใจในใจของตน(มนสิการิตี)”ไม่ได้เองเท่านั้น เพราะ“อึดตา”ของใครก็ของตนคนนั้นๆ

“อึดตาหรืออาตมมัน”ของเราย่อมเป็น“ของเรา” จะเป็นของคน“อื่น(อัญณะ)”ได้อย่างไร?

จึงเหลือไฉ่ตัว“อึดตา”นี้เองที่เจ้าตัวเอง“ทำอิสระเสรีภาพ”ให้ตนเอง“ตัวแท้” ..ตัวนี้แหละตัวสำคัญมากยิ่งๆ

(๗๘) ทั้ง“โลกิยะ”ทั้ง“โลุตระ”ต่างก็มีความเป็น“นิรันดร”

ตัว“อัตตา”มันยังไม่หมด“ความเป็นตัวของตน”แท้
มันยัง“ไม่อิสระเสรี”อย่างแท้จริงเป็นแท้เลย

จุดนี้เองที่เป็นจุดแยกระหว่าง“ความมี(อัตถิ)”เด็ดขาด
“นิรันดร” กับ“ความไม่มี(นัตถิ)”เด็ดขาดที่“นิรันดร”เช่นกัน

ฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความมีอัตตา(หรืออาตมัน)”นั่นคือ
ฝ่าย“เทวนิยม” เขาก็“นิรันดร”แต่ของเขา“มีอัตตานิรันดร”

ส่วนฝ่าย“นิรันดร”ของ“ความไม่มีอัตตา(สูญญตา)”นี้
คือฝ่าย“อเทวนิยม(ฝ่ายพุทธ)” เขาก็“นิรันดร”แต่ของเรานั้น
“ไม่มีอัตตานิรันดร”ต่างหาก ..มันแตกต่างกันคนละขั้ว!!

ฝ่ายหนึ่ง“มีอัตตานิรันดร” แต่อีกฝ่ายหนึ่ง“ไม่มี
อัตตานิรันดร” มัน“นิรันดร”เหมือนกัน..แต่ไม่เหมือนกัน
ชัดเจนแจ่มแจ้งมั๊ย?

“นิรันดร ๒ ชนิด”นี้ล้วนเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของ
แต่ละคน แต่ละฝ่าย ที่“ยึด”ความเป็น“อัตตภาพ”หรือ
“ยึด”ความเป็น“อัตตา(อาตมัน)”ไปคนละทิศคนละทาง แตก
ต่างไปคนละอย่าง ฝ่ายหนึ่งยึดว่า“มี(อัตถิ)”นิรันดร แต่อีก
ฝ่ายหนึ่งยึดว่า“ไม่มี(นัตถิ)”นิรันดร

เทวนิยม เขาก็ยึด“ความมีอัตตา”นิรันดร ก็จริง

อเทวนิยม เราก็มึด“ความไม่มีอัตตา”นิรันดร ก็ถูก
ต่างคนต่างพอใจ สัมผัสใจ“ยึด”กันคนละแบบเท่านั้น

(๗๙) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อัตตา”ครบหมด

แต่ของชาวพุทธที่เป็น“อเทวนิยม”นี้หมายความว่า
ว่า “ความไม่มีอัตตา”สิ้นสนิทเด็ดขาด ไม่ว่าจะเป็“เทพเจ้า
หรือพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่(ปรมาตมัน)”ปานใด ๆ ก็ไม่มีในตนแล้ว
จึงเป็นผู้“อิสระเสรี”ยิ่งยอดแท้จริง

เพราะศึกษาภาวะ“อัตตา”ที่มันมีอยู่ในจิตวิญญาณ
แล้วกำจัด“ภาวะ‘อัตตา’”นั้นๆให้หมดสิ้นเกลี้ยงไปจาก‘จิต
วิญญาณแท้ๆ’กันจริงๆ”ทุกขนาดอย่าง“รู้ๆ”ด้วยปัญญา

อัตตาทุกขนาด ตั้งแต่“ปรมาตมัน”และ“โอฬาริก
อัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรุปอัตตา”จึงหมดสิ้นเกลี้ยงได้แท้

ถ้าแม้ใครไม่เรียนรู้ และไม่กำจัด“ภาวะอัตตา”
ออกจาก“จิตวิญญาณ”ได้จริง ผู้นั้นก็ยัง“อวิชชา”คือคงมี
ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”อยู่ “ธาตุรู้” ก็มีความรู้แค่
ชั้นโลกียะยังไม่เป็น“อิน(อัญญะ)” นั่นคือยังไม่เป็น“โลกุตระ”

คำสอนของพระพุทธเจ้าให้เรียนรู้ลดละ“ดับ‘อัตตา’
ในจิตวิญญาณ”ไปตามลำดับ ซึ่งมี“โอฬาริกอัตตา” และ
ต่อมาก็“มโนมยอัตตา” เหลือสุดท้ายเศษเล็กเศษน้อย
ชั้นปลาย“อรุปอัตตา”อยู่ใน“จิต” ก็สามารถดับได้หมดสิ้น
เกลี้ยง “จิตหรือวิญญาณ”ก็สะอาดเป็นจิตบริสุทธิ์ “ไม่มี
อัตตา”หมดสิ้นเกลี้ยงสนิท

จึงเป็น“จิตที่‘ดับอัตตา’ใหญ่ยิ่งๆ(ปรมาตมัน)”ได้จริง

เพราะศาสนาพุทธศึกษาความเป็น“ธาตุ”และความเป็น“ธรรม”ได้ครบบริบูรณ์ถ้วนรอบ ทั้ง“รูปธาตุ-นามธาตุ”ทั้ง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม” เป็นต้น

เช่น ความเป็น“ธาตุ” ก็ศึกษาวิจัยด้วย“รูปธาตุ ๒๘ (มหาภูตรูป ๔, อุกาหารรูป ๒๔)” และ“นามธาตุ”ก็ศึกษาด้วย“นาม ๕ (เวทนา, สัญญา, เจตนา, ผัสสะ, มนสิการ)” หรือความเป็น“ธรรม”ก็ศึกษาด้วย“อตุณิยาม, พิชนิยาม, จิตนิยาม, กรรมนิยาม, ธรรมนิยาม” ส่วนความเป็น“ธรรม”ก็ศึกษาทั้ง“กุศลธรรม-อกุศลธรรม”ที่เป็นทั้ง“โลกียธรรม-โลกุตระธรรม”รอบถ้วนกระบวนการ ธรรม สัมบูรณ์กระบวนการธาตุ

จึงสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ตัว“อัตตา”ครบหมดได้ แม้แต่ความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“อัตตาใหญ่ยิ่งๆ”

(๘๐) “อัตตาใหญ่ยิ่งๆ”นั้นมีแต่ตัวตนหนึ่งเดียวเด็ดขาด

ซึ่ง“อัตตาใหญ่ยิ่งๆ(ปรมาตมัน)”นี้ใน“เทวนิยม”มีแต่ความเป็น“ปรมาตมันหรือปรมาตตาท่าเดียว เด็ดเดี่ยว ที่เดียว ไม่ยอมมีความเป็น“มัชฌิมอัตตา(อัตตาอย่างกลาง)”และ“อรุปอัตตา”ที่เป็นลำดับแต่อย่างใดเลยเด็ดขาด

“ปรมาตมัน”จึงเป็น“อรุปอัตตา(อัตตาที่ไม่มีรูป หรือจิตวิญญาณที่ไม่มีกาย-มีแต่นาม-ไม่มีรูป)ใหญ่ยิ่งหนึ่งเดียวแท้ๆยิ่งๆ สุดๆ”ที่มีแต่“ปรมาตมันหรือปรมาตตาท่าเดียว”เท่านั้น ไม่มีหรือไม่มี

รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“ไอพาริกอัตตา-มัชฌิมอัตตา-อรูป
อัตตา” อันมี“ต้น-กลาง-ปลาย”ตามลำดับแห่งสังขธรรมเลย

เพราะเทวนิยมยึดมั่นถือมั่นใน“อัตตาเดียวเดี๋ยวเดียวโดด
เด็ดขาด” ถ้าเป็น“เทพผู้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว(ปรมาตมัน)”
แยก๒ไม่ได้เลย ไม่ยอมมี๒ เทวะ ไม่ยอมมี๒ พระเจ้า ไม่
ยอมรับพระเจ้าองค์เล็กองค์น้อยใด ๆ ยึดมั่นถือมั่น“พระเจ้า
องค์เดียว” ไม่ยอมมีพระเจ้าอื่น หรือมี๒ เทวะไม่ได้

นี่คือ ลัทธิ“เทวนิยม”ที่ถือพระเจ้าองค์เดียวเดี๋ยวแท้”

“ความยึดมั่นถือมั่น”นี้จึง“ลึกลับอยู่หนึ่งเดียว”ที่ไม่
สามารถวิจยแยกแยะออกมารู้รายละเอียดกันได้ จึงคงอยู่
เป็น“หนึ่งเดียวนิรันดร์”ตามความยึดถือของ“เทวนิยม”ถาวร
ความเป็น“อัตตาหนึ่งเดียว”จึงอยู่ยงคงกระพัน
นิรันดร์ ก็เป็นจริงตามที่เขายึดมั่นถือมั่นกัน ไม่แปลกเลย

(๘๑) “ปรมาตมัน”เทวนิยมนั้นตัดขาดจากจิตวิญญาณอื่น

เขาก็คงความเป็น“อัตตาหนึ่งเดียว”อยู่เพียงแต่ถาวร
ไปนิรันดร์จริง ๆ “พระจิตวิญญาณ”จึงต้องยิ่งใหญ่หนึ่งเดียว
จะมี..จะเป็น“จิตวิญญาณอื่น”ไม่ได้เลยเด็ดขาด

ความเป็น“อิสระเสรีภาพ”ของ“พระเจ้า”จึงตัดขาด
จากความเป็น“จิตวิญญาณ”ใด ๆ หมด “สุดโต่ง”โดดเดี่ยว
เพราะ“สงวนสิทธิ์”ที่พิเศษสุดของตนไว้ที่“พระเจ้า”เท่านั้น

ชนิดที่“จิตวิญญาน”ของผู้ใดใครอื่นในมหาจักรวาลหรือในมหาเอกภพใด ๆ หากจักเกิดใน“กาล”ใดขึ้นมาก็ดี หรือจะ“มี”ใน“กาล”ไหนอยู่ก็ดี เอกภพนั้นก็ต้องเป็น“สิทธิ์”ของพระเจ้าเท่านั้นที่จะบันดาลให้เป็นได้ ให้มีขึ้นมาได้

“จิตวิญญาน”ใด ๆ ของใคร ๆ ในมหาเอกภพไหน ๆ ก็“ทำตน”ให้สูงสุด ยิ่งใหญ่สุดดัง“พระเจ้า”ไม่ได้

“พระเจ้า”หรือ“ปรมาตมัน”จึงเป็นผู้มี“อิสระเสรีภาพ”ที่ขาดจาก“อัตตา”ต่าง ๆ ไปทั้งหมด เพราะแยกเป็น“โอฬาริกอัตตา หรือมโนมยอัตตา หรืออรูปอัตตา”ไม่ได้เลยเด็ดขาด เนื่องจาก“ยึดมั่นหรือสงวนสิทธิ์ความเป็นอัตตา”เป็น“ปรมาตมันหนึ่งเดียวโดดยิ่งใหญ่อันสูงสุด ๆ จริง ๆ จัง ๆ”ไว้ที่ตัวพระเจ้า-ที่อัตตาพระเจ้าสุด ๆ เสียแล้ว

ความเป็น“ตน”หรือ“อัตตา”ยึดใหญ่-ยึดยิ่งหนึ่งเดียวเด็ดเดี่ยวโดด “จิตใด-วิญญานใด”จะเป็นเช่นตน เหมือนตน เท่าตนไม่ได้เด็ดขาด อย่างเก่งสุดก็แค่เป็น“ลูก(พระบุตร)”ที่ตนก็เป็นผู้สร้างหรือผู้บันดาลให้เกิด

“อัตตา”พระเจ้า จึงมี“อัตตาหนึ่งเดียว”แยกไม่ได้ใหญ่ยิ่งชนิดสงวนสิทธิ์ไว้แต่ผู้เดียว เดี่ยวดาย ขาดลอยจริง ๆ

(๘๒) “อิสระเสรีภาพ”พุทธนั้นมีนัยสำคัญยิ่งกับ“อัตตา”

ที่นี้พุทธนั้นศึกษารอบถ้วนในความเป็น“อัตตา” จึง

ชัดเจนยิ่งว่า “อัตตา” เป็นนามธรรมที่เกิด “ความยึด” มันก็ยึด และถ้าเกิด “ความสัมพันธ์” มันก็สัมพันธ์ มันอยู่ที่ “เจ้าตัว” ซึ่งก็คือ “ความเป็นอัตตาอีกแหละ” ที่จะ “ยึด” หรือจะ “สัมพันธ์” ด้วย “ปัญญาอันยิ่ง” ซึ่งเป็น “ปัญญาชั้นโลกุตระ” แท้ ๆ

“จิตของใครก็ของคนนั้น” จิตเป็นประธานทั้งตนเอง และสามารถเป็นประธานที่จะขยายความสัมพันธ์ไปรวมกับอื่น ๆ ได้อีกที่เป็นอุตุ-พืช-จิต-กรรม-ธรรมโดยไม่ตกเป็นทาส

เพียงแต่สร้าง “พลังจิตให้แข็งแรงมีภูมิคุ้มกันตนเองได้” ไม่ตกเป็นทาส “พลังจิตหรือพลังงานอื่นที่เราสัมพันธ์ด้วย” เท่านั้น จึงนับเป็น “ความอิสระเสรีภาพ” สำหรับตนแล้ว สัมบูรณ์ ไม่ว่าจะเป็น “พลังงาน” ของ “อุตุนิยาม-พินนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

ดังนั้น “จิตที่ดับอัตตา” ใหญ่ภายนอก (อิหริกัตตา) ได้ และสามารถดับอัตตากลาง (มโนมยอัตตา) - อัตตาเล็กสุด (รูปอัตตา) ซึ่งเล็กสุดเล็กในตัวตน (อนุสัย) ใด ๆ หมดสิ้นเกลี้ยงจริง จึงหมดสิ้น “อวิชชา” (ซึ่งจะหมดไปตามลำดับจนสิ้น “อวิชชาสวะ” ก่อน และที่สุดแห่งที่สุดก็สิ้น “อวิชชาอนุสัย” กันทีเดียว)

ความเป็นตัวตนคือ “อัตตาหรืออาตมัน” ก็สิ้นเกลี้ยง

ความอยู่เหนือพลังงานตัวตนและพลังงานอื่น จึงอยู่ที่เราจะจัดสรร เลือกร่วมด้วยอย่างมีประสิทธิภาพ เป็นอันบริบูรณ์ เป็น “อิสระเสรีภาพ” ที่อยู่เหนือ “อัตตา” ต่าง ๆ

(๘๓) เพราะ“พุทธ”รู้จักรู้แจ้งรู้จริงตัว“อตฺตา”ครบหมด

จึงเป็น“จิต”เป็น“วิญญูณ”ของตน(จะใช้บัญญัติเรียกว่า“อตฺตา”ก็ได้ ก็เป็นการอาศัยบัญญัติใช้สื่อ) ที่อยู่เหนือ“อาตมฺน หรืออตฺตา”ทุกขนาด เพราะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“จิต วิญญูณ”ที่เป็นประธานในทุก“กรรม”ตราบที่มีอยู่ใน“กาล”

ซึ่งต่างกับกับความเชื่อมั่นยิ่งของเทวนิยมที่เรียกว่า “ปรมาตมฺน”อันเป็น“นามธรรมที่ยิ่งใหญ่ที่สุด(พระเจ้าของเทวนิยม)” เป็น“อรูปรูปร่าง” ไม่มีรูป-ไม่มีร่าง-ไม่มีโฉมให้ใครสัมผัสได้เลย เป็น“นามธรรมในธาตุรู้”ที่ชาวเทวนิยมยึดมั่นเชื่อมั่นทุกคนว่ามีอยู่จริงยิ่งใหญ่ที่สุดเท่านั้น

“พระเจ้า”ที่เป็นปรมาตมฺนของเขาไม่มี“กาย” จะมีก็เฉพาะ“มโนมยอตฺตา”ส่วนเดียว จึงเป็น“อรูปรอตฺตา(ตัวตนที่ไม่มีรูป)แท้ๆ” ซึ่งผู้เคารพนับถือบูชา“ปรมาตมฺน”ชนิดนี้จะไม่มีความเป็น‘มัชฌิมอตฺตาหรืออรูปรอตฺตาใด ๆเลย’ มีแต่ความเป็น“ปรมาตมฺน(ปรมตฺตา=บรมอตฺตา)แต่ถ้อยเดียว”

ดังนั้น “ปรมาตมฺนแต่ถ้อยเดียว”นี้จึงไม่สามารถแยก “อตฺตา”ออกไปเป็นความเป็น‘โอฬาริกอตฺตา’ให้ตัวเองศึกษากันได้เลย เพราะตนเองเอาแต่ยึดมั่นถือมั่นอยู่กับ“ปรมาตมฺนหนึ่งเดียวในตน”เท่านั้น นั่นเอง แยกเป็น“โอฬาริกอตฺตา”ไม่ได้ ดังนั้นจึงเป็น“อรูปรอตฺตา”ก็ไม่ได้ ..ชัดเจนนะ!

“พุทธ” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ตัว “อัตตา” ครอบคลุมทั้ง ๓ อัตตา ตามที่มีพระพุทธรูทวณะในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒

(๘๔) อัตตาที่เป็น “พระเจ้า” จึงสัมผัสด้วย “ทวาร ๕” ไม่ได้

หากจะมีความเป็น “มโนมยอัตตา (รูปหรืออัตตาที่สำเร็จด้วยจิตวิญญาณของตน) ก็มีเฉพาะตนที่ตนยึดมั่นถือมั่นยิ่งสุด ๆ เท่านั้น” ของใครก็เป็นส่วนตัวของตนเฉพาะตนในตน และเป็นทั้ง “รูปอัตตาอย่างยิ่ง (ตัวตนที่ไม่มีรูปใด ๆ เลย)” มี “อัตตา” ของตนผู้เดียว แม้จะยึดเองในตนที่ถึงขนาดเป็น “โอฬาริกอัตตา” แต่เป็นจิตภายในจิต คือ ตนใหญ่ยิ่ง-ยิ่งใหญ่สุด ๆ (ปรมาตมัน, ปรมาตตา, บรมอัตตา) ในภายในของตนเท่านั้น

นี่แหละคือ “อัตตาหรืออาตมัน” ชั้น “ปรมาตมัน”

ที่เป็น “จริง” เฉพาะ “อัตตา” ของตัวของตนจริง ๆ

ถ้าไม่มี “จิตวิญญาณของคน” ปรมาตมันก็ไม่มีเลยในโลก โนมหาจักรวาล หรือในวัฏฏจักรใด หรือในสมมุติใด ดังนั้น ความเป็น “โอฬาริกอัตตา” อันเป็น “อัตตาใหญ่ภายนอก” ที่เป็น “สมมุติสัจจะ” สัมพันธ์กับดิน น้ำ ลม ไฟ พืช สัตว์ และอื่น ๆ อยู่ นั่น “ปรมาตมัน” ไม่มี “การยื่นส่วนใดออกมาสัมผัสแตะกับคนได้เลย” อยู่ไหนก็ไม่รู้ อยู่คนละสัดละส่วน ไกลแสนไกลลิบลิบลึกลิบ มีดลับมีดลับด้วยซ้ำ จึง

ไม่มี“โอฬาริกอรรถา” มีแต่“ปรมธรรม(ทรงไว้ซึ่งความยิ่งใหญ่)ของตนเองแค่นั้น” หาขึ้น-หาเนื้อ-หาตัว-หาอุปไม่ได้เลย

“สมมุติธรรม-โอฬาริกธรรม”ไม่มีให้เห็นได้เลย

แม้แต่“ความมี(อรรถ)”อย่างยิ่ง ก็มีใน“ภพ”ของตนเองเฉพาะๆ ซึ่งไม่มีส่วนออกมามี“สัมผัส ๕”กันเด็ดขาด

จึงไม่มีมนุษย์คนใดเลยที่จะ“สัมผัสด้วยทวาร ๕”กับความเป็น“ปรมาตมัน”หรือ“พระเจ้า”ได้เลย

แม้ใน“ศาสนาเทวนิยม”เองก็ไม่มีใครใด ๆ ที่เป็นมนุษย์ในโลกจะสามารถทำความเป็น“พระเจ้า”ให้ปรากฏแจ้งชัดจริงแท้ได้เป็น“สัจฉิกตา(แจ้งจริง)หรือสัจฉิกตวา(แจ้งจบ)”

เพราะสงวนสิทธิ์ไว้ที่“มนุษย์”คนเดียวเท่านั้น

“ความจริงยิ่งใหญ่”จึงถูกจำกัดเฉพาะ ไม่เป็นอิสระ

(๘๕) “ความจริงยิ่งใหญ่”ถูกจำกัดเฉพาะ ไม่เป็นอิสระ

เพราะ“ปรมัตถ”หรือ“ความจริงยิ่งใหญ่อันมนุษย์พึงได้สัมผัสกัน”แท้ๆ มนุษย์อื่นใดในโลกก็ไม่มีสิทธิ์ได้สัมผัส

นั่นคือ“ปรมาตมัน(ปรม + อรรถา, ปรมาตมัน)”ที่เป็น“อรรถายิ่งใหญ่”หมายถึง“พระเจ้า”ในศาสนาเทวนิยมนั้นลึกลับมากยิ่งขึ้นตามที่กล่าวมาแล้ว จนไม่ยอมให้สัมผัส ไม่มีใครสามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“ความจริง”นั้นได้เลย ไม่ว่าจะ เป็น“ความจริง”ที่เป็น“สมมุติสัจจะ”หรือ“ปรมัตถสัจจะ”

สงวนสิทธิ์เฉพาะในโลกมนุษย์ว่า มีมนุษย์คนเดียวเท่านั้น ที่จะสามารถมี“ความรู้ที่เป็นความจริงอันยิ่งใหญ่ในมหาจักรวาล”นี้ได้ “ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่”นี้ จึงถูกสงวนสิทธิ์ไว้ที่คนเดียว ไม่เป็น“อิสระ”สมบูรณ์

“ความจริงอันยิ่งใหญ่”หรือ“ปรมัตถ”ถูกยึดสิทธิ์ซึ่ง“ปรมัตถ”นั้นเป็นภาวะของ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”มนุษย์จึงควรได้สัมผัสกันอย่างถึงที่สุด”ก็หา“ภาวะ(ความปรากฏ)”หรือ“ทรงอยู่(ธรรม)”ให้สัมผัสไม่ได้อย่างเป็น“อิสระ”

มีแต่บอกว่า “มนุษย์”คนหนึ่งเท่านั้นที่มีสิทธิ์เป็นผู้นำ“ความจริงที่ยิ่งใหญ่อันมนุษย์พึงได้สัมผัสกัน”ที่พระเจ้าเท่านั้น“รู้”นี้ หรือมนุษย์ผู้นี้แหละที่เป็นตัวแทน“พระเจ้า”ที่จะนำ“ความรู้ในความจริงอันยิ่งใหญ่พิเศษทั้งหลาย”นั้นมาประกาศแก่มนุษย์ในโลก และมนุษย์คนนี้เท่านั้นที่มีสิทธิ์นำ“ความจริงของพระเจ้า”มากล่าวประกาศ คนอื่นไม่มีสิทธิ์

(๘๖) “ความจริงยิ่งใหญ่”ของพุทธ เป็น“อิสระ”สมบูรณ์

แต่ในศาสนาพุทธนั้น“ความจริงที่ยิ่งใหญ่”ที่เรียกว่า“ปรมัตถ”อันมนุษย์พึงได้สัมผัสกัน”นั้น“มนุษย์”ทุกคนมีสิทธิ์เท่าเทียมกันที่จะ“รู้”ได้เท่ากันทุกคน แม้ที่สุดสามารถ“รู้”ได้เท่าพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ถ้าผู้นั้น پاکเพียรเรียนรู้ฝึกฝนจนกระทั่งมี“ความตรัสรู้พระสัมมาสัมโพธิญาณ”เท่า

กันกับพระพุทธเจ้าทุกพระองค์ ไม่สงวนสิทธิ์ใดๆเลย

“สัจจะ”ที่เป็น“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ศาสนาที่เป็น
“เทวนิยม”จึงเท่ากับสงวนสิทธิ์ไว้ และกลายเป็นห่วงแหน
“สัจจะ”ไว้เฉพาะบุคคล ไม่ให้“สัจจะ”เป็นสาธารณะให้ผู้คน
ทั้งหลายทั่วไปได้ศึกษา“สัจจะ”ได้อย่างเป็น“อิสระ”สมบูรณ์

การศึกษา“สัจจะ”ของ“เทวนิยม”จึงไม่เป็น“เทวหรือ
ทวิ(สอง)” มิไม่ครบทั้ง“ปรมัตตสัจจะ”และไม่มี“สมมุติสัจจะ”

จนกระทั่งเมื่อศึกษาปฏิบัติบรรลุลหรรณกันเป็นผลที่สุด
ก็จะไม่มีความเป็น“สอง”(เทวหรือทวิ)จะมีสมบูรณ์สุดในความ
เป็น“หนึ่ง” นั่นคือ“อเทวนิยม”

เพราะ“พุทธ”ศึกษาครบทั้งที่เป็น“ปรมัตตสัจจะ”และทั้ง
“สมมุติสัจจะ”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้หมดครบถ้วนบริบูรณ์ ทั้ง
ความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และทั้งความเป็น“โลก” แม้
ที่สุดรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อันทิกาทิฏฐิ ๑๐” ซึ่งเป็น
ที่สุดแห่งที่สุดของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบครัน

จึงเป็นผู้“พ้นอวิชชา”คือ รู้จักรู้แจ้งรู้จริงที่สุดแห่งที่สุด
ของ“ความจริงอันยิ่งใหญ่”ครบครัน หรือเป็นผู้“หลุดพ้นจาก
ความไม่รู้”ในสรรพสิ่งทั้งปวง ชนิดที่สัมผัส“ของจริง”ทั้งหมด

พุทธจึงเป็นศาสนาที่สามารถสัมผัส“ปรมาตมัน”
หรือ“ปรมัตตา”(ปรม + อัตตา)ได้ถึงสาระอันยิ่งใหญ่ที่เป็นแก่น
ของ“อัตตา”เรียกว่า“ปรมัตต(ปรม + อัตต)”อย่างแท้จริง ที่มี
ความเป็น“จิตวิญญาน”อันครบถ้วนด้วย“ตรีมูรติ(ผู้สร้าง-

ผู้รักษา-ผู้ทำลาย)”ที่สมมุติกันว่าเป็น“พระพรหม”คือ ผู้สร้าง “พระนารายณ์หรือพระราม”คือ ผู้รักษา “พระศิวะหรืออิศวร”คือ ผู้ทำลาย อย่างมีสภาวะ“จิตวิญญาณ”จริง ๆ ของเรา ที่ คน“สัมผัส”กันได้แต่ครบ“สัจจะ๒ ประการ”ยืนยงในโลก

(๘๗) “ความอิสระ”ของพุทธนั้นไม่มีตัว“อัตตา”เด็ดขาด

ศาสนาพุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”ตั้งแต่ใหญ่หยาบยิ่งที่เป็น“ปรมาตมัน”ได้ ที่เป็น“อัตตาหรืออาตมัน” และสามารถดับสิ้นความเป็น“อัตตาหรืออาตมัน”นี้ได้จริงด้วย ไม่ติดยึดในความเป็น“อัตตา”ทั้งหมดทั้งมวลได้จริง แม้จะอาศัย“อัตตา”ทำงานรับใช้มวลมนุษยและสังคมหรือโลกอยู่ก็ชัดเจนว่า“ไม่ใช่เรา(อัตตา)-ไม่ใช่ของเรา(อัตตนิยา)” เพียงอาศัยใช้ทำงานเท่านั้นจริง ๆ

พุทธจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”สัมบูรณ์แท้ ไม่ว่า“ปรมาตตา(ปรมาตมัน)-โอฬาริกอัตตา-มโนมยอัตตา-อรุปัตตา”ศาสนาพุทธศึกษาเรียนรู้ได้ทั้งหมด จึงหมดสิ้น“อัตตา”ใด ๆ จะมาเป็นนายบงการ จึงมี“ความอิสระ”ได้ตลอดกาล ถ้าผู้ใดมีสัมมาทิฐิในคำสอนของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติบรรลุผลจริง ก็บริบูรณ์แท้

กลุ่ม,สังคมหรือประเทศที่มีความรู้ยิ่งรู้จริง(ปัญญา) ในความเป็น“อัตตา”และ“โลก”จึงไม่ต้องออกกฎหรือ

กฎหมายมาบังคับ“อัตรา”ของใคร คน“โลกุตระ”จึงมี“ความอิสระ”ในตัวเองสมบูรณ์สุด แม้ประเทศจะมีกฎหมาย

ทุกวันนี้ประเทศที่ยังไม่ใช่ประเทศที่มีประชาชนพัฒนาตนถึงขั้น“โลกุตระ”เต็มจริงเท่านั้นที่ยังก้าวออกกฎหมายบังคับ“ความอิสระ”ของคนในประเทศตนเอง แต่กระนั้นคน“โลกุตระ”ก็อยู่กับกฎหมายนั้นๆได้โดยไม่ละเมิด คนโลกียะจึงยังไม่มี“ความอิสระ”สมบูรณ์แท้จริง

โลกียะจึงยัง“นิยม”(เป็น ism = เป็นลัทธิ)ความเป็นทาสอยู่ ตามภูมิธรรมแห่งความรู้และความจริงของกลุ่มหรือสังคมหรือประเทศ เท่าที่กลุ่มหรือสังคมหรือประเทศนั้นมี

เพราะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นทาส”ทั้งภายนอกและภายในที่เป็น“จิต” แล้วทำตนให้“หลุดพ้น”ความเป็นทาสได้บริบูรณ์สมบูรณ์กระทั่ง“สิ้นอัตรา ๓”และ“สิ้นอัตรา ๔ (รวมทั้งปรมาตมน์อีก๑)”เป็นที่สุดได้แท้จริง ลัทธิ“พุทธ”จึงสิ้นความเป็น“ทาสอัตรา”เด็ดขาด

(๘๘) เพราะ“ปัญญา”มีความรู้แจ้งจริง“อัตรา”และ“โลก”

แต่โลกยุคนี้ชัดเจนแจ่มแจ้งทั่วไปแล้วว่า *ไม่“นิยม”ความเป็นทาสกันแล้ว(*ไม่เป็น ism = ไม่ยอมเป็นลัทธิ) ทางระบบวิธีของโลกเขาจึงละอายที่จะก้าวก้าวกฎหมายมาละเมิด“อิสระเสรีภาพ”ของประชาชน แต่กระนั้นก็ยังมิได้อยู่

นั่นเอง เพราะผู้ออกกฎหมายยังมีแค่“ความรู้ชั้นเนโก”อยู่
 อย่างเดิมไม่เป็น“อื่น”จิตยังไม่เป็นจิต“อื่น(อัญณะ)”ที่เป็นจิต
 เข้าเขตภูมิโลกุตระ จิตก็เป็น“จิตเดิม”แท้ๆ ที่เป็นโลกียะ

เพราะ“จิตเดิม”แท้ๆของ“จิตนิยาม”นั่นคือ จิตที่มี
 “อวิชชา”มาแต่เดิมก่อนจึงเกิด“สังขาร”ตามปฏิจจสมุปบาท
 ของพระพุทธเจ้า คือเริ่ม“จิตนิยาม”ตั้งแต่สัตว์เซลล์เดียว

“จิตนิยาม”คือ“สัตว์” เริ่มตั้งแต่“สัตว์เซลล์เดียว”ก็
 คือ“จิตนิยาม”แล้ว “สัตว์เซลล์เดียว”มี“อวิชชา”มาก่อนแน่

“จิตเดิมแท้”ของสัตว์โลกจึงไม่ใช่“จิตสะอาดจาก
 กิเลส”มาแต่ดั้งเดิมเลย ผู้อวิชชา“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ต่างหาก

ดังนั้น วิธีการที่ำทำตนให้เข้าไปอยู่กับ“จิตเดิมแท้”
 จึงคงเป็นมิจฉาทิฏฐิของนักปฏิบัติชาว“โลกียะ”อยู่นั่นเอง
 ทั้ง“นิกายเถรวาท”ทั้ง“นิกายมหายาน” เพราะยังหลงผิด

ยุคนี้เป็นยุคบริบูรณ์ด้วยการศึกษา และเป็นยุคที่
 นิยม“ความอิสระ” คนทั้งโลกนิยม“อิสราธิปไตย” ที่ยกให้
 เป็นเลิศยอดหัวใจแล้ว มี“เหตุผล-หลักฐาน-ความฉลาด”ยิ่ง

แต่ถ้าความรู้เก่งยอดแบบ“เนโก”ยังไม่สามารถ“หยั่ง
 รู้”เข้าไปในความเป็น“อัตตา”อันเป็นภายใน“จิต-เจตสิก”
 ทั้งหลายแล้วจึงจะ“อยู่กับโลก”อย่างรู้จักรู้แจ้งการเป็นอยู่ไป
 กับ“โลก”อย่างสงบสมดุล จนกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อัตตา”
 และ“โลก”บริบูรณ์ พ้นความเป็นทาส“อัตตา”ทาส“โลก”ได้

และด้านความเป็น“โลก”ถ้าเอาแต่“หลับตา”ปฏิบัติ

กันก็แน่นอนว่า“โลก”ภายนอกย่อมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงไม่ได้
มากมายหลากหลายมหาศาลมโหฬารครบครันถ้วนรอบเท่า
ผู้“ลืมหัดปฏิบัติมีสัมผัสจริง”อย่างแน่นอน

ความรู้ขั้น“ปัญญา”นี้สามารถ“หลุดพ้น”ได้จริงซึ่ง
หลุดพ้นทั้ง“อัตตา”ทั้ง“โลก”แน่แท้ จึงเป็นสุดยอด“อิสระ
เสรีภาพ”ที่ตนได้พิสูจน์ด้วยตนเองโดยตนเองเป็น-ตนเอง
มี“ความอิสระ”นั้น อย่างพอใจแล้ว ใน“ความลึกซึ้งและ
ความลึกกลับของจิตขั้นอัตตาหรืออาตมันในตนและโลก”

(๘๙) ความอิสระ”ขึ้นอยู่กับการศึกษา“อัตตาและโลก”

และใน“ความเป็นโลก”ก็รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วยการ
สัมผัสธาตุรู้ทั้ง๖ ทวารของตนกับ“โลก”ต่าง ๆ “สังขารโลก-
สัตว์โลก-โอกาสโลก หรือมนุษย์โลก-เทวโลก-พรหมโลก
หรือความเป็น“โลก”อีกสารพัดหลากหลายมากมาย
เช่น โลกธรรม,โลกธาตุ,โลกนาถ,โลกบาล,โลกวัชชะ,
โลกาธิปไตย,โลกามิษ,โลกียฌาน,โลกุตระฌาน,โลกีย
วิมุตติ,โลกุตระวิมุตติ ฯลฯ ที่สำคัญโลกคือโลกียะ-โลกุตระ
เป็นต้น ฯลฯ (คือ มีความรู้โลกสารพัดทั้งหลาย = มีโลกวิทู)”

แต่ความรู้ขั้น“ศรัทธา”นั้นยังตกอยู่ในห่วง“การเชื่อ
ตามผู้อื่น” หรือยังนิยม“หลับตาปฏิบัติ”ที่ยังไม่พ้น“ความ
ลึกกลับหรือลึกซึ้ง”อันยัง“เป็นอัตตาหรืออาตมัน และเป็น

โลก” คือรู้ยังไม่ครบความเป็นโลกวิทู (โลกภายนอกที่กว้างขวาง หลากหลายมากมาย) นั่นคือ สายนี้ยังรู้วาทะอยู่ใน “โลกแคบ” ยังรู้ไม่กว้างออกมาภายนอก “โลก” จึงรู้ประมาณหนึ่งเท่านั้น จึงยังเป็นทาสในส่วนที่เป็น “โลก” อยู่อีกประมาณมาก ที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า “ต้องสัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย” (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๔๐) จึงจะพ้นความเป็นทาส ทั้งเป็น “ทาสโลก” และ “ทาสอัตตา” ซึ่ง “หลุดพ้นความเป็นทาส” ทั้งภายนอกคือ “โลก” และทั้งภายในคือ “อัตตา”

(๙๐) สาธารณโภคีกำลังเกิดได้ในหมู่ฆราวาสปัจจุบันนี้

เนื่องจากประชาชนส่วนใหญ่ในโลกยุคนี้เป็น “ทาสผู้ปล่อยไม่ไป” ยังไม่สามารถทำตนจนเป็นผู้หลุดพ้นอำนาจโลกธรรมสำเร็จเป็นอาริยชนกันได้นั่นเอง ไม่เป็น “โลกุตระ”

มีคนในประเทศไทยเท่านั้นที่มี “วิชา” ความรู้พาตน ออกจากความเป็น “ทาสโลกธรรม” ได้เพียงจำนวนน้อยนิด แม้คำสอนของพระพุทธเจ้าที่พาคน “พ้นความเป็นทาส” จะยังมีอย่างสมบูรณ์อยู่แท้ๆ และมีอยู่ในแดน “อเทวนิยม” จริง อีกทั้งสมบูรณ์ญาสิทธิราชย์ก็หมดสิ้นไปแล้ว

สังคมฆราวาสและสงฆ์จึงสามารถทำให้เกิดสังคมเป็นรูปสังคมสาธารณโภคีทั้งหมู่บ้านหรือทั้งชุมชนกันได้

สังคมกลุ่มหมู่ใดหากไม่แยกหมู่บ้าน ไม่แยกวัด

บ

บ้าน-หมู่บ้านชุมชนราชธานีอโศก

า

วัด-พุทธสถานราชธานีอโศก

ร

โรงเรียน-โรงเรียนสัมมาสิกขาราชธานีอโศก

ไม่แยกโรงเรียน ก็ยังเป็น“สาธารณโภคิ”ที่พิเศษทีเดียว
 บ้าน-วัด-โรงเรียนไม่แยกกัน แต่อยู่ร่วมกัน สัมพันธ์
 กันเป็นหนึ่งเดียวคือ“บวร”
 สังคมที่มีครบความเป็น“บวร”จะเป็นสังคมที่เจริญ
 พัฒนาได้ดียิ่ง ๆ ทั้งในการศึกษา และภาวะ osmosis
 เพราะเป็นสังคมที่สัมพันธ์กัน ๓ เล้า และมีอภิสังขาร

(๙๑) ความเป็น“๓ เล้า”นี้ยิ่งใหญ่ที่ต้องศึกษาอย่างสำคัญ

ความเป็น“๓ เล้า”นี้ มีความสำคัญมากในสรรพสิ่ง
 เพราะเป็นพลังงานที่สังขารกันอยู่ใน“ตัวตนของตนเอง”
 (ใน“วงวนที่สังเคราะห์กันอยู่แต่ละหน่วย หรือโลกหนึ่งๆ” nucleus หรือ ISH.
 อุดุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม ฯลฯ)ซึ่งมีความสมดุลของ“สรรพสิ่ง”
 แต่ละหน่วยที่“ทรงไว้(ธรรม)ซึ่งสภาพของตน”อยู่ ไม่ว่าใน
 “นิยาม”หนึ่ง “นิยาม”ใด ของทุก“ธรรมนิยาม ๕”

ใน“อุดุนิยาม”ก็ต้องอาศัยความสมดุลด้วย“๓ เล้า”
 เช่น พลังงานเป็นตัวเอง(I), พลังงานลบ(S), พลังงานบวก(H)
 ถ้ามีอยู่สมดุลก็จะเป็น“วงวนที่หมุนอยู่อย่างพอเหมาะได้”
 ไม่ร้อนเกินจนตัวละลายเร็วกระทั่งทรงรูปร่างมิได้ไม่ขัดสั่น
 จนมวลกระจายกระจายยึดรูปร่างของตนไม่ได้ ไม่กระเด็น
 ดิ้นเร็วจนดูรูปไม่ออกจนไม่มีรูปทรงพอที่จะเรียกได้ว่า

เป็นหน่วยเป็นจุด หรือที่พอทรงรูปอยู่ได้มีระยะเวลาเป็น
ตัวเป็นตนในระยะเวลาพอนับเป็นจุดเป็นมวลได้ เป็นต้น

แม้“พีชนิยาม”ก็เช่นกัน “จิตนิยาม”ก็เช่นกัน

ยิ่ง“กรรมนิยาม”นี้แหละที่คนผู้สามารถทำ“กรรม”ให้
สมดุลงได้จริง ไม่ว่าสำหรับตนเอง หรือสำหรับผู้อื่น สำหรับ
สังคม สำหรับประเทศชาติ แม้ที่สุดสำหรับมหาจักรวาล

ที่พุทธศาสนาศึกษากัน ก็คือ “ตัวตนของตนเอง”

ทุก“นิยาม”จะต้องมีภาวะธรรม“๓ เล้า”เสมอ แม้แต่
“สุญญตา”ก็ต้องมี“ภายนอก-ภายใน”และ“ความเป็นสุญญ”
ที่เกิดขึ้นแก่ตัวเอง ว่า สมดุลกันดีหรือไม่ดี นี่ก็“๓ เล้า”

(๙๒) ความเป็น“๓ เล้า”ที่ภาษาว่า“ธรรม”กับ“อธรรม”

“การทรงสภาพนั้นๆไว้ได้อยู่” แม้เหลือรังสี “รังสี”ส่วน
ที่ถือว่ายังเป็น“พลังงานแสง, สี, เสียง ฯลฯ” ที่ยังเป็นส่วนดี
ก็ยังนับว่า “ธรรหรืออัมม หรือธรรม” คือ ยังทรงมี-ทรงอยู่

ซึ่งส่วนยังมีเหลือคือรังสี ยังไม่สิ้นสนิท ยังเหลือเศษ
ต้องหมดสิ้นเกลี้ยง“รังสี” คือไม่มีรังสี จึงจะเรียก
ว่าไม่มี“ธรรหรืออัมม หรือธรรม” ซึ่งภาษาก็เรียกว่า“อธรรม”

ฟังความซับซ้อนนี้อีกที ความไม่มีแม้แต่“กัมมันตภาพ
รังสี”อันหมายถึง พลังงาน“รังสีของกัมมันตภาพ”ส่วนที่เป็น
พลังงานพิษภัยร้ายที่ยังเป็นส่วน“กัมมันตภาพรังสี”โน่นแหละ

หมดไป จึงจะนับส่วนที่เหลือ ว่า ไม่ใช่“ธรร หรือธัมม หรือธรรม” คือ “ไม่ทรงสภาพนั้นไว้แล้ว”

เมื่อ“ไม่ทรงไว้ใด ๆ แล้ว”ก็เรียกด้วยภาษาว่า“อธรรม”

แต่ถ้าที่สุดเหลือ“รังสีแห่งกัมมันตภาพ”ที่ยังเป็นส่วนดี ก็นับว่า“ทรงสภาพไว้”ที่ภาษาก็บอกว่า“ธรร, ธัมม, ธรรม” คือ“มี”

มันก็แค่“มี”เศษที่เหลือเท่านั้น แต่ก็ยัง“มี”เศษอยู่ในส่วนที่ดี ใจ! มันยังเป็นประโยชน์ในโลก ก็ไม่เสียหาย

“มีคุณ”จะยัง“ทรงอยู่”ก็เป็นการอนุโลมให้“มี”อยู่

ถ้า“มีโทษ”ก็กำจัดแน่นอน ไม่ให้“มี”อยู่เด็ดขาด

ไม่ให้“ทรงไว้-ทรงอยู่”นั่นคือ“ไม่เป็นธรร, ธัมม”เด็ด ๆ

“ความมีอยู่”นั่นถ้ามันไม่มี“พลังงาน”อะไรมาเพิ่มให้มัน“เจริญ”ต่อ(โภ, กุศล, พลดี, พลฐะ) โดยเฉพาะพลังงานที่เพิ่มมาไม่ถึงขั้น“อัตราการก้าวหน้า(progression ratio)” ที่บวกลบคุณหารแล้ว มีแต่ถอยหลัง มันก็“เสื่อมไป”เป็นที่สุดอยู่ดี(ชรา) ก็ธรรมดาของ“ไตรลักษณ์”

(๙๓) ความเป็น“๓ เส้า”ในที่นี้ คืออะไร?

เป็นต้นว่า ใน“๓ เส้า”นั่น มี“I-S-H” คือ มี“ตัวเรา-เพศหญิง-เพศชาย” หรือมี“ไตรลักษณ์” คือ “การเกิดขึ้น-การตั้งอยู่-การดับไป” ที่มีอยู่ในมหจักรวาลนิรันดร์

ถ้าผู้ใดยังมี“ความเห็นแก่ตัว(self-ish) ก็ย่อมแย่งเอามาให้ตัวเองอยู่ นั่นคือ I(ตัวเรา) เมื่อเรามีพลังเหนือกว่าก็แย่งจากพลังงาน S(พลังงานลบ=[อิทธิภาวะ]เพศเมีย) หรือแย่งจากพลังงาน H(พลังงานบวก=[ปรีติภาวะ]เพศผู้) อยู่

ก็จะสร้าง“พลังอำนาจเพื่อแย่งจากมนุษย์คือ S (เพศเมีย) หรือ H(เพศผู้) และจากอื่นๆ ไม่มีหยุด เพราะเห็นแก่ตัวอยู่

หรือ“๓ เล้า”คือมี“พลังอำนาจ-มนุษย์-การแย่งพลังมาให้ตน”ซึ่งยังโยงโย่งยากกันมากในสังคมมนุษย์ตลอด

ผู้ยังไม่สามารถมี“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระู้จักรู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“อำนาจ”ที่แท้ ก็จะตกเป็นทาสอำนาจอยู่โดยพยายามแสวงหา“อำนาจ”มาให้ตน ได้มากขึ้นเสมอเพื่อแย่งมาให้ตนเองไม่หยุด ไม่หย่อน ตราบที่ยังเห็นแก่ตัว และยังรักความเป็น“ตัวตน” ก็ไม่ยอมหมดตัวตนแน่นอน ไม่ทำ“ความเป็นสูญ”ให้แก่“อัตตา”ตนเองแน่ยิ่งกว่าแน่

เพราะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ทั้งความเป็นโทษ-ทั้งความเป็นคุณแห่งตัวตน” และทำ“ตัวตน”ให้เป็น“สูญ”ไม่ได้นั่นเอง

ผู้มี“ปัญญา”ที่เป็น“โลกุตระ”เท่านั้นที่จะรู้จักรู้แจ้ง รู้จริง“ตัวตน” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นคุณ-เป็นโทษ”ของอัตตา(ตัวตน)จริงแท้ และทำความเป็น“ตัวตน”ที่เป็น“โทษ”หมดสิ้นไปก่อน แม้แต่“ตัวตน”ที่เป็น“คุณ”ก็สามารถทำให้“สูญ”สิ้นไปได้ด้วย จึงชื่อว่า“อยู่เหนือความเป็นอัตตา”

(๙๔) ผู้มี“ปัญญา”ทำให้ความมี“ตัวตน”นั้น“สูญ”ได้จริง

ซึ่งผู้ที่ได้ศึกษา“ความเป็น‘ตัวตน’ และความเห็นแก่ตัวเอง”ได้จริงแท้ และเห็น“โทษ”ของการเห็นแก่ตัว-เห็น“โทษ”ของการมี“ตัวตน(อัตตา)” แล้วปฏิบัติลดละ“ความเห็นแก่ตน” และรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความเป็นตัวตน(อัตตา)” ถึงขั้นถ้าจะรักษาตัวตนไว้อยู่ก็เพียงเพื่อ“อาศัยใช้ทำงาน”

ไม่ได้หลงผิดแล้วว่า “อัตตานั่นเป็นตัวตนที่มีอยู่นิรันดร” เพราะได้เรียนรู้ฝึกฝนจริงจนกระทั่งสามารถทำความเป็น“ตัวตน(อัตตา)” ตั้งแต่“โอฬาริกอัตตา”หายไปในที่สุด มีทั้ง“อุตุนิยาม, พิชนิยาม, จิตนิยาม, กรรมนิยาม, ธรรมนิยาม”ก็สามารถกำจัดได้แล้วจริง

หรือขนาด“ปรมาตมัน”อันเป็น“อิตถาลิกลับ”ที่ใหญ่ยิ่งสุดเป็นเพียงพลังงานทางจิตวิญญาณจริง ๆ ก็ได้เรียนรู้และสัมผัสความเป็นพลังงานระดับนี้จริงที่สุดด้วยตนเอง ในตนเอง เพราะ“ยิ่งใหญ่ที่สุดที่มีพลังเหนือ“อุตุนิยาม, พิชนิยาม, จิตนิยาม, กรรมนิยาม, ธรรมนิยาม”โดยสามารถควบคุมจัดการพลัง“ธรรมนิยาม ๕”นั้น ๆ ได้เท่านั้นเอง

จึงไม่มีความลึกลับ(อหะ)แล้วสำหรับ“พลังงานในธาตุ และในธรรมต่าง ๆ ประดามีในจักรวาลหรืออินมहाเอกภพ” พลังงานที่เป็น“จิตวิญญาณ”ไม่ว่าจะยิ่งใหญ่แค่ไหน

ถ้าลึกลับ ไม่สามารถทำให้คนที่๒ หรือคนอื่น ๆ ทั้งหลายทั้ง
โลกรู้ร่วมได้ ก็ไม่น่าจะชื่อว่า “ความจริงอันยิ่งใหญ่ของโลก”

“ความจริงอันยิ่งใหญ่ที่สุดในโลก” ที่เรียกว่า “บรม”
หรือ “ปรม” ที่เป็น “ปรมัตตาหรือปรมาตมัน” หากจะ
ชื่อว่าเป็น “สัจจะ” ก็ต้องเป็นสากล ที่มนุษย์ผู้ล้นมี “จิต
วิญญาณ” สามารถร่วมรู้หรือรู้ร่วมได้ จึงจะชื่อว่า “สัจธรรม”

ดังนั้น ผู้นี้จึงชัดเจนว่า ถ้าจะยัง “มี” อัตตาก็มีเพื่อ
ประโยชน์ผู้อื่นเท่านั้น สำหรับ “ตนเอง” หากยังมี “ตน” อยู่ไม่
ว่าในแบบใด ๆ ก็ยังมี “ทุกข์” ทั้งสิ้นมากหรือน้อย (ชาติ ปี ทุกขา)

และรู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “อัตตา” นี้คือ พลังงานที่เรา
สามารถ “ยึดไว้ให้ทรงอยู่เป็นภาวะที่ใช้งานเท่านั้น” ถ้าเรา
“ไม่ยึดมันถือมันไม่มีอุปาทานหรือไม่มีอภินิหาร” ก็ว่าง (มุญจิตุ=มี
“มุญจิตุทมมยตญาณ”) เป็นผู้มีการปล่อย (มุญจ) ความเป็นอัตตา
นี้ได้จริง ก็เป็นผู้ “อยู่เหนือ (อุตตระ)” ความเป็น “อัตตา” จริงแท้
บริบูรณ์ จะวางจะปล่อยเมื่อใดก็ได้ อย่างเป็นจริง ก็จบกิจ

(๙๕) “สูญ” คืออะไร? มีนัยสำคัญแท้จริงอย่างไร?

ผู้นี้จึงอยู่ที่เมื่อใดตนจะ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”
เท่านั้น ก็ทำได้เอง ถ้าทำ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” แล้ว ก็
“สูญ” แท้วันดร ไม่มีอะไรเหลืออีกแล้ว เหมือนแยกธาตุ H
กับธาตุ O ออกจากกันได้แล้ว “ธาตุน้ำ” ก็สูญสิ้นไป ธาตุ “น้ำ”

ตัวนี้ก็ไม่มีอีกแล้ววันวันตร แตกสลายออกไปเป็นแก๊สแล้ว

เพราะผู้นี้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“อุตุนิยาม,พีชนิยาม,จิตนิยาม,กรรมนิยาม,ธรรมนิยาม”จริงแท้ และสามารถแยกธาตุของ“ธรรมนิยาม ๕”เหล่านี้ได้แท้จริง

“อำนาจ”ที่สามารถแยก“ธาตุ”ทำลาย“ธรรม”ให้“สูญ”ได้นี้ ไม่บาป ไม่เป็นโทษ ทำได้อย่างนี้ แค่นี้ ก็บริบูรณ์-สัมบูรณ์แล้ว ที่เป็น“อำนาจ”ที่ยิ่งใหญ่ ไม่เป็น“โทษ” มีแต่“คุณ”ถ้ายึดยวเท่านั้น “อำนาจ”นี้ยิ่งใหญ่ที่สุดแห่งที่สุดแล้ว จึงไม่ต้องแสวงหา ไปมี“อำนาจ”อะไรได้อีก

และ“ตนเอง”ก็ไม่ต้องเป็น“เจ้าของอำนาจ”ด้วย คนอื่น ส่วนอื่นทั้งหลายเขามอบ“อำนาจ”มาให้เราเองทั้งนั้น

ผู้ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงด้วย“ปัญญา”อันเป็นโลกุตระแล้ว จึงไม่แสวงหา“อำนาจ(อธิปไตย)”มาให้ตนเลย แต่จะเป็นผู้ทำงานรับใช้ผู้อื่น เป็นประโยชน์ให้แก่สังคมประชาชนแท้จริง (อภิบาล) ก็จะได้“อำนาจโดยธรรม”(ธรรมาธิปไตย)อย่างเป็นอัตโนมัติที่สุจริตที่สุด ที่ผู้อื่นได้รับการเกื้อกูลช่วยเหลือหรือเลี้ยงดูจากเรา หรือให้ประโยชน์แก่เขา เขาต่างมอบให้เราเอง ด้วยความรู้ ด้วยใจที่เคารพบูชาเทิดทูนแท้จริง

คือ เราจะ“ไม่สร้างอำนาจมาให้ตัวเองเลย” แต่จะทำงานสร้างสรรค์สิ่งที่ตนแน่ใจว่าดีและที่ตนสามารถทำได้ ทั้งรูปทั้งนาม-ที่มีคุณค่าประโยชน์แท้แก่โลก แก่สัตว์ แก่มวลมนุษย หรือไม่ก็ใช้แรงงานที่เป็นประโยชน์รับใช้(ไม่ใช่

รับจ้างช่วยเหลือเกื้อกูลผู้อื่น ไม่ว่าจะเป็น“ร่างกายหรือ
แรงความรู้,แรงความคิด” โดยไม่แลกสิ่งตอบแทน

(๙๖) สาธารณโภคีที่ดีจะมีการไหลแทรกซึมซับของธรรมะ

ในสังคมหรือหมู่กลุ่มมนุษย์ที่เป็นโลกุตระมี“บ้าน-
วัด-โรงเรียน”ครบ“๓ เสา = บวร”จึงเป็นสังคมหมู่กลุ่มชุมชน
ที่มีการเรียนรู้และมีการสังเคราะห์(การรับเอา,รวบรวมไว้)และ
การสังขาร(การแยกแยะปรับปรุง)ที่บริบูรณ์สมบูรณ์ได้แท้จริง

สังคมชุมชน“บวร”นอกจากครบครันด้วยการศึกษา
อย่างมีการจัดทำกันเองแล้ว ก็ยังมีการไหลแทรกซึมซับ
(osmosis)ของ“ธรรมะ” ของ“การศึกษา”อยู่อย่างอัตโนมัติ

แต่“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นต้องดีถึง
ขั้นมีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอจะ จึงจะมีการไหลถ่ายเท
ซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ที่ซึมลึกได้

ถ้าไม่มีคุณภาพเข้มข้นสูงเพียงพอก็เกิดการถ่ายเท
ไหลซึมซับแทรก(osmosis)ของ“ธรรมะ”ของ“การศึกษา”ไม่ได้

หรือถ้า“ธรรมะ”หรือ“การศึกษา”ของสังคมนั้นย่ำแย่
มีคุณภาพต่ำ ก็ยังจะกลับเกิดการถ่ายเทไหลแทรกซึมซับ(os-
mosis)สู่กันแบบเลวร้ายนั้นแหละหนักยิ่งขึ้นได้ เช่นกัน

จึงต้องสร้าง“สังคมหมู่กลุ่ม”หรือประเทศให้เป็น
สังคมหมู่กลุ่มที่เป็น“โลกุตระ”ให้ได้ จึงจะมี“ธรรมะ”ที่เป็น

“โลกุตระ” ซึมซับ แทรกซอนมี osmosis ในสังคมนั้น ๆ จริง

(๗) สาธารณโภคีที่ดีเกิดจากสังคมที่เป็น“บวร”ที่ดี

สังคม“บวร”ที่ดีก็จะมี osmosis ที่ดี ถ้าเป็นสังคมที่ไม่ดี ก็แน่นอนย่อมจะมี osmosis ที่ไม่ดี เกิดโดยอัตโนมัติ เรากำลังชี้ให้เห็นแจ่มกันว่า สังคมแบบ“คนจน”ที่มี “ปัญญา” เป็น“โลกุตระ”นั้น เป็นสังคมที่ประเสริฐแท้จริง

ซึ่งสังคมชุมชนที่ดำเนินชีวิต“แบบคนจน”อันเป็นเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”กันได้นี้ เป็นเครื่องชี้วัดความเจริญประเสริฐของคนและสังคม ในโลก เจริญทั้งตั้งใจเจตนาให้เจริญ ทั้งที่เกินเจตนาที่มัน osmosis อยู่เอง

ถ้ามนุษย์ในสังคมใดสามารถดำเนินชีวิตกันถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้ ก็จะอยู่กันอย่าง“บวร”คือ บ้านของ ชาวราษฎร์ดี วัดอันเป็นที่อาศัยของนักบวชที่ดี โรงเรียนอันเป็นสถานศึกษาของเด็กนักเรียนและผู้ใหญ่สมาชิกหมู่บ้านที่ดี ต่างอยู่ร่วมกัน ช่วยกันดำเนินความเป็นอยู่ของบ้านของวัด ของโรงเรียนไปด้วยกันทุกคน เป็นสามัคคีหนึ่งเดียวกันสุดยอดสังคม เท่าที่เคยมีเคยเป็นกันมา

จึงเป็นเหตุดี-ผลดีสนับสนุนเกื้อกูลกันอย่างวิเศษ ทั้งที่ดินทั้งข้าวของวัตถุทรัพย์ สมบัติต่าง ๆ ล้วนเป็นของส่วนรวมไม่ยึดเป็นของตัวเองตน เหมือนอย่างที่ดีสังคม

โลกียสามัญคนทั่วไปทั่วโลกที่เป็นที่มกกัน

(๙๘) หมู่บ้าน“สาธารณโภคี” คือ ครอบครัวเดียวกัน

ดังนั้น “สาธารณโภคี”นี้ทุกอย่างเป็นส่วนกลาง จึงต่างช่วยกันสร้างช่วยกันรักษาดูแล ร่วมใช้ร่วมกันด้วยกัน ซึ่งเป็นสังคมที่มี“บ้าน-วัด-โรงเรียน” ย่อว่า“บวร”ที่ต่างมีชีวิตดำเนินอยู่ร่วมกันเป็นหนึ่งเดียวอย่างเป็นระบบระเบียบสนธิเนียนทั้งหมู่บ้านเหมือนครอบครัวบ้านหลังเดียวกัน ผู้คนในหมู่บ้านอยู่ร่วมกัน ทำอยู่ทำกินทำใช้ร่วมกัน กินอยู่ร่วมกัน ปลุกสร้างผลิตผลขึ้นมาเป็นสมบัติส่วนกลางกันทั้งหมด

ซึ่งเรียกว่าสังคมชุมชน“สาธารณโภคี” และดำรงความเป็นอยู่ของชีวิตจริงที่ไม่ใช่ละครหรือการแสดงชั่วคราวชั่วคราว แต่เป็นชีวิตจริงสังคมจริงของคนที่มีศรัทธาใจมาอยู่ร่วมกันมีชีวิตอยู่กับเศรษฐกิจ“สาธารณโภคี” เพราะได้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้ามีผลจริง สำเร็จอย่างเป็นจริง ในประเทศไทยมีหมู่บ้านที่เป็น“สาธารณโภคี”ที่ว่านี้ให้พิสูจน์จับต้องสัมผัสได้จริง ของจริงมิใช่ละครชั่วคราว

พิสูจน์ได้ทั้งความเป็น“บ้าน” เป็น“วัด” เป็น“โรงเรียน”

แม้จะยังมี“รูป”ไม่ใหญ่โตมหิหาร แต่ใน“อรูป”ที่ยังรู้ถึงได้ยากคือ“นาม”นั้น ขอยืนยันรับประกันได้ว่า“แท้แน่นอน”

เพราะการศึกษาของพุทธนั้นมีทั้ง“รูปและจิตใจ”ครบ

(๙๙) “สาธารณโภคี”ส่วนตัวนั้น“จน” แต่ส่วนรวม“อุดม”

คนทุกคนในชุมชนสังคมนี้จึงชื่อว่า “คนจน” ที่แท้จริง เพราะแต่ละคนไม่สะสมสมบัติ“ของตน” มีแต่ช่วยกันสร้าง ขึ้นเป็นของส่วนกลาง ทุกคนทำอาชีพช่วยกันแต่ไม่เอามา เป็นของตน จึงเป็น“ล้มมาอาชีพ”ขั้นสูงสุด เป็นสังคมที่อุดม สมบูรณ์ นั่นคือทำงานเลี้ยงชีพโดยไม่รับแลกค่าแรงค่าผลผลิต เป็นรายได้มาให้แก่ตน ซึ่งพ้นจากงานอาชีพที่ยังมี“ลามแลก ลาม (ลามอน ลามัง นิชิคิงสนตา)” ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า

“สาธารณโภคี”จึงเป็นสังคมที่มีเศรษฐศาสตร์เข้าชั้น พ้น“มิจฉอาชีพ ๕”ได้สูงขึ้นสุดสำเร็จแล้วจริง มิใช่มีแต่คิดได้ แต่เป็นได้จริง

จึงเป็นสังคม“คนจน”ที่เป็นจริงที่สุด และเป็นสังคม “คนจน”ที่เจริญยิ่งสูงสุด ประเสริฐสุดด้วย

เพราะคนในสังคมทุกคนทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้น ด้วยความมี“ปัญญา”จึงรู้อย่างเข้าใจจริง ๆ ตาม“ปัญญา”ไม่ ใช่ว่า“เอโก” จึงพอใจ“จน”และเต็มใจ“จน” ทำให้ส่วนกลาง

“ส่วนกลาง”จึงมีความอุดมสมบูรณ์ เพราะทุกคน ทำให้“ส่วนกลาง”ทั้งนั้น ไม่สะสมไว้“ส่วนตัว”

“ส่วนตัว”แต่ละคนจึง“จน”อย่างสุขสำราญเบิกบาน ใจ เพราะมี“ปัญญา” เข้าใจแจ่มแจ้ง ไม่ใช่ถูกบังคับเบียดขาด

(๑๐๐) คน“สาธารณโภคี”จริงๆ รู้จริงๆว่า“จน”ดีกว่า“รวย”

รู้ชัดรู้จริงว่า “คน”หรือมนุษย์นั้น เป็นคนที่มีสภาพ “จน”อย่างนี้แหละเป็นดีที่สุดแล้ว เพราะไม่ต้องต่างคนต่าง แย่งกัน แต่ต่างคนต่างทำแล้วนำมารวมกันไว้ แล้วก็กินก็ใช้ ร่วมกัน มันก็ไม่มีวันหมดสิ้น หรือ“ยากจน”ต่อไปอีกแล้ว

สงครามก็ไม่มี ไม่แย่ง ความวิวาทบาดหมางก็ไม่มี แลมีแต่ความเกื้อกูลกัน เมตตา กัน ช่วยเหลือกัน และถ้าเราเดือดร้อนก็มีหลักประกัน มีผู้ช่วยเหลือ ฟังพา“ญาติธรรม”ได้ ไม่ใช่รอพึ่งแต่“ญาติเชื้อสาย”เท่านั้น

แม้แต่ตายลงก็ฝากฝังได้ ป่วยไข้ก็มีคนช่วยรักษา ไม่ อ่างว้างโดดเดี่ยว เพราะทุกสิ่ง“สาธารณโภคี”พึ่งสาธารณะ

“ส่วนตัว”จึงไม่ต้องแบกต้องหามเป็นภาระมาก เอา แรงงานและเวลาไปช่วยกันดูแลรักษาสังคมส่วนรวม

“สังคมชุมชน”หรือหมู่มนุษย์เช่นนี้ จึงเป็นสังคมที่มี สภาพ“พออยู่พอกิน-อุดมสมบูรณ์” สามารถมีเหลือมีเกิน ที่ชุมชนกินใช้ จึงเผื่อแผ่แจกจ่ายไปสู่ผู้อื่น หมู่อื่นได้ง่าย

“สาธารณโภคี”เป็นเรื่องดีทั้งนั้น อย่างนี้จริงๆ

(๑๐๑) “สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐศาสตร์การเมืองสมบูรณ์

ความเป็น“คนจน”แบบ“สาธารณโภคี”นี้เป็นสุดยอด

“เศรษฐศาสตร์การเมือง”(Political Economy)ในสังคมมนุษย์ในโลก เพราะเป็นเศรษฐศาสตร์ตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ซึ่งยากสุดที่จะเป็นไปได้ และดีที่สุดที่ควรจะเป็นให้ได้

ชาวไทยกลุ่ม“บวรโคก”สามารถนำมาปฏิบัติสำเร็จได้ในยุคนี้จริง ๆ ทั้ง ๆ ที่เป็นยุค“ทุนนิยมสามัญ”แท้ ๆ

ชุมชนชาวบวรโคกจึงหมดปัญหาใน“เศรษฐศาสตร์การเมือง”เรื่องเกี่ยวกับการทำงานเลี้ยงชีพ เพราะเป็นสังคมชุมชนที่มีชีวิตพื้น“มิชชาชีพ๕”ได้จริง เป็นสังคมชุมชนที่แก้ปัญหาเศรษฐกิจของชุมชนได้สูงสุดแล้ว ทุกคนวางใจได้

ชุมชนนี้จึงเป็นที่พึงของคนจากหมู่บ้านชุมชนอื่นเข้ามาทำงานอาศัยรับจ้างทำงานในชุมชน“บวรโคก”ที่เป็น“สาธารณโภคี”นี้ เพื่อนำรายได้ไปเลี้ยงชีพครอบครัวของเขาได้อีกด้วย ทั้ง ๆ ที่ชุมชนนี้เป็นสังคม“คนจน”นะ! แปลกมั๊ย?

“สาธารณโภคี”เป็นเศรษฐศาสตร์ที่แก้ปัญหาเรื่องเศรษฐกิจของชุมชนได้สำเร็จอย่างยั่งยืนถาวร ถ้ายังมีการศึกษาและปฏิบัติ“พุทธธรรม”เป็นโลกุตระได้จริงอยู่

ในยุคพระพุทธเจ้านั้นไม่สามารถทำ“สาธารณโภคี”ให้เกิดให้เป็นในสังคมฆราวาส ทำได้แค่สังคมนักบวชของพระองค์เท่านั้น เพราะมีข้อจำกัดดังได้กล่าวหลายทีแล้ว

แต่ยุคนี้ พ้นจากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์แล้ว พ้นจากการเป็นสังคมทาสแล้ว และเป็นสังคมสากลทั่วไปที่ทุกคนต่างมีสิทธิเสรีภาพสมบูรณ์กันแล้ว

จึงสามารถทำให้เกิดสังคมชุมชนฆราวาสที่มีเศรษฐกิจถึงขั้น“สาธารณโภคี”ได้จริง ตรงตามหลักสูตรหรือทฤษฎีที่เป็น“เศรษฐศาสตร์”ชั้นสูงเลิศของพระพุทธเจ้าได้แท้

(๑๐๒) “สาธารณโภคี”เป็น“อจินไตย”ที่จะหยั่งรู้ความรู้สึก

ซึ่งความเป็นได้จริงแท้ันี้ หากคนไม่มี“ความรู้”ชั้น“ปัญญา” ยังมีแต่“ความรู้”ที่เป็น“เงโก”อยู่เท่านั้น จะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงหยั่งถึงใน“อจินไตย(เกินกว่าการขบคิดหรือนึกค้นเอาได้)”ชั้นนี้ ได้อย่างแท้จริง

มันสุดวิสัยที่จะเดาหรือคาดคะเน“ความรู้สึก(เวทนา)”ที่ยินดีพอใจในความเป็น“คนจน” ที่เต็มใจจะเป็น“คนจน”ว่า คนในหมู่กลุ่มชุมชน“สาธารณโภคี”นี้จะเป็น“คนจน”ที่มีความสุขสำราญเบิกบานใจ ในความเป็น“คนจน”ที่ตนเป็นอยู่กันจริงหรือ? ความรู้สึกจริงนี้จะเป็นไปได้อย่างไร?

มันจะไม่สามารถหยั่งเข้าไป“เดา”หรือใช้“ตรรกะ”วัดเทียบเพื่่อู้จู้จู้แจ้งรู้จริงใน“ความรู้สึก(เวทนา)”แท้จริงของคนที่มี“ความรู้สึกในใจจริง ๆ”ของคนที่เขาผู้มี“ปัญญา”จริงนี้ได้สำหรับผู้ยังมีความฉลาดแค่“เงโก” ยังไม่ใช่“ปัญญา”ที่แท้

ซึ่งคนชนิดนี้ จะมี“ธรรมะ”ชั้นที่ชื่อว่า“อภิธรรม”จริง ๆ “อภิธรรม”นี้ประกอบไปด้วย“คุณธรรม ๙ ประการ” คุณธรรม ๙ ประการนั้นได้แก่ ๑.เป็นคนเลี้ยงง่าย

(สุภระ) ๒.บำรุงง่าย(สุโปสะ) ๓.มักน้อยหรือกัลลาจน(อัปปิจจะ)
๔.สันโดษ หรือใจพอ(สันตุฏฐิ) ๕.ขัดเกลา(สัลเลสะ) ๖.กำจัด
กิเลสจริงมีศีลเคร่งได้(ฐตะ) ๗.มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิ
กะ) ๘.ไม่สะสม(อปจยะ) ๙.ปรารภความเพียร(วิริยารัมภะ)

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยัน“คุณธรรม ๙ ประการ”นี้ไว้
ชัดเจน ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐ เป็นต้น

อ่านดูดี ๆ เกิด เป็น“เศรษฐศาสตร์”ที่ยิ่งใหญ่จริง ๆ

(๑๐๓) “สาธารณโภคี”นี้ เกิดได้แม้แต่ท่ามกลางกลียุค

“สาธารณโภคี”นี้ยืนยันการเป็นเศรษฐกิจได้แม้แต่ใน
ยุคที่เต็มไปด้วยเศรษฐกิจทุนนิยมกิเลสจัดจ้าน สะสมของ
ตัวของตนหนักหนาสาหัสอยู่ชัด ๆ ในปัจจุบันสมัยนี้แท้ ๆ ก็
ยังอาจสามารถมีสังคมชุมชน“สาธารณโภคี”ที่เกิดได้เป็นได้
จริงในโลก จึงเป็น“ปรากฏการณ์”ของคนพิเศษในยุคนี้ที่เป็น
สังคมยอดเยี่ยมมหัศจรรย์อันเป็นลักษณะสังคมจริง ที่คน
ภายนอกต่างก็สามารถเข้าไปสัมผัสได้ยืนยันความจริงนี้ได้

เป็น“อกาลิโก(ไม่จำกัดกาล) เอหิปัสสิโก(เชิญให้มาสัมผัส
ความจริงที่เป็นจริงนี้ได้เสมอ)” ตรงคำตรัสพระพุทธศาสดาที่สุด

ซึ่งเป็นปรากฏการณ์(phenomenon)ที่ประหลาดยิ่ง ๆ
เป็นความแปลกที่แตกต่างจากสังคมเศรษฐกิจโลกีย์สามัญ
ไม่ว่าจะเกิดขึ้นได้ในสังคมมหาโจดเน่าเฉาหนักยุคนี้

แต่ก็เกิดขึ้นจริง ๆ มีให้สัมผัสได้แท้ ๆ ณ ลมหายใจ
เฮือกนี้ ที่ยังอยู่กลางกาละ ในปรตยตบันนี่แล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธที่มีทฤษฎีเศรษฐศาสตร์
ชั้น“สาธารณโภคี”อันเป็นเศรษฐกิจชนิดพิเศษเยี่ยงยอดเยี่ยม
ประเทศเดียวในโลกที่มีหมู่กลุ่มชุมชนปฏิบัติจริงประพฤติ
ได้แท้ และเป็นผลสำเร็จเรียบร้อยราบรื่นง่ายงามสันติสุข

(๑๐๔) “สาธารณโภคี”นี้ พัน“มิจฉาชีพ”ได้สูงสุดๆของคน

โดยเฉพาะเกิดได้ถึงขั้นเป็นชุมชนเศรษฐกิจ“สาธารณ
โภคี” อันเป็นจริงได้ นั่นคือ ชุมชนที่ดำเนินชีวิตเป็นอยู่
ประจำวันปกติจริงๆของคนชุมชนนั้น ทุกคนที่สามารถทำ
งานเลี้ยงชีพอยู่ทุกวัน โดยไม่แลกเปลี่ยนได้มาเป็นของตน
เลย(ลาภณ ลาภัง นิชิตังสนตา) ไม่ต้องสะสม(อปะยะ)มาให้ตนเลย

จึงจะถือว่า เป็นคนหรือเป็นสังคมที่มีเศรษฐกิจ“พัน
มิจฉาชีพ”กันแท้จริง ซึ่งเป็นสุดยอดทฤษฎีเศรษฐศาสตร์

ผู้ยังทำอาชีพที่ยัง“รับค่าตอบแทนอยู่” ยังไม่ทำงาน
ฟรี ยังหารายได้มาให้ตนอยู่นั้นพระพุทธเจ้ายังทรงนับ
ว่าเป็นคนที่ยังมี“มิจฉาชีพ”อยู่ เป็นข้อที่ ๕ ซึ่งถ้าสามารถ
ปฏิบัติกระทั่งพ้นความเป็น“มิจฉาชีพ๕ข้อ”นี้ได้ในประดาที่
เป็น“มิจฉาชีพ” ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธสำเร็จจริง ก็เป็น
คนหรือเป็นสังคม ที่มีเศรษฐกิจสูงสุดยอดกันจริงแล้ว วิเศษ

สุด ถ้าทำได้กันทั้งประเทศก็จะเป็นประเทศที่มี“เศรษฐกิจขั้นสุดยอด”ในโลกกันทีเดียว สังคมประเทศจะอยู่เย็นเป็นสุขสงบ สำราญเบิกบานใจสูงสุด จริงๆ

“สาธารณโภคี”จึงเป็นเครื่องชี้บ่งความเป็นสังคมที่มี“เศรษฐกิจ”เจริญสูงสุดเท่าที่คนและประเทศจะเป็นได้มีได้

(๑๐๕) “มิจฉาซีพ ๕”นี้วัดความเจริญของมนุษยชาติแท้ๆ

“มิจฉาซีพ”ที่พระพุทธเจ้าตรัสมี ๕ ระดับนั้น ได้แก่

(๑) กุหนา (โกงทุจริตร้ายเลวสุด) (๒) ลปนา (โกงร้ายชั่วรองมา)

(๓) เนมิตตกตา (ยังอยู่ในระหว่างปฏิบัติพัฒนาตน จึงชื่อว่า ต้องอาศัยโชคที่อุตสาหกรรมทำเองสร้างเองให้ได้ ไม่ใช่เสี่ยง) หมายถึง ผู้กำลังปฏิบัติพัฒนาตนเองแท้ๆนั่นเองที่จะเจริญ“โชค”เป็นของตน

(๔) นิปเปสิกตา (ผู้บรรลุผลแล้ว และไม่ยอมตนให้กับผู้ผิด)

(๕) ลาภณ ลาภัง นิชิคังสนตา (พ้นมิจฉาซีพขั้นสูงสุดคือทำงานฟรี โดยไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยนเอาอะไรกลับมาให้ตนแล้ว สบายใจ)

[พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๗๕ มหาจัตตารีสกสูตร]

“อาซีพ”ที่“พ้นมิจฉาซีพข้อ ๕”ถึงขั้น“สาธารณโภคี”จึงจะนับได้ว่า คนผู้นั้นทำ“สัมมาอาซีพ”ที่มีเศรษฐกิจสูงสุด วิเศษสุดแล้ว เท่าที่คนและสังคมชุมชน หรือยิ่งเป็นประเทศจะพึงสามารถมีได้เป็นได้ ก็ยืนยันความเจริญของมนุษยชาติโดยแท้

ซึ่งขั้นสูงสุดที่ยังนับว่าเป็น“มิจฉาซีพ”นั้น คือ คนผู้

นั้นยังทำงานแล้วมีการ“รับสิ่งแลกเปลี่ยนกันไปมาอยู่(ลาภเงิน ลาภงา นิธิคิงสนตา)” จึงยังไม่ถือว่าเจริญสุด ๆ ยังไม่ทำงานฟรี โดยไม่รับสิ่งตอบแทนแลกเปลี่ยนมาให้ตนเลย จึงยังไม่เป็น ความเจริญในความเป็นมนุษยชาติ และสังคมประเทศสูงสุด ๆ ที่ไม่มีความเจริญใดจะเจริญไปยิ่งกว่านี้ได้แล้ว

คนผู้“พ้นมิจฉาชีพ ๕”ได้สูงสุดจึงเป็นคนมี“สัมมา อาชีพ”สูงสุด จึงเป็น“คนวิเศษ”สุด เพราะมีชีวิตอยู่ได้ด้วย การทำงานฟรี อันเป็นคุณงามความดีที่แท้จริง ทำเพื่อผู้อื่น แท้ ๆ โดยไม่เอาอะไรมาให้ตน อย่างบริสุทธิ์จริงใจ

เฉพาะอย่างยิ่งต้องมี“ปัญญา”เข้าใจจริง ๆ ว่า ทำ เช่นนี้เพราะอะไร? ดีจริงไหน? แม้จะต้องเป็น“คนจน”

ทั้ง ๆ ที่เป็นคนยอดเยี่ยมอยู่เสมอ(วิริยารัมภะ) แต่กลับ ไม่สะสม(อปยะ) เป็นผู้มักน้อย ชอบที่จะมีน้อย ๆ (อัปปิจจะ) ไม่ปรารถนามีสสมบัติมาก(เป็นผู้ไม่หมั่นห้ปิจจะ)

ผู้ประพฤติตนเช่นนี้จริง คือผู้มีความรู้เศรษฐกิจศาสตร์ดีเยี่ยม เป็นผู้มีความรู้เศรษฐกิจดีเยี่ยม ช่วยเศรษฐกิจสังคมประเทศชาติอยู่อย่างมีประโยชน์มาก เป็นคุณค่าสูงยิ่ง

นั่นก็คือ“เศรษฐกิจแบบคนจน”ที่เป็น“สาธารณโภคี”

(๑๐๖) “สัมมาอาชีพ”สูงสุดแท้จริงของคนจึงคือ“คนจน”

สังคมคนที่มี“สัมมาอาชีพ” ที่พ้น“มิจฉาชีพ”สูงสุดได้

จริง คือ พันมิจฉาอาชีพข้อที่ ๕ นี้แลได้แท้ จึงเป็น“คนจน”
ชั้นสูงจริง(The Classes) เป็นผู้มี“วรรณะ ๙”ได้บริบูรณ์เต็ม
ตรงตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ ดังที่ได้ยกอ้างผ่านมาแล้ว
นั้น [พระไตรปิฎก เล่ม ๑ ข้อ ๒๐] ซึ่งมีผลสำเร็จเยี่ยงยอดเยี่ยม
ผู้ประเสริฐแท้จริง สัมบูรณ์ในความเป็นกลุ่มชุมชนที่มีชีวิต
สามัญ ประพฤติตนเป็น“อารยธรรม(civilization)”สูงสุดได้
ปานนี้ ยิ่งยุดนี้ก็ยังมหัศจรรย์ในโลก

ในยุคนี้มีกลุ่มชุมชนชาวอโศกทุกชุมชนที่กระจายอยู่
ทั่วไปในประเทศไทยล้วนพิสูจน์“ความจริง”อันเยี่ยงยอด
นี้ของพระพุทธเจ้าได้สำเร็จ จึงเป็นกลุ่มชุมชนที่แก้ปัญหา
เศรษฐกิจได้ถาวรยั่งยืนจริงในประเทศไทย และในโลก

แม้แต่ฆราวาสก็ทำงานฟรี เป็นชีวิตที่ไม่มีรายได้
แต่มีชีวิตที่เป็น“สุข-สงบ-อบอุ่น-อุดม-สมบูรณ์”

โดยตนเองผู้เป็นสมาชิกชุมชนแต่ละคนต่างก็เป็น
“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ

โดยสังคมก็อุดมสมบูรณ์มีกินมีใช้อย่างพอเพียง(ef-
fectual)อยู่ได้โดยแท้ แถมผลิตเผื่อแผ่แจกจ่ายเจือจานจริงอีก

แปลกไหม? ที่ผู้“พันมิจฉาชีพ”คือ ผู้ทำงานฟรี ผู้
ทำงานไม่รับรายได้ตอบแทนเลย นี่แหละคือ ผู้ที่ได้รับชื่อ
ว่า คนผู้มี“สัมมาอาชีพ”สูงส่งแท้จริง

เช่น ผู้มาบวชเป็นภิกษุของศาสนาพุทธ คือ ผู้ทำงาน
ฟรี ผู้ทำงานไม่รับรายได้แลกเปลี่ยนใด ๆ เป็น“คนจน”แท้จริง

ที่ต้องกราบเคารพบูชา

ยิ่งไปกว่านั้น แม้ฆราวาสในสังคมชุมชนชาวอโศก ก็ทำงานหรืออยู่ในชุมชน ไม่รับรายได้มาให้ตนเลย เป็น“คนจน”ที่สุขสำราญเบิกบานใจ ไม่เป็นภัยอยู่ในสังคมประเทศ

(๑๐๗) มิจฉาชีพ ๕ ชั้น จากชั้น ๑ ชั่วแย่สุด ถึงชั้น ๕ ก็สิ้นสุดชั่ว

“มิจฉาชีพ” ๕ ชั้นของพระพุทธเจ้าไตรตรองตามพินิจ ให้ดี ๆ เกิด ชั่วต่ำสุดนั้นชั้น“กุหนนา(ครมกาย-วาจาใจ)” ชั้นหยาบ รองลงมาก็“ลปนา(หนักที่วาจาใจ ภายอาจเบาแล้ว)” แต่ก็มีเชิงลึก ที่“วจีหลอกด้วยเจโกถึกร้ายเข้าไปอีก” มันซับซ้อนขึ้นแบบนี้

เช่น อาชีพที่เป็นภัยเป็นโทษต่อมวลชน ต่อสังคมโลก เลวร้ายทำทุกขร้อนให้ผู้คนมากที่สุดร้ายแรงสุด ซึ่งกระทบ สะเทือนไปถึงคนทุกขนาดทุกวัยทั้งชาติทั้งประเทศ

แต่เรียกว่าหยาบ แต่หยาบตื่น ๆ ชั้นเด็ก ๆ แต่ถือกัน ว่าหยาบ คนก็รู้ได้ง่าย เป็นต้นว่า นักเลง ดีหัวหมา ด่าแม่ เจ็ก(ขอภัยที่คำนี้) อะไรอย่างนั้น นี่ถือว่าหยาบตื่น ๆ

“กุหนนา”นี้เรียกว่า“ชั่วหยาบต่ำร้ายสุด ๆ”แต่มีเชิง ซ้อนที่เขาอ้างว่า“ดี”มากได้ด้วย เพราะเขารวยลาภ-รวยยศ -รวยสรรเสริญ-รวยโลกียสุข แล้วชี้ชวนปลุกเร้าเทิดทูน “คนเจริญโลกีย์”กันอยู่อย่างไมยอมมี“ปัญญา”กันได้สักที ถ้าเป็นสมัยโบราณก็โหดโหดอำมหิตไว้เทียมทาน

เช่น ข่าน หรือจักรพรรดิโบราณที่รุนแรงดุเดือดอำมหิต แต่ก็ถือกันว่า ช่วยมวลประชาชนของตน นี่คือ เชิงชัບซ้อน

หยาบมากกว่าก็ชับซ้อนมีเชิงฉลาดลับลวงพราง ยิ่งขึ้นอีก ดูเหมือนเป็นคนสูงส่ง แต่ลึกซึ้งฉลาดกิเลสร้าย ยิ่งขึ้น แรงหยาบยิ่งขึ้น ซ่อนพรางยิ่งขึ้น คนไม่รู้ทันก็เลยยิ่งหลงหนักขึ้นว่าอย่างนี้แหละ อย่างนี้แหละคือ ดีแน่-ดีแท้

แต่แท้จริงยิ่งหยาบร้ายกาจชับซ้อนยิ่งกว่า แต่หลงว่าดียิ่งกว่า เช่น นักการเมืองน้ำเน่า นายทุนยุคนี้ นักบวชยุคนี้ เป็นต้น ฟินใจไตร่ตรอง ตรวจตรากันให้ลึกๆเถิด จะเห็นได้

คนเหล่านี้ อาชีพอย่างนี้แหละคือ ผู้มีอาชีพชั่วที่สุด กุหลาบ หรือลพนา ตัวแท้ตัวจริง รู้กันให้ชัดๆ

(๑๐๘) มิจาชีพ ๕ ชั้นของพระพุทธเจ้าจึงต้องศึกษาให้ดียิ่ง

เพราะความลึกซึ้งชับซ้อน“หมุนรอบเชิงซ้อน(คัมภีราวภาโส,ปฏินิสสัคคะ)”นี้ เป็นเรื่อง“อจินไตย”ชั้น“วิสัย(วิสัยรูป๕หรือฉานวิสัย เป็นต้น)” ชั้น“กรรมวิบาก”และชั้น“โลกจินตา”อย่างยิ่งจริง ๆ

“อจินไตย ๔”นั้น ชั้นที่ ๑ สูงสุด“พุทธวิสัย”เรายกไว้ เราไม่บังอาจล่วงล้ำเข้าไปแตะต้องแสดงภูมิใดอวดรู้ได้แน่

ต่อมา“อจินไตยชั้นที่๒”คือ “ฉานวิสัย” อันนี้แหละที่มีความหมายอันเป็นเรื่องของ“จิตวิญญาณ”เต็ม ๆ เริ่มเสื่อมหรือพัฒนา เป็นโลกียะหรือโลกุตระก็ชั้น“ฉานวิสัย”นี้เอง ใน

สังคมยุคนี้ มิให้เห็น มิให้ศึกษาเป็นตัวอย่างมากมาย

ถ้าผู้ใดไม่รู้เรื่องของความเป็น“โลกุตระ”กันแท้ๆ “สัมมาทิฐิ”จริง ๆ ละก็ ผู้นั้นจะพูดถึงความเป็น“ฌาน” ก็พูดได้แค่“ฌานโลกีย์” เพราะตนเองอย่างเก่งก็ยังมี“ฌานวิสัย”แบบ“โลกีย์” ย่อมพูดถึง“ฌานวิสัยแบบโลกุตระ”ไม่ได้ ยิ่งขั้น“วิสัย”นั้นต้องมี“เนื้อแท้”(สาระ)สูงมาก

เพราะ“สย”นี้เริ่มตั้งแต่“อาสย” เพิ่มขึ้นก็“นิสย” แล้วจึงจะถึงขั้น“วิสัย” สูงสุดๆก็สลับซับซ้อนย้อนกลับเป็น“อนุสัย”

ผู้ไม่มีสภาวะถึงขั้น“วิสัย”จริง จึงยังเป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ คาดคะเนไม่ได้ ต้องปฏิบัติตนให้ถึงขั้นปัจจุตัง

“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” ๔ คำสั้นๆนี้เป็น“อภิธรรม” คือ ธรรมะขั้นสูงยิ่ง เข้าชั้นโลกุตระทีเดียว ที่จะสามารถมี“ปัญญา”ที่รู้เรื่อง“อดีต”หรือ“อนัตตา” หรือแค่ขั้นว่าเป็นคน“มีฌาน” หรือเป็นคน“ไม่มีฌาน”ซึ่งอจินไตยจริง ๆ

เพราะแค่คำว่า“รูป”ที่เป็นบัญญัติคำที่ ๓ ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”นี้แหละมันก็ไม่ได้หมายถึงแค่“มหาภูตรูป ๔”เท่านั้นๆกันแล้ว มันหมายถึง“กาย”ที่มี“นามรูป”แล้วซึ่งพ้นจากความเป็น“รูปรูป”ไปแล้ว เป็นต้น นี่คือ“กายวิสัย”ที่คนไทยทุกวันนี้ เข้าใจ“กายวิสัย”กันไม่ได้ง่าย ๆ หออก

เพราะคำว่า“กาย”ของพระพุทธเจ้าเป็น“โลกุตระ”ในศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย” เดาเอาไม่ได้ง่าย ๆ ดังนั้นผู้จะศึกษา“สติปัฏฐาน ๔”กว่าจะสามารถพิจารณา“กาย-เวทนา-

จิต-ธรรม”ได้ถูกต้องเป็นสัมมาปฏิบัติ แม้คำว่า“กาย”ยังไม่
สัมมาทวิปฏิแล้ว ย่อมไม่มีบรรลุลหรรณเป็นแน่แท้

(๑๐๙) ความมี“อตัตา”ต้องทำงานถึงขั้นเป็น“อาชีพ”เลี้ยงตน

ความมี“อตัตา”ของพุทธรนั้น ผู้มี“สัมมาทวิปฏิ”ใน
ความเป็น“อตัตา”จะต้องมี“อาชีพ” ต้องมีการทำงาน เพื่อ
เลี้ยงตนเองให้อยู่รอด ให้คุ้ม อย่าให้เป็นหนี้ เพราะไม่เช่น
นั้นมันจะเบียดเบียนผู้อื่น ตนเองทำการงานอันมี“ผล”ไม่
คุ้มค่า ไม่คุ้มราคาพอกับที่ตนใช้ตนกินตนอาศัย ตนก็มี
“วิบาก”เป็น“หนี้”โดยสัจจะ แท้จริงที่สุด

นั่นคือ ค่าของตนเองที่ตนใช้ตนกินตนอาศัยในชีวิต
มันมาก มันเกินกว่า“ค่าหรือราคา”ของการงานที่ตนทำอยู่
นั้น เมื่อไม่คุ้ม จึงเป็นคนกินแรงผู้อื่น เบียดเบียนผู้อื่นอยู่แท้
ตามสัจจะ “วิบากบาป”ของคนผู้นี้ก็คือเป็นหนี้ เห็นมั๊ย?

“กิเลสบาป”ที่เป็นหนี้ก็จะประกอบตัวขึ้นเป็น“อตัตา”

“กรรมวิบาก”เป็นเรื่องจริงที่สุด ชื่อสัตย์ที่สุด

แต่ถ้าผู้ที่“ทำงานเลี้ยงชีพคุ้มตนเอง”และมีเหลือมี
เกิน“ให้(ทาน)”แก่ผู้อื่นได้จริง “อตัตา”ก็ไม่มี ไม่เกิดมาสะสม

เกิดมาเป็น“สัตว์”ที่มี“อตัตา”จึงต้อง“เลี้ยงตน”ด้วย
การทำงาน“หากิน”ทุกตัวสัตว์ ยกเว้นที่ยังเป็น“ลูกอ่อน”
หรือผู้ป่วยเจ็บทำงานไม่ได้ หรือแก่มาแล้วทำงานไม่

ไหวแล้ว ที่จริงคนแก่ก็เลี้ยงคนอื่นมานานแล้ว ก็ต้องมีคนเลี้ยงท่านตอบแทนบ้าง ที่สุดเป็นคนพิการที่เลี้ยงตนไม่ได้ ก็จำเป็นต้องเกื้อกูลเลี้ยงดูกัน ด้วยเมตตา

สังคมคนที่มีความรู้รอบอย่างนี้และทำตามนี้ก็เป็นสังคมที่เป็นอยู่กันอย่างมีความสุขสงบอบอุ่น ต่างคนต่างก็ทำอาชีพ ไม่ใช่“ไม่มีอาชีพ” หรือยิ่งแย่ใหญ่ก็คือ มีอาชีพที่เป็น“มิจฉาชีพ” หรือ“ไม่พ้นมิจฉาชีพ ๕”ได้จริง

ศึกษาเรื่อง“อาชีพ”คือทำงานเลี้ยงตนกันดี ๆ มิเช่นนั้นจะมีชีวิตเลวยิ่งกว่าสัตว์เดรัจฉาน โดยเฉพาะ“ภิกษุ”

(๑๑๐) ผู้ที่ไม่ต้องทำ“อาชีพ”เลี้ยงตน คือ ใคร?

ส่วนผู้ที่ไม่ต้องทำงานเลี้ยงตนเองนั้นก็คือ “ผู้ไม่มีอัตตา”แล้ว กับ“ผู้ดับชีพไป..ตาย”ก็ไม่ต้องทำอาชีพเลี้ยงตน

ได้แก่ ผู้“ดับสิ้นสลายอัตตาของตนไปได้”ไม่เหลือความเป็น“ตัวตน(อัตตา)”อยู่ในตนอีกแล้ว คือ ผู้บรรลุนิพพาน แล้วก็ทำปรีนิพพานเป็นปริโยสาน ก็สูญสิ้นไปไม่เหลือ“อัตตา”ในที่ใด ๆ ไม่มีแม้ในสวรรคใด หรือนรกไหน

กับผู้เป็น“อรหันต์”ที่แม้จะยังมี“ขันธ ๕”อยู่ในโลก ยังไม่“ปรีนิพพานเป็นปริโยสาน”ก็ไม่ต้อง“ทำงานอาชีพ”คือไม่ต้อง“ทำงานเลี้ยงตน”แล้ว ทั้งชีวิตให้“คนอื่นเขาเลี้ยงไว้(ปรปฐิพฺพทา เม ชีวิกา)” ท่านก็จะมีชีวิตอยู่เพียงแต่..ใช้ภาษา

ตรง ๆ ก็ว่า “ทำงานรับใช้ประชาชน” ไปตลอดจนตาย หาก
 แม้ใครเขาไม่เลี้ยงไว้ ท่านก็ต้องตายไปเท่านั้นแหละ

แต่ผู้ที่เป็น“อรหันต์”หรือยิ่งเป็น“โพธิสัตว์”ที่สัมมา
 ภิปฏิฐานั้นคือ “ผู้รับใช้ประชาชน”จริง ๆ จึงจะไม่มีหรอกที่
 จะไม่มีใครเลี้ยง“พระอรหันต์หรือพระโพธิสัตว์”ไว้

จะนี่คือ ผู้รับใช้มวลมนุษย เป็นประโยชน์ต่อมวล
 มนุษย์ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) ผู้ให้ความสุขแก่มวลมนุษยทั้ง
 หลาย(พหุชนสุขายะ) เป็นผู้อนุเคราะห์โลกอยู่(โลกานุกัมปายะ)

ไม่ต้องกังวลเรื่อง“เลี้ยงชีพตน”เลย มีแต่ทำหน้าที่
 “รับใช้”(ไม่ใช่“รับจ้าง”นะ ระวัง!)ผู้อื่นให้ได้ประโยชน์ ให้เป็นสุข

เว้นแต่..บางองค์เป็นผู้มี“อกุศลวิบาก”หนักถึงขั้น
 อนันตริยกรรมจนต้อง“ตาย”ไปโดยไม่มีใครเลี้ยงไว้จริง ๆ

เพราะทำ“อาชีวะ”ไม่เป็น จึงต้องอดอาหาร“ตาย”
 แท้ ๆ

ซึ่งก็มีได้ยากอยู่ ที่“ตาย”อดอยากจริง ๆ ไม่มีใคร
 เลี้ยงไว้ ปานนั้น แม้จะเป็นยุคนี้ ยุคมหาทุนนิยมสมาณย์

“อาชีวะ”สูงสุดของมนุษย์ จึงได้แก่ อาชีวะ“รับใช้”
 มวลชน ทั้งหลาย(พหุชนหิตายะ) “รับใช้”โลก(โลกานุกัมปายะ)

“อาชีวะ”สูงส่งยิ่งก็คือ ทำให้มวลมหาชนเป็นอันมาก
 เป็น“สุข”(พหุชนสุขายะ) ซึ่งคำว่า“สุข”ในที่นี้ ในศาสนาพุทธที่
 เป็น“โลกุตระ”นั้น สดลึกซึ้งยิ่ง เพราะเป็น“สุขอันสงบยิ่ง”
 ชนิดที่“ไม่มีสวรรค์-ไม่มีนรกสัมบูรณ์”ทีเดียว

(๑๑๑) “อาชีพ”รับใช้มวลประชาชน คือ อาชีพยิ่งใหญ่ที่สุด

“กรรม”ที่รับใช้ประชาชนนี้แหละที่มี“ค่าหรือราคา”แท้จริง ที่ผู้มี“อาชีพ”ชนิดนี้แล้วไม่ต้องทำงานเลี้ยงชีพตนเลย ถ้าบริสุทธิ์แท้จริง แม้จะเป็นฆราวาสที่เรียกว่า“นักการเมือง”ในระบอบประชาธิปไตย”ผู้ทำงานเพื่อประชาชน ผู้มี“กรรม”ที่ประพาสไม่มีเล่ห์ ไม่มีกิเลสแท้จริง หรือมี“จิตตั้งใจ”จริง ไม่เพื่อตัวตน ไม่เพื่อโลกธรรม ได้ตรงบริสุทธิ์แท้

“อาชีพ”นักการเมือง คือ ผู้รับใช้มวลประชาชนจึงเป็นอาชีพที่ยิ่งใหญ่ที่สุด ถ้า“ทำ”ได้อย่างบริสุทธิ์จริงๆแท้ๆ

คนผู้บรรลุนิพพานของพุทธสูงสุดคือเป็นอรหันต์ หรือแม้แต่ผู้ยังไม่ถึงขั้นอรหันต์เป็นอาริยบุคคลขึ้นไปแต่ละขั้นก็เป็น“ผู้รับใช้มวลมนุษยชาติ”อยู่จริง ตามขั้นแห่ง“อาริยะ”

“อรหันต์”ก็คือ “นักการเมือง”ตัวจริงแท้จริง เห็นมั๊ย?

ใครเห็นว่าท่าน“ดี”มีคุณค่าต่อคนต่อสัตว์โลก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่ท่านก็มีประโยชน์ต่อคนต่อสัตว์โลก หากใครคนนั้นอยากให้ท่านมีชีวิตอยู่ เขาก็อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้แน่ ซึ่งเป็นการต่างตอบแทนกันอยู่ในที่

หรือที่จริงแท้แล้วผู้ที่อนุเคราะห์เลี้ยงดูท่านไว้ จึงเป็นผู้มี“ปัญญา”ที่สามารถยังรู้การกระทำหรืออาชีพ“รับใช้มวลประชาชน”ซึ่งเป็น“งานสัจจะวิเศษ”นี้ได้ ต่างหาก

ผู้ที่ยังมี“ทิวลิป”หรือมี“อุปาทาน”ว่า “นักการเมือง” กับ“นักธรรมะ” ต้องแยกกันอย่างเด็ดขาด จึงไม่สามารถเข้าใจ“สัจจะ”ที่ว่านี้ได้ง่าย ๆ เลย ก็ต้องศึกษากันต่อไป

(๑๑๒) ราคาของ“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้น“หาค่าบ่มีได้”

เพราะ“ราคาของกรรมที่เป็นโลกุตระ”นี้แหละคำนวณ“ค่า”ได้ยากมาก เพราะเป็น“ค่าแห่งสัจจะ”ที่มีความลึกซึ้ง เป็น“นามธรรม”ที่มีสภาพหมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏิสนธิ์)ด้วย ซึ่งเกิดจาก“กรรม”ทั้งสิ้น ใครจะ“ตีราคากรรม”ชนิดนี้ไม่ได้ง่ายเลย เพราะมันละเอียดสูงส่ง“หาค่าบ่มีได้”

“กรรม”ของอารยบุคคลที่เป็น“โลกุตระ”นั้นมี“ค่าสูงและแพง”ยิ่งกว่า“กรรม”ที่เป็น“โลกียะ”อย่างเทียบกันไม่ได้แล้ว โดยเฉพาะทุกวันนี้คนมี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”นั้นหาเกือบไม่ได้แล้วในโลกขณะนี้ จึงยังเป็น“อุปสงค์(demand)”ที่มีราคาแพงอย่างประเมิน“ราคา”ของกรรมที่เป็นโลกุตระกันไม่ได้แล้ว จึงยัง“หาค่าบ่มีได้”หนักหนาไปใหญ่

ผู้ทำงานที่เป็น“อุปทาน(supply)ตามอุปสงค์(demand)” คือ“กรรมอันเป็นโลกุตระ”ได้จริง จึงเป็นผู้นับว่า เป็นผู้มีค่าที่“หาค่าบ่มีได้” ยากที่จะประเมินเป็น“ราคา”ของโลก

ผู้มี“ปัญญา”แท้ หยั่งรู้“ความจริง”นี้ได้จริงเท่านั้นที่จะรู้“ค่าที่หาค่าบ่มีได้”นี้ จึงจะเคารพนับถือบูชายกย่อง“คนที่มี

คุณค่าที่หาค่าบ่มีได้”กันจริง ๆ

ในโลกทั่วไปที่ไม่ใช่พุทธมอัยคนี้ที่เป็นโลกหลงคำว่
“ปัญญา”แล้วก็ยังหาคนที่มี“ปัญญารู้จริง”ที่ว่่านี้นยากมากสั
กระนั้นก็ดีวิญญูณอันมีเชื่อโลกุตระลึกในกันบั้งของ
จิตคนไทย ก็ยังมีอยู่ ยังไม่“สูญสิ้นเชื่อโลกุตระ”เสียทีเดียว

เพราะประชาชนคนไทยมี“ศาสนาพุทธ”มาก่อนมี
ประเทศไทยเสียอีก และเป็น“ศาสนาพุทธที่ยังไม่เสื่อม”มา
ก่อน จึงมี“อนุสัยแห่งโลกุตระ”เหลือติดฝงอยู่มาถึงทุกวันนี้

(๑๑๓) ผู้ที่มี“กรรมที่เป็นโลกุตระ”ที่“หาค่าบ่มีได้”ของไทย

ผู้ที่ยืนยัน“ความจริง”ที่ว่่านี้อยู่ในปัจจุบันหลด ๆ ที่
เกิดไต้ ๆ เป็นปรากฏการณ์ประเทศไทย ณ ลมหายใจเฮือก
นี้ คือ “พระจริยวัตรของในหลวง ร.๙”ของไทย ที่ได้ทรง
“กรรมอันเป็นโลกุตระ”มานานถึง ๗๐ ปี

คนไทยเป็นพุทธศาสนิกชน ๙๕ % ยังมีวิญญูณ
ลึก ๆ อันเป็น“เชื่อโลกุตระ”มาแต่ดึกดำบรรพ์อยู่ จึง“ตื่น
โพลง”เห็น“ค่า”อัน“หาค่าบ่มีได้”นี้กัน แล้วตื่นตัว-สว่าง
โพลงเป็น“ระเบิดแห่งความรัก (Bomb of love)”อันยิ่งใหญ่
ขึ้นมา เป็น“ปรากฏการณ์”จริงแท้ของความเป็นจริง ดังที่
เป็นที่เห็นกันอยู่ไต้ ๆ ในบัดปัจจุบันนี้ และตรงตามทีโพธิ
สัตวไอน์สไตน์ได้เขียนจดหมายบอกลูกสาวเอาไว้ว่านั่นแหละ

“กรรม”คือ การกระทำของมนุษย์ ในชั้น“โลกียะ”ก็มี“ราคา”ตามแบบโลกีย์ ซึ่งการตีราคา“ค่าแรง”ของการกระทำแบบโลกีย์ และอยู่ในระบบ“ทุนนิยม”หรือ“ศักดินา”ผู้เป็น“นายทุน”หรือ“นาย”จะเป็นผู้“ตีราคา”ให้ตามใจที่เขายังมีกิเลสเห็นแก่ได้-เห็นแก่ตัวอยู่ตามที่เขามีมากหรือน้อยนั้นจริง ๆ ซึ่ง“อคติ”อยู่ คือ ลำเอียงให้ตัวเองหรือผู้ที่ตนรักชอบได้เปรียบแน่นอน

ที่สำคัญคือ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”จะถูกตีราคาเป็น“ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,สุข”อันเป็นโลกียธรรม

ซึ่งแตกต่างกันอย่างยิ่งกับ“ราคา”ของ“การกระทำหรือแรงงาน”อันเป็น“โลกุตระ” ที่ไม่มี“ราคา”แต่เป็น“ค่า”อัน“หาค่าไม่ได้” เพราะเป็น“นามธรรม”ที่เรียกว่า“การให้”หรือ“การเสียสละ” ที่วัดค่า กำหนดราคากันยากสุดยาก

โดยเฉพาะ“รูปของการให้หรือการเสียสละภายนอก”มันก็พอรู้กันประมาณกันพอได้

แต่“นามของการให้หรือการเสียสละภายในจิต”ของผู้ที่เป็น“โลกุตระ”เท่านั้น มันยังรู้ก็แสนยาก หรือรู้ไม่ได้ นั่นก็แสนจะยากแล้ว ในการกำหนด“ราคา”

(๑๑๔) ต่างกันยิ่งยวด..โลกียะกับโลกุตระ“ตีราคา”แรงงาน

เพราะยังเป็น“โลกุตระ”นั้น มันยังเป็น“นามธรรม”ที่

ทวนกระแส(ปฏิโลตัง) หมุนรอบเชิงซ้อน(ปฏินิสัคคะ)ที่แตกต่าง กันคนละทิศ และแถม“หมุนรอบเชิงซ้อน”ที่ซับซ้อนกันไม่รู้ กี่“วนกลับ”(ปฏิกกมติ=กลับมากลับไป วนหลายชั้น) ซับซ้อนกลับไป- กลับมากันไม่รู้กี่ชั้น ที่“โลกียะ”จะไม่มี“ระบบระเบียบ”เลย

แต่“โลกุตระ”จะมี“ความเป็นลำดับ”ที่มี“ระดับอัน เป็นระบบระเบียบ”ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเลอย่างน่าอัศจรรย์ ไปตามขั้นตอนแห่ง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา-วิมุตติ-วิมุตติญาณ ทัสสนะ”ของแต่ละชั้น“อารียะ”อันมีความเป็น“บุคคล”ที่ ชาว“โลกุตระ”สามารถรอบรู้อย่างละเอียดมากมายเป็น “อจินไตย”เกิน“ความรู้ของชาวโลกียะ”ที่จะหยั่งรู้ได้จริงๆ

“พลังงาน”ที่ยากยิ่งในการ“ตีราคา”คือ พลังงาน ที่เป็น“นามธรรม” และยิ่งยากยิ่งๆขึ้นไปอีกนักกว่านัก เมื่อ พลังงานนั้นแถมเป็น“โลกุตระธรรม”อัน“หาค่าไม่ได้”ซ้ำเข้าไป อีก ซึ่งจับรายละเอียดได้ยากยิ่งนักอีกก็คือ “โลกุตระ”นี้ รวมครบเป็นระเบียบทั้ง“มิติ(dimension)”ของหน่วย แต่ละ หน่วย ที่หลากหลายปนเปกันอยู่ ทั้ง“มิติ”แบบเหลี่ยม อันสลับซับซ้อน และทั้ง“มิติ”แบบกลมอันสลับซับซ้อน

“การตีราคา”พลังงานโลกุตระ กับโลกียะจึงแตกต่างกันยิ่งยวด เพราะมีทั้งแง่“ประโยชน์” แง่“ราคา” แง่“คุณค่า”

(๑๑๕) “ตีราคา”แรงงานของ“โลกุตระ”นั้นยากยิ่งยวด

“โลกียะ”นั้นรู้และเก่งแต่ในแนวตรง แนวระนาบ

แนวเหลี่ยม-ทรงเหลี่ยม เป็นหลัก ถ้าถึงขั้น“ความรู้”ที่เป็น
ทรงกลม หมุนเป็น“ความวน” อันมี“คติ”ครบทุกด้าน เริ่ม
ตั้งแต่“๓ มิติ(three dimension)”ได้แก่ “กว้าง-ยาว-หนา”หรือ
“๓ เส้น”ที่“หมุนเป็นวงกลม(cyclic)” แลมี“มิติที่ ๔”เพิ่มขึ้น
มา จึงมี“คติ”เป็น“วงวน”และมีแรงงานของ“มิติที่ ๔”เสริม
เข้ามาอีก และต่อไปอีกเป็น“๕ มิติ-๖ มิติ-๗ มิติ-๘ มิติ-๙
มิติ-๑๐ มิติ” ซึ่ง“จิต”ที่มีคุณธรรมขึ้น“ปัญญา”ที่เป็นโลกุตระ
จึงจะสามารถจัดการปรุงแต่งกันเข้า(อภิสังขาร)เป็น“พลังงาน
ความวน”ที่“หมุนรอบเชิงซ้อน”ทั้งในเชิง“ปฏิโสตั้ง(ทวน
กระแส)”ทั้งในเชิง“ปฏินิสสัคคะ(ทวนไปมาสลับซับซ้อน)” ชนิดที่
เป็นระเบียบระบบไปตามขั้นตามตอนเป็นลำดับ อย่างน่า
อัศจรรย์ของ“วงวน” จึงเกินกว่าความเป็น“มิติ”ของโลกียะ
ที่รู้ความเป็นส่วนของแนวระนาบ หรือเป็นเหลี่ยม เท่านั้น

“โลกุตระ”จึงเป็น“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มีชั้น
ตอนอันมีลำดับ“ซับซ้อน”ที่ซ้อนซับซ้อนกันไปมาอย่างรู้จัก
รู้แจ้งรู้จริง“ความสลับซับซ้อนกัน” เกินกว่า“ชาวโลกียะ”จะ
สามารถเดาหรือใช้เพียง“ตรรกะ”หรือใช้“การขบคิด”เท่านั้น
จะหยั่ง“รู้แจ้งจริง”ได้

(๑๑๖) พุทธรู้จักรู้แจ้งรู้จริงทั้ง“ภาษา”และ“สภาวะ”จริง

เพราะต้อง“รู้”หมดทั้ง“กตฺติ(เท่าไร?)” ทั้ง“คตฺติ(ดำเนินไป)”

ตั้งแต่เป็น“อากาศ-ลม-ไฟ-น้ำ-ดิน” หรือเริ่มจาก“อุตุ-ลม-ไฟ”ปรุ่กัน กระทั่งจับรูปเป็น“กลละ-อัมพุช-เปลิ-ชนะ-ปัญจสาขา” ทั้ง“ฆฎา(ประชุมกัน,หมู่)” ทั้งที่เป็น“สมต(ธาตุน้ำที่มีคุณสมบัติขึ้นมาจำเพาะแต่ละอย่าง เช่น น้ำมันเปรี้ยว,เนยใส,เนยเหลว)” ทั้ง“สมติกา(ลุ่ม,ปุม,ปม,เวลา)” จนกระทั่งเป็น“สมน(ค้อนที่ใช้ประโคนดนตรี)” แล้วเป็น“เมฆ,กายที่มีร่างขึ้นมา,ก้อน,หนา,แน่น,แข็ง,ทึบ” จนถึงขั้นเป็น“สมร(เป็นที่อยู่,เป็นเรือน) เป็น“สมาส(เป็นอาหาร,ทุ่งหญ้า) เป็น“สมสิ(เป็นอาหารต่าง ๆ)” กระทั่งเป็น“สมาต(การฆ่า) ฯลฯ และอื่น ๆ อีกมาก ๆ ๆ ๆ

นี่ยังกล่าวถึงแค่ตัวอย่างจากอักษรไม่กี่ตัวอักษรนะ มันก็คิดราคา หรือมี“ค่า”ที่หาค่าปมิได้กันแล้ว

ซึ่งเกิดจาก“ธรรมะ๒”อันเป็น“รูป”กับ“นาม”ของทุกสรรพสิ่ง ที่มีทั้ง“อุตุนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”

“ภาษาหรือบัญญัติ”กับ“สภาวะจริง”นี้แหละที่เมื่อมันดำเนินไป สังขารกันขึ้นด้วย“อภิปัญญา”จึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ความสลับกัน กลับไปกลับมาของ“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ที่มี“สภาวะ”เกิดขึ้นมาก่อน แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ขึ้นมา กำหนดเรียก“สภาวะ”นั้น ๆ

“สภาวะ”เกิดขึ้นก่อนแล้วจึงตั้ง“ภาษาบัญญัติ”ขึ้นมาเรียก“สภาวะ”นั้น จึงนับว่า“ของจริง”ทุกสภาพ

(๑๑๗) การเกิดก่อน-เกิดหลังของ“สภาวะ”กับ“บัญญัติ”

ส่วนผู้“บัญญัติภาษา”ขึ้นมาก่อน แล้วจึงค่อยสร้าง“สภาวะ”ให้เกิดขึ้นมาตามที่ตนกำหนดนั้น บางอย่างเป็นขึ้นโดยตรงตามนั้นได้ บางอย่างไม่ตรง แต่เจ้าของ“บัญญัติ”มักจะโมเมบอกแก่ชาวโลกว่า นี่แหละ“ของจริง(สภาวะจริง)” ใครสามารถยืนยันได้ล่ะ?

จึงต้องเรียนรู้ความหมายของ“บัญญัติ”นั้นๆ ว่าเข้ากันเป็นจริงตรงกันถูกต้องทั้ง“สภาวะ”ที่เกิดขึ้นมานั้น ใครๆก็สัมผัสกันได้ รู้เห็น“ของจริง”ที่ปรากฏออกมาสู่ภายนอก ให้ทุกคนตรวจสอบได้ว่า“ครบครันทั้งบัญญัติและสภาวะ” ถ้าอย่างนี้ก็นับว่า“ใช่..ของจริง”ครบ“ธรรมะ๒”

แต่ถ้าช่วยกันตรวจสอบว่า มัน“ไม่ใช่”หรือ“ใช่” ก็ตรวจสอบดู“ของจริง”ที่เกิดออกมาภายนอกแล้ว มันจึงจะช่วยกันรับรองยืนยันความจริงที่ครบครันได้

การกำหนด“บัญญัติ”ของผู้ตั้ง“ภาษา”มาก่อน ซึ่ง“การกำหนดนั้น”เป็นของ“ผู้กำหนดมาจาก“จิต”หรือ“จินตนาการ”ส่วนตัว ซึ่งใน“จิตใจคนผู้กำหนด” ใครจะสามารถหยั่งเข้าไปล่วงรู้“ความจริงตามของจริง”ที่เกิดขึ้นว่า มันตรงกันจริงกับความเต็มครบบตาม“ความคิด”ของตัวผู้คิดที่กำหนดเป็น“ภาษา”ออกมาหรือไม่

ศาสนาที่กำหนด“บัญญัติภาษา”มาก่อน“สภาวะ”
นั่นคือ ศาสนา“เทวนิยม” ศาสนิกเขาจึงยึดมั่นบัญญัติภาษา
อย่างยิ่งยวดกวดขัน ก็เป็นจริง ตามลักษณะแท้ของสัจจะ

(๑๑๘) เพราะ“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้นั้นไม่อาจรู้

เพราะใน“จินตนาการ”ของใครก็ของผู้ใด ก็ผู้
นั้นรู้เองคนเดียว พอ“สภาวะจริง”ที่ปรากฏเกิดออกมา
ภายนอกเป็น“รูปธรรม-วัตถุธรรม”แล้ว จะตรงตามที่
ผู้กำหนดและบอกเป็น“ภาษาบัญญัติ”ไว้หรือไม่ ใครจะ
ล่วงเข้าไปล่วงรู้ specification (การระบุรายละเอียดไว้,
สภาพที่กำหนดไว้แน่นอน)นั้น ๆ ว่า มีแค่ไหน? อย่างไร?

จึงยืนยันกันแน่นอนไม่ได้ ว่า จะตรงตามความเป็น
จริงของผู้ที่เป็นเจ้าของ“จินตนาการ”หรือไม่?

เว้นแต่ผู้นั้นเป็น“อรหันต์ ย่อมละเอียดลออพอ
ผู้้นย่อมซื่อสัตย์สุจริตแท้จริง และท่านก็เพื่อพองของตนเอง
แน่ แต่ถ้ายังมีกิเลสก็ย่อมยากจะเชื่อได้ ..ใช่มั๊ย?

“สภาวะ”ที่เกิดแล้วกระทั่งออกมาภายนอกให้คนทั้ง
หลายต่างก็สัมผัสได้ แล้วจึง“บัญญัติภาษา”ใส่เข้าไปจึงแน่แท้
เป็นสัจจะ ที่คนอื่นทั้งหลายช่วยกันรับรองยืนยัน ก็เชื่อ
กันได้จริงแท้เป็นสากลกว่า การ“บัญญัติภาษา”ภายในไว้

ก่อน แล้วค่อยสร้าง“สภาวะ”ขึ้นมาภายหลัง ซึ่งมันจะตรงเป๊ะ ตามจินตนาการของผู้ยังมีกิเลสนั้นหรือ?

เห็นความ“ควร” จะเชื่ออันใดยิ่งกว่ากันเอ่ย?

นี่..เป็นเรื่องที่พูดกันถึงความละเอียดลอออย่างหนึ่ง

(๑๑๙) chaos คือ ความไม่เป็นระบบ พุทธศึกษาจะช่วยได้

ที่นี้ มาพูดกันถึงความละเอียดลออกันอีกอย่างหนึ่ง คือ เรื่องของ chaos สับสน วุ่นวาย ไม่เป็นระเบียบระบบ

“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“วงวน”ที่ไม่เป็นระบบ ระเบียบไปตามลำดับ ๆ จึ่ง“ยุ่ง”พันกันวุ่นไปหมดยิ่งกว่าเส้นไหมที่ยุ่งแสนยุ่ง “โลกียะ”จึงรู้“อะไรต่าง ๆ ในสิ่งปรุงแต่งอยู่ในวงวน”ได้ไม่เป็นระบบ รู้ไม่หมดหรอก เพราะมันซับซ้อน สับสน ปนเป ลึกล้ำ ไม่มีระบบระเบียบเลย(chaos หรือ caos)

ทั้งในวงวนความเป็น“โลก” ทั้งวงวนความเป็น“ตน” ความเป็น“โลก”และความเป็น“ตน” ๒ สภาวะนี้แล ที่สรุปรวม“การปรุงแต่งที่มันวุ่นวนปนเปแล้วไม่รู้”เรียกว่า“สังขาร”ได้แก่ สังขาร ๑ อยู่ในรูปหนึ่งก็เปลี่ยนไปเรียกว่า“โลก” กับอีกสังขาร ๑ ที่อยู่ในอีกรูปหนึ่งเปลี่ยนไปเรียกว่า“ตน” อันเป็น“สังขาร ๒” ที่พระพุทธเจ้าตรัสชัดใน“พรหมชาลสูตร” พระสูตรแรกของพระไตรปิฎกทีเดียว ศึกษากันดี ๆ

ฉะนั้นแลคือ เริ่มต้นปฏิจจสมุปปาทว่า เพราะ“อวิชชา”

ของคนทั้งหลาย จึงมี“สังขาร” ก็ต้องเรียนรู้ความเป็น“สังขาร”

เพราะ“อวิชชา”ไม่รู้“สังขาร” นี่ก็ต้น“ปัจจุสมุปบาท”

ผู้ศึกษาฝึกฝนตามทฤษฎีพระพุทธเจ้าที่เป็นสัมมา
ทิฏฐิช่วยได้แน่ๆ จะสามารถเรียนรู้ จัดระบบของchaosได้
เป็นขั้นเป็นตอน รู้จักรู้แจ้งรู้จริงไปตามลำดับที่น่าอัศจรรย์
(ศึกษาความน่าอัศจรรย์ยิ่งในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙ ปหาราหสูตร)

(๑๒๐) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย“หมุนรอบเชิงซ้อนที่พิเศษ”

อย่างที่เริ่มเรียนรู้กันจาก“ผีเสื้อขยับปีก”เกิดความ
เคลื่อนที่ของ“ลม”ใน“ช่องว่าง”ที่เป็น“อากาศ”ขึ้นมาทีเดียว
เริ่มตั้งแต่อ่อนแผ่ว กระทั่งโผล่รูปเป็นร่าง“รูปแห่งก้อนลมที่
มีการเคลื่อน” กระทั่งเป็นมวลก้อน แล้วแข็ง แล้วแรง รวม
เป็น“นิวเคลียส” แล้วระเบิดกระจายฤทธิ์ เป็น แผ่พลังมวล
ที่แค่“ลม” ก็มีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงมหาศาล

มวลที่เป็น“ไฟ”หรือ“อุณหธาตุ” ซึ่งเป็น ๑ ใน ๔ ของ
อตุณียาม มันก็เป็น“สังขาร”ของ“มหาภูตรูป ๔”นั้นแหละ ที่
ปรุ่่งแต่งกันจนเปลี่ยนรูปจากไฟสู่ลม-จากลมสู่ไฟ หรือจาก
ดินสู่น้ำ-จากน้ำสู่ดิน ต่างก็ล้วนมีพลัง มีฤทธิ์ มีแรงยิ่งใหญ่
มหาศาล เช่น ในดวงอาทิตย์ หรือใน“แก๊สคซี้”เป็นต้น

ก็เกิดจาก“การสังขาร-ปรุ่่งแต่ง”กันขึ้นทั้งสิ้น แม้แต่“อตุ
ณียาม-พีชนียาม-จิตินียาม” ล้วนเกิด“อาการหรือกิริยาหรือ

กรรม” ที่มี“ภาวะที่ถูกรู้”คือ“รูป”กับ“ธาตุรู้”คือ“นาม”ของตน

“อุตุนิยาม”มันมี“พลังงานปรุ่กันเป็นมวลของมัน”
แต่มันไม่มี“ธาตุรู้” ซึ่งพลังงานต่อมา“พีชนิยาม”มันก็ปรุ่แต่ง
ตนเองด้วยซ้ำ จะว่ามันรู้ตัวเอง มันก็รู้แค่“ทำให้เป็นตัวกู”

“พลังงานทางจิต”ที่มีสภาพเดียวกันกับ“นิเวศลียส”
เกิดจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของ“คน”นั้นแหละทำขึ้น
เอง ตนเป็น“ตัวการ”ทั้งสิ้น ผู้รู้จริงจึงเรียนรู้กันที่“กรรมตน”

(๑๒๑) พุทธมีต้น-กลาง-ปลาย ของความเป็น“ตน”สุดลึก

“กรรมวิบาก”คือ “เหตุ”ที่เป็น“การกระทำ” ตกผลึก
เป็น“ผล”ที่สะสมไว้คือ“วิบาก(แปลว่าผล)” ที่ชาวโลกียะยัง
ไม่มี“ธาตุปัญญา”สามารถใช้หยั่งรู้อย่างเป็น“ระบบระเบียบ”
อย่างเป็นลำดับขั้นตอนละเอียดลออได้ จึงเป็น“อจินไตย”

ความยิ่งยวดใน“มิติ”ที่ชาว“โลกียะ”ไม่สามารถเห็น
“คุณค่า”และไม่“ตีราคา”ให้ก็คือ “โลกียะ”เห็นแต่“ค่า”ของ
“การได้มาหรือการเอาเป็นของตน”เป็นประโยชน์ เป็น“ค่า”

“การให้แก่ผู้อื่น” การเอาออกจากตนไปเพื่อผู้อื่น
ไม่เห็นว่าเป็น“ค่า” หรือเป็นภาวะที่“ดีกว่าประเสริฐกว่าเอา
มาให้ตน” จึงกลายเป็น“คน”ผู้เต็มไปด้วย“ความเป็นตนเอง”

จึงสะสมแต่“การเอามาให้ตนเป็นของตน” ไม่รู้ตน
โดยเฉพาะจะไม่เชื่อเลยว่า “หมดตัวตนไม่มีอะไร

Sm
Ksm

เป็นของตนเลย”นั้น คือภาวะที่“ดี-ประเสริฐสุด”ในคนผู้ฝึกฝนจนทำได้เองจริง พร้อมมีปัญญาเห็นความจริงนี้อย่างหมดสงสัย อย่างสนิทใจเป็นผู้ไม่มีของตน กระทั่งถึงความเป็น“ตัวตน”ที่เป็นการ“ยึดจิตตนเอง” ก็หมด“ตัวตน”สิ้นได้

โดยการปฏิบัติตาม“วิธี”ของพระพุทธเจ้าไปตาม“ต้น-กลาง-ปลาย” ตาม“หยาบ-กลาง-ละอียด”มาเป็นมรรคผลแท้

(๑๒๒) “ความหมดสิ้นตัวตน” ที่เป็น“ตถตา”ของมนุษย์

ดังนั้น ผู้ได้ปฏิบัติสังสมมรรคผลแท้จริง เป็นบารมีบริบูรณ์สมบูรณ์ ถึงขั้นพระโพธิสัตว์อันดับสูง โดยเฉพาะจากขั้น๔ (คือขั้นอรหัต)ขึ้นไป จะมี“ตถตา(axiom)”ติดตนมาจริง ในชาติต่อไปเรื่อย ๆ ตามสังขาร เป็น“ทุนเดิมประจำตัว”

จึงเป็นผู้“หมดสิ้นตัวตน” หมดสิ้นจาก“หยาบ”ไปเป็นขั้นตอนตามลำดับ ตรวจตราไปตลอด จึงเกลี้ยงสนิทหมดจดแท้ เป็นลำดับๆ “ต้น-กลาง-ปลาย” แม้จะมี“วงจรของสังขาร”ที่ซับซ้อน สลับกันอยู่มากมาย หลากหลายชั้นเชิง ผู้มีภูมิพอหยั่งรู้ได้ ก็จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้แท้

ในหลวง ร.๙ พระองค์นี้ พระองค์ทรงมีความเป็นเช่นที่ว่านี้ในพระองค์เองมาตลอด คือความเป็น“ตถตา”แห่ง“ความหมดสิ้นตัวตน” トラบสิ้นพระชนม์

อันเป็น“คุณภาพ-คุณลักษณะ-คุณประโยชน์-คุณงาม

ความดี-คุณวุฒิ-คุณวุฒิมะ(บุคคลผู้มีเกียรติคุณอันสูงส่ง)-คุณสมบัติ-คุณธรรม-คุณาถม์ย(มั่งคั่งในความดี)-คุณูปการ-คุณวิเศษ-คุณราศี”

โดยเฉพาะในที่นี้ต้องพูดถึง“คุณวิเศษ”ของสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่๙ เป็นเรื่องสำคัญอย่างยิ่ง

(๑๒๓) “คุณวิเศษ”แท้ คือ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง

“คุณวิเศษ”คือ อุดตริมนุสสรธรรม เป็น“คุณธรรมอันประเสริฐสุดของคน”ได้แก่ “ความหมดสิ้นตัวตน”ที่เป็นจริง

ซึ่งพระเจ้าอยู่หัวพระองค์นี้ ทรงเป็น“ตถตา”แท้ นั่นคือ พระองค์เป็นเช่นนั้นเอง(bond to be, axiom) จิตโพธิสัตว์

เป็นอัตโนมิติ เป็นได้โดยไม่ต้องลำบาก ไม่ต้องมีใครบังคับ เป็นยิ่งกว่านิสย เป็นวิสัยแท้เต็มๆ ผิงอนุสัยอยู่

พระองค์ทรงงาน ใคร ๆ ก็เห็นว่าต้องเหน็ดเหนื่อย พระวรกายแน่ๆ แต่พระองค์เอง“ไม่ทรงเหน็ดเหนื่อยพระทัยเลย”

ซึ่งแน่นอนละ ทาง“กายภาพ”มันย่อมเหน็ดเหนื่อยอย่างเห็นได้ชัดเจนเป็นธรรมดา ส่วน“จิตภาพ” ใคร ๆ จึงเห็นเป็น“พระวิริยอุตสาหะเพื่อมวลประชาชน”โดยแท้ไม่มีใครปฏิเสธได้ เมื่อสัมผัสด้วยสัมผัสทั้ง๖ ของตนอยู่จริง

มันไม่ใช่ความเสแสร้งของพระองค์ หรือไม่ใช่ dramatics การแสดงเหมือนละคร ที่พระองค์ทรงแสดงเพื่อให้คนชมเชยยกย่องแต่อย่างใดเลย มันจริงแท้ทั้งกายทั้งจิต

ไม่เหมือนนักสร้างภาพ นักการเมืองน้ำเน่า ไม่ได้ทวงงานเพื่อ“อยาก”ได้ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลกียสุขใดๆ แน่แท้

ไม่ใช่“โลกียธรรม”ชัดที่สุด ถ้าใครหยั่งถึงมองออก ก็
จะเห็นความแท้จริงได้แน่ ว่าพระองค์ทรงงานเพื่องาน เพื่อ
ประชาชนของพระองค์ให้ได้รับความสุขสบายกายใจแท้ๆ

พระองค์จึงเป็น“นักการเมือง”แท้จริงผู้ยิ่งใหญ่ หาใด
เทียบมิได้ พูดด้วยภาษาพื้นๆอันดูเหมือนไม่สมควรนัก ก็คือ
พระองค์รับใช้ประชาชนอย่างแท้จริงที่สุด มิมีที่เปรียบ

ถ้าพูดด้วยภาษาสัมบูรณ์ก็คือ พระองค์ทรงปกครอง
(อภิบาล)ประชาชนโดยธรรม พระองค์จึงทรงได้รับ“อธิปไตย
(อำนาจ)”จากประชาชนโดยธรรม ด้วยจิตวิญญูญาณเต็มๆที่
บริสุทธิ์ของประชาชนที่เขาต่างเทิดทูนให้พระองค์แท้ๆ

หมายความว่า พระองค์เป็นพระโพธิสัตว์ ที่ต้องอุบัติ
ขึ้นมาในโลกเพื่อสั่งสมบารมีจริงแท้ เป็นเช่นนั้นเอง ท่าน
ต้องอุบัติขึ้นมาเป็นตามที่ท่านจะต้องเป็น(bond to be) เป็น
สังฆธรรมที่ลงตัวจริงไม่ต้องพิสูจน์เลย(axiom) ผู้มีภูมิรู้พอรู้ได้
ทันทีว่าจริงแท้ ตามบารมีปางนี้ที่พระองค์ทรงเป็น

(๑๒๔) ผู้มี“สัตยชาติญาณ”ที่เป็น“ตอตาในโลกุตระ”ก็มีอยู่

คนไทยมี“สัตยชาติญาณ” คือ“ความรู้แบบนี้ที่ฝังลึก
ติดตามตัวมาทุกชาติทุกชาติ โดยเป็นเช่นนั้นเอง ไม่ต้องมี

ใครบอก ไม่ต้องเรียน ไม่ต้องฝึกฝน ทำได้เองด้วยตนเอง
ทันที ดังที่เห็นปรากฏการณ์“ระเบิดรัก(Bomb of love)”ที่ประ
ชาชนคนไทยได้ระเบิดออกมาให้เห็นปลายปี๒๕๕๙ นั้นแล

ประเทศไทยเป็นเมืองพุทธมีรากฐานของ“ความรู้”
“คุณลักษณะพิเศษ”ดังกล่าวนี้อยู่ใน“สัญญา”อันลึกอยู่ทั้งสิ้น
เมื่อถูกกระตุ้นด้วย“คุณลักษณะพิเศษ”ที่พระเจ้าอยู่หัว ร.๙
ท่านทรง“คุณลักษณะพิเศษ”ขึ้นให้เห็นเป็น“ปรากฏการณ์
(phenomena)”มาตั้ง ๗๐ ปี คนไทยทราบซึม-ซึมซาบ-ซึ่งใจ
มาตลอด กระทั่งถึงจุดระเบิด เมื่อ“พระผู้สร้างคุณลักษณะ
พิเศษ”ทรงจากไปด้วยการสวรรคต ความอาลัยรักสุดรัก
ใน“คุณลักษณะพิเศษ”นี้ ที่ประชาชนคนไทยสุดอาลัย จึง
“ระเบิดความรักอันยิ่งใหญ่”นี้ขึ้นกับคนไทยทั่วประเทศ ชนิด
ที่เป็น“ปรากฏการณ์”เกิดจริง ดังที่โลกได้เห็นกันนั้นแหละ

ก็น่าตื่นเต้นยินดีสุดที่จะหาอะไรเปรียบมิได้ใน
ปรากฏการณ์นี้อย่างยิ่งจริงๆที่“พุทธศาสนิกชนคนไทย”มี
อาการ“ตื่นตัวเกิดระเบิดโพล่งพุ่ง”นี้กันออกมาขนาดนี้กัน

จึงน่าจะมีการศึกษากันอย่างสำคัญเหลือเกินว่า “คน
ไทยตื่นโพล่ง”อะไรในการเสด็จสวรรคตของในหลวง ร.๙ นี้

“ภาวะ”นี้แหละที่น่าศึกษา และที่พูดกันว่า จะเดิน
ตามรอยพระบาทของพ่อ จะปฏิบัติตามคำสอนของพ่อ
อะไรต่างๆสารพัดที่ขัดแย้ง ว่าหมายถึงอะไรอยู่ทั้งนั้นๆ

จะได้“เห็นค่าอันหาค่าบมิได้”นี้กันจริงๆ ว่า คืออะไร?

เป็นอย่างไร? และในหลวง ร.๙ พระองค์ทรงพระจริยวัตร
ไหน? ก็จะได้“นำกรรม”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงนั้น มาทำตามพ่อ
สอน เดินตามรอยพระบาทพ่อกันได้จริงๆ

มิใช่มีแต่“ตื่นโพลง”วูบมาแล้วก็วาบเลยไป ผ่านไป
เป็นสายลมที่พัดหาย “หาค่ามิได้”จากสายลมนั้นเลย

เพราะมันเป็น“สิ่งสำคัญยิ่งสูงสุดคือ กรรมอันเป็น
โลกุตระธรรม” ที่ประเทศไทยยังมีอยู่ ตั้งแต่“สมเด็จพระพ่อ”
คือ ในหลวง ร.๙ และคนไทยที่แสดงความจริงออกมา“ตื่น
โพลง”ต่อการจากไปของในหลวง ร.๙ นี้กัน นี้แล

ซึ่งก็คือ “ความหมดตัวตน” มีแต่“กรรม”การงาน
ที่เป็นประโยชน์เพื่อผู้อื่น”จริงๆ หรือ“รับใช้ผู้อื่น”เท่านั้นเอง

(๑๒๕) “อาชีพ”สูงสุดของความเป็น“คน”คือ“รับใช้”

“รับใช้”ไม่ใช่“รับจ้าง”นะ คุณค่าของ“สัจจะ”แห่ง ๒
คำนี้ แตกต่างกันคนละฟากฟ้ากับกันเหวทีเดียว

“รับจ้าง”คือ มีสิ่งแลกเปลี่ยน ยิ่งได้มาก ยิ่งต่ำตาม
จำนวนที่ได้ เอมาน้อยก็ลบ“คุณค่า”ของตนลงน้อย ยิ่ง“เอา
มา”มาก ก็ยิ่งลบ“คุณค่า”ของตนมากตามที่มากขึ้นๆนั้นๆ

“รับใช้”คือ ไม่รับสิ่งแลกเปลี่ยน แลกเอาคืน“ค่า”มา
“ค่า”ก็ยังลดลง ทำงานเพื่อผู้อื่นบริสุทธิ์เท่าใดๆ “ค่า”ยิ่งสูง

มากเท่านั้น ๆ ยิ่งไม่“รับค่าตอบแทนเลย” ยิ่ง“หาค่าบ่มีได้”

ประชาชนคนไทยที่“ตื่นโพลง”กับคุณค่าอัน“หาค่าบ่มีได้”ของในหลวง ร.๙ นี้กัน จึงสื่อแสดงถึง“ภูมิธรรม”ของคนไทยที่น่ายินดีอย่างยิ่ง

ผู้สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ใน“คุณค่าอันหาค่าบ่มีได้”ของ“ในหลวง ร.๙”นี้ได้จริง ว่า เป็น“สุดยอดแห่งกรรมอันเป็นโลกุตระ”ที่คนไทยทั้งหลาย“ตื่นโพลง”จากพระจริยวัตรของในหลวง ร.๙ แท้ ๆ เป็น“เหตุ”

จึงเกิด“ผล”เป็นปรากฏการณ์“ระเบิดรัก(Bomb of love)”อันยิ่งใหญ่ที่คนไทยมีต่อในหลวงร.๙ ฉะนี้เอง

เห็นมั้ยว่า มันเป็นเรื่องจริงที่มีเหตุมีผล มี“เรื่องดี-เรื่องไม่ดี” ที่“คน”จะมีปัญญาตัดสินใจจาก“กรรม”ของแต่ละคน ที่กระทำกันอยู่ ด้วย“ปัญญา”จริง ๆ

ดังนั้น ผู้ที่ไม่“หวังตนเอง ทั้งตนเองให้คนอื่นเลี้ยงดูไว้”ได้เลย จึงทำการงานโดยไม่ต้องไปคิดเรื่องใครจะต้องมาคิดราคาของตน ที่จะต้องมีใครมาให้“ราคาแลกเปลี่ยนแล้ว”ทำงานฟรีไปเลย ทำงานอย่างเดียวเท่านั้น เพื่อสังคมเต็ม ๆ

ผู้พ้น“มิจฉาชีพ”ขั้นที่ ๕ คือ คนผู้ทำงานฟรี “ไม่แลกลาภด้วยลาภ”แล้ว จึงเป็น“อาชีพร”ที่สูงสุดแล้วของความเป็นคน

การเปรียบเทียบ“ธรรมะ ๒”ในภาวะที่“มี”ที่“ทรงอยู่(ธรรม)”ต่าง ๆ มีให้เราศึกษามากมายนับไม่ถ้วน

(๑๒๖) ยังมีรายละเอียดของความเป็น“ธรรมะ๒”อีกมาก

คำว่า“ธรรม” มีให้ศึกษาในความเป็น“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)” ได้แก่ กุศล กับอกุศล นี้๑ และเป็นได้ทั้งโลกียสัจจะ กับโลกุตตรสัจจะ นี้๒ เป็นต้น แม้“บุญกับกุศล” กุศลกับอกุศลธรรม ก็ธรรมะ๒ ยังเป็นโลกียสัจจะ ส่วน“โลกียธรรมกับโลกุตตรธรรม”นี้เป็น“โลกุตตรสัจจะ” “ธรรม”นั่นคือ ความยังแสดงควมมีอยู่ซึ่งบอกนัยะของความเป็น“สภาวะ”ว่า มีหรือไม่มี, ทรงอยู่หรือไม่ทรงอยู่ ส่วน“สัจจะ”นี้คือ การแสดงว่า บัญญัตินั้นเป็นจริงหรือไม่เป็นจริง ถูกหรือผิด ชั่วหรือดี บอกนัยะ ความเป็นข้าง ว่า ข้างใด“ควร” กับ ข้างใด“ไม่ควร” เป็นต้น

“บัญญัติ”แตกต่างกับ“สภาวะ” ทำความสำคัญกำหนดหมายให้มันให้แม่นให้คมกันดี ๆ

นัยะสำคัญ แจกแยกให้ละเอียดได้อย่างนี้

ที่นี้เอาคำสำคัญ ๒ คำ คือ บุญกับกุศล มาชี้แจงดู

“บุญ”นั่นเป็น“โลกุตระ” แต่“กุศล”เป็น“โลกียะ”

“บุญ”เป็น“โลกียะ”ไม่ได้เลยเป็นอันขาด

“บาป”คู่กับ“บุญ” ซึ่ง“บาป”นั่นเป็น“โลกียะ”ก็ได้ เป็น“โลกุตระ”ก็ได้ แต่“กุศล-อกุศล”เป็นโลกียะ ไม่ใช่“โลกุตระ”

“ธรรมะ ๒ (เทว ธัมมา)”นี้ต้องเรียนรู้กันอย่างสำคัญยิ่ง โดยเฉพาะชั้น“โลกุตระ”

(๑๒๗) ความเป็น“ธรรมะ ๒”ที่ยากจะเข้าใจ ก็ชั้นโลกุตระ

เพราะ“กุศล-อกุศล”เป็น“โลกียะ”ที่ไม่มีวันหมดสิ้น
ไปจาก“วิบากกรรม”ของคนแต่ละคน จนกว่าผู้นั้นจะ
“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน”จึงจำเป็นต้องยกเลิกทิ้งไป

ส่วน““ธรรมะ ๒” คือ “บุญ-บาป”นั้นเป็น“โลกุตระ”
เมื่อผู้ใดทำ“บุญกัณฑ์บาป”จบสิ้น ก็เป็นผู้หมดสิ้นบุญสิ้น
บาป(บุญญาบาปปริกขิณ) ที่จะมีใน“กรรม”ที่ไปกับ“กาล”อีก

เป็นผู้จบ“กาลกิริยา” คือ ทำการตายเสร็จแล้ว คน
ผู้นี้จะไม่มี“กิริยาของการตายของบาปในจิตตน”อีกแล้ว

คนผู้นี้เป็นอรหัตต์“กิริยา”ทุกกิริยาในทุกๆ“กาล”
จึงไม่มีการเกิดการตายของ“บุญและบาป”กันอีกแล้ว

การจะยก“กรรมวิบาก”ของตนทิ้งได้ก็ต้องคนผู้
เป็น“อรหัตต์”ขึ้นไปทีกระทำการตาย”ลงด้วย“ปรินิพพาน
เป็นปริโยสาน”เท่านั้น (“มูลสูตร” พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๕)

เพราะอรหัตต์คือ ผู้“ทำกาละ(ตาย)”เป็นแล้ว หรือผู้
“ทำการตาย”สำเร็จแล้ว “กรรม”ของอรหัตต์จึงไม่มี“บาป
หรือบุญ”อีกแล้ว(บุญญาบาปปริกขิณ) ฉะนั้นคือ“กรรม”ไม่มีวิบาก

นอกนั้นไม่มีใครสามารถเลิก“วิบากกรรม”ของตน

“ทำกาละ”ก็ดี “กาลกิริยา”ก็ดี หมายถึง การตาย
หรือการกระทำความตายให้ตน

สำหรับ“อรหันต์”คือ ผู้เกิด๒ ครั้ง หรือตาย๒ ครั้ง
ครั้งที่๑ เกิดทางสรีระ จากท้องแม่ ที่คลอดออกมา
มาจากมดลูก เป็นการเกิดแบบ“ชลาพุชโยนิ” ถ้าตายก็
ตายทางสรีระ คือ การตายกายแตก(กายัสสะ เกทา)

ครั้งที่๒ การเกิดของสัตว์ทางจิตวิญญาณ(สัตว์โอปปาติกะ)เป็นการสะสมพลังงานของสัตว์ทางวิญญาณ(อิกกันติ ; อภินิพัตติ)ที่คลอดแบบ“ผุดเกิด” เป็นการเกิดแบบ“โอปปาติกโยนิ” นั่นคือ จิตวิญญาณหนึ่ง“ตาย”ลง จิตวิญญาณที่ต่อจากนั้นก็เกิดต่อทันที ไม่มีเกี่ยวกับ“สรีระ”ที่เป็นดิน, น้ำ, ไฟ, ลม มีแต่“กาย”กับ“สัญญา”เท่านั้นที่เป็น“สัตว์”อยู่ ตามความเป็น“สัตว์”ใน“สัตตาวาส ๙”หรือ“วิญญาณฐิติ ๗”

(๑๒๘) “อรหันต์”คือผู้“ทำบุญ” และไม่ถือกลับใน“บุญ”

ส่วนผู้เป็นอรหันต์ไม่มี“การเกิด”แบบโอปปาติกโยนิ มีแต่“ทำกาลละ(ตาย)” หรือ“ทำกาลกิริยา(ทำการตาย)”

อรหันต์คือ ผู้ทำ“การตาย”ของสัตว์โอปปาติกะ หรือทำการตายของ“บาป”ของ“อกุศล”ในจิตตนสำเร็จเด็ดขาด ด้วยอาวุธวิเศษ(ศาสตรา)คือ“บุญ” หรือความรู้ชั้นโลกุตระ(ศาสตรา)มิใช่ผู้ทำ“การเกิด”ทางสรีระเนื้อหนังเลย

ส่วน“บาป”นั้น มันเป็น“จิตชั่ว” ซึ่งเป็น“กรรม”ที่จะทำเป็นโยนทิ้งไปคือ อย่างไม่ได้ เพราะมันเป็นโทษเป็นภัยที่

คนอื่นเขาเดือดร้อนเขาก็ยึดพยาบาลอยู่ที่เขาไม่ยอมทิ้ง

แต่“กุศล”ก็ไม่ใช่“บุญ” “กุศล”เป็นภาคหรือส่วนที่“ไม่ใช่ความชั่ว” เป็น“ความดี” ซึ่งเป็นสมบัติ“โลกียะ”ไม่มี“บุญ”

ต่างจาก“บุญ”มีบุญ แม้“บุญ”จะ“ฆ่า”แต่ก็“ฆ่าอกุศลจิตหรือจิตบาป”เท่านั้นคือ“ฆ่า”เฉพาะ“กิเลส”ใน“จิต”ของตนเองเท่านั้นด้วย ไม่“ฆ่า”อะไรอื่นเด็ดขาดนอกจาก“กิเลส”

“บุญ”เป็นแค่“พลังงานจิต” ทำการกำจัดหรือฆ่ากิเลสเสร็จ “บุญ”ก็จบหน้าที่ของพลังงาน ไม่มีความเป็น“บุญ”เหลืออยู่อีก “บุญ”จึงสะสมไม่ได้ ไม่ใช่“สมบัติ”

“อรหันต์”คือ“ปัญญา”ที่สูงสุด ไม่ลึกลับใน“บุญ”

(๑๒๙) “อรหันต์”คือผู้ไม่ลึกลับใน“การเกิด-การตาย”

“บุญ”ทำหน้าที่ทำลาย หรือกำจัด เป็น“วิบัติ”

“บุญ”เป็น“นักฆ่า”ผู้ยิ่งใหญ่

“บุญ”ฆ่ากิเลสเท่านั้น “บุญ”ไม่ฆ่าผิดไปจากกิเลส หากเป็น“จิตดี”แท้(กุศล) “บุญ”จะไม่“ฆ่า”เด็ดขาด

“อรหันต์”จึงทำ“บุญ”ที่ละเอียดชัดแม่นยำยิ่ง ไม่“จับตัวอกุศลจิตหรือตัวบาป”ผิดเพี้ยนเด็ดขาดจึง“ฆ่า”ถูกตัว

เพราะ“บุญ”ต้องมี“ปัญญา”แท้ “ปัญญา”เป็น“โลกุตระ”

ฉะนั้น คือ “วิสัยชั้นฌาน(ไฟ)”ซึ่ง“เผากิเลส”วิสัยนี้คือ“บุญ(โลกุตระธรรม)” เป็น“ฌานวิสัย”ที่“อจินไตย”จริง ๆ

ผู้ไม่มีภูมิถึงขั้นมี“ฉนนวนวสัถย”แบบพุทท เดาไม่ได้ได้ดัด
ขาด “ฉนนวน(พุทท)วสัถย”จึ้เป็น“อจันไตย”จรั้งแท้แท้ที่สุด

ผู้ปฏิบัติได้แต่“ฉนนวนโลกัถย”กัน ก็เพระความเป็น
“ฉนนวนวสัถย”ของพุททเป็น“อจันไตย” ปุถุชนคนโลกัถยจึ้ต้ง
ศึษา“ฉนนวน”ของพุททให้“สัฒมาทญญั”ก่อน จึ้จะปฏิบัติได้

ทุกวันนี้เข้าใจ“ความเป็นฉนนวนแบบพุทท”กันไม่ได้แล้ว
เข้าใจความเป็น“ฉนนวน”กันแต่แบบโลกัถย หรือของเดยรถัถย
อยู่ทัวไป และปฏิบัติได้กันแต่“ฉนนวนโลกัถย” มีผลกันแค่ฉนนวน
โลกัถย จึ้ได้แต่อาศัย-มนัสย-มึวสัถยกันแค่“ฉนนวนโลกัถย”

ก็ไม่มีวันจะได้“ฉนนวนวสัถย”ของพุททนั้ยั้กว่านั้

(๑๓๐) เนื้อแท้ของ“ญญมรรณ”ชั้น“ฉนนวนวสัถย” คึ้อย่างไร?

จิตวิญญูฉนนวนชั้น“ฉนนวนวสัถย”นั้ มัณมีสมรรณนะ มึ
อาการ มึลักษณะ อยั้ไรกันแท้?

คัว่า“ฉนนวนวสัถย”นั้เป็นชั้นที่ ๒ ของความเป็น
“อจันไตย๔”รองจาก“พุททวสัถย” จึ้นับจากสูงลงมาหาต่ำ
และชั้นที่ ๓ ของ“อจันไตย๔” คึอ “วึปากแห่งกรรม”
ชั้นที่ ๔ ก็“คัความคิดเรื้องโลก(โลกจันตา)”

แต่ถัันับจากล่างขึ้นไปชั้น ๑ ก็“โลกจันตา” ชั้น ๒ ก็
“กรรมวึปาก” ชั้น ๓ จึ้จะเป็น“ฉนนวนวสัถย” ชั้น ๔ “พุททวสัถย”

“วสัถย”นั้ คึอ “สยหรือสัถย”จึ้หมายถึง“เอง”คึอ“ตัว

ตนเอง” ที่สามารถมี“ฉาน”สูงถึงขั้น“วิ” นั่นคือ “วิเศษ(พิเศษ ยิ่งใหญ่)-วิเศษฐ์(เลิศ)-วิสารท(แก้วกล้ำ,ชำนาญ,มั่นใจ)-วิสุทธ (ความสะอาดหมดจด,บริสุทธิ์)” เป็นต้น

“วิสัย”จึงมีความหมายว่า พิเศษยิ่งใหญ่มาก -เลิศยอด-แก้วกล้ำ-ชำนาญ-มั่นใจ-บริสุทธิ์-สะอาดหมดจด

“ฉานวิสัย”จึงสูงส่งมากกว่า คนที่มี“พลังงานอุดหนุนธาตุหรือไฟธาตุ” แค่อาสัย แค่นิสัย ..ชัดเจนมั๊ย?

“ฉานวิสัย”นั่นเป็น“ฉานโลกียะ”ก็ได้ เป็น“ฉานโลกุตระ”ก็ได้ แล้วแต่“ทิวฐิ”ของใคร

ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฉาน”ได้แค่“โลกียะ”ก็จัดอยู่ในพวก“มิจฉาทิวฐิ”ซึ่งจะได้แต่“ฉาน”แบบที่ไม่ใช่พุทธ แต่ถ้าใครเข้าใจความเป็น“ฉาน”เข้าขั้น“โลกุตระ”ก็จะจัดอยู่ในพวก“สัมมาทิวฐิ”ที่เป็นแบบพุทธ

(๑๓๑) วิสัยของฉาน“โลกียะกับโลกุตระ”แตกต่างกันไหน

เพราะ“ฉาน”ที่เป็น“โลกียะ”นั้นมีคุณสมบัติเพียงแค่“กดข่ม”หรือสะกดจิตให้สงบให้เก่งๆได้ทำเป็นคราวๆเท่านั้น เพราะไม่มีผลของ“โพชฌงค์ ๗” ไม่ปฏิบัติตาม“มรรคองค์ ๘”บริบูรณ์สัมบูรณ์ หรือไม่ได้ดำเนินไปตาม“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”อย่างสัมมาทิวฐิจนสำเร็จผลจบกิจ เพียงแต่ทำให้“พลังงานนามธรรมของตน”อยู่ใน

อำนาจ“สามารถควบคุม”ให้อยู่ในอาณัติของตนได้เยี่ยมยอดเป็นครั้งแรก แล้วต้องเลิก แล้วก็ต้องทำใหม่อยู่เสมอ ซึ่งหากไม่มีการควบคุมหรือไม่ตั้งใจมีสติควบคุมมันก็ไม่มีความเป็น“ฉาน” กล่าวคือ ไม่เป็น“ฉาน”จนเป็นปกติสามัญ ซึ่งไม่ต้องตั้งใจทำ“ฉาน”ให้แก่ตนอีกก็มี“ฉาน”ไม่ได้นั่นเอง

โดยเฉพาะ“ฉาน”โลกียก็ต้องเข้าไปอยู่ใน“ภวังค์”หรืออยู่ใน“ภพภายใน” หากมีภายนอกด้วย เกี่ยวข้องสัมพันธ์ร่วมด้วยกับสัมผัสภายนอกอย่างเป็นปกติชีวิต ก็เป็น“ฉาน”ปกติไปตลอด ไม่ได้ ..จึงเป็น“ฉาน”ที่ไม่มีผลสำเร็จจบจริง

ซึ่งแตกต่างจาก“ฉาน”ที่เป็น“โลกุตระ” พลังงานอุดรธาตุพลังงานนามธรรม สามารถเผาทำลายกิเลสให้สลายสิ้นไปจนหมดสิ้นเกลี้ยงบริสุทธิสะอาดหมดจด”ได้ แท้จริงยังยืนตลอดกาลในชีวิตปกติสามัญต้น ๆ ไม่ต้องหลับตา รับรู้ภายนอกเป็นปกติจิตก็เป็น“ฉาน”ได้ตลอด จบกิจเสร็จการ “ฉาน”เป็น“วิสัย”ของชีวิตตนปกติ

(๑๓๒) ความเป็น“ฉาน”ของศาสนาพุทธ เป็น“อจินไตย”

เมื่อเป็นได้สำเร็จแล้วก็มีชีวิตที่ดำเนินไปได้โดยไม่มีกิเลสอาสวะอยู่ในชีวิตตลอดไปเป็นชีวิตธรรมดาสามัญ ไม่ต้องเรียกว่ามี“ฉาน”อีกก็ได้ เพราะแท้จริงจิตมี“ฉานวิสัย”ในตนแล้วเป็นอัตโนมัตติ เป็น“ตถตา”เป็น axiom

ซึ่งจาก“อาศัย” เจริญขึ้นเป็น“นิสัย” แล้วจึงเจริญขึ้นเป็น“วิสัย” ที่สุดจุดท้ายแท้ๆเป็น“อนุสัย” กันทีเดียว

“อนุสัย”ในที่นี้มิใช่หมายถึง“กิเลส”เด็ดขาด อย่าหลงผิดเป็นอันขาด มันคนละชั่ว เพราะไม่ใช่“อนุสัยกิเลส”

แต่เป็น“ฌาน”ที่มี“วิสัย”สูงสุดพิเศษ วิเศษณ์ วิสุทธิ

ตั้งสติดี ๆ นะ คำว่า“อนุสัย”ในที่นี้เป็น“ฌานวิสัยชั้นโลกุตระ”ที่มีคุณสมบัติชั้น“ตถตา” นั่นคือ “ได้โดยไม่ยาก ได้โดยไม่ลำบากในฌานทั้ง ๔” ซึ่งมันเป็นสามัญปกติของชีวิตทีเดียว ที่“ผู้มีฌานนี้”ก็คือ คนมี“พลังงานทางจิต(อุณหธาตุ)”อันสามารถไม่มีกิเลสอยู่เสมอ“ยั่งยืนถาวร” โดยไม่ต้อง“ทำฌาน”กันอีกเลย เป็น“ความจริงหรือสัจธรรมที่เป็นจริงที่สุดแล้ว ไม่ต้องพิสูจน์แล้ว(axiom)”

(๑๓๓) ศาสนาพุทธเรียนรู้และกำจัด“กิเลส”ด้วย“ฌาน”

คนที่ไม่ศึกษาการ“ทำฌาน”เพื่อเรียนรู้กิเลส และกำจัดกิเลสเลย จึงคือ“ปุถุชน” เป็นคนมีกิเลสเพิ่มขึ้นโตขึ้นมากขึ้นๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่งๆขึ้น อยู่ตลอดเวลาของชีวิตที่ดำเนินอยู่ ตาม“กรรม”ไปกับ“กาล”

ฟังให้ดี ๆ!.. คนไม่มี“ฌาน”จึงคือ“ปุถุชน”คนมีกิเลสเพิ่มขึ้นโตขึ้น มากขึ้นๆ อ้วนขึ้น หนาขึ้น ให้แก่ชีวิตยิ่งๆขึ้น ตลอดเวลาของชีวิตที่ดำเนินอยู่ และมี“กรรม”ไปกับ“กาล”

ดังนั้น ปุณฺณคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้“กระบวนการ”ของจิตใจตนเอง แล้วปฏิบัติ“ฉาน”ให้แก่ตนเอง จึงคือผู้สะสมกิเลสใส่จิตตนเองอยู่ตลอดเวลาทุกวินาที

ผู้ไม่มี“ฉาน”เข้าใจว่า“ฉาน”เป็นเรื่องไม่จำเป็น โดยเห็นว่า“ฉาน”เป็นเรื่องลึกลับไกลตัว เป็นเรื่องไม่สำคัญเลยในชีวิต เข้าใจว่าไม่ใช่เรื่องชีวิตธรรมดาปกติ นั่นคือผู้เข้าใจความเป็น“ฉาน”ผิดไปอย่างถนัดถนี่

จึงเป็นชีวิต“มีทุกข์”อยู่ และทุกข์ยิ่ง ๆ ขึ้นแน่นอน ไม่ว่าจะเฉลียวฉลาดยอดเยี่ยม เป็นอัจฉริยะปานใด ๆ

(๑๓๔) “ฉานโลกุตระ”จึงจะกำจัด“กิเลส”ได้สำเร็จแท้

แม้จะเก่งสุดเยี่ยมใน“ฉานโลกียะ”ก็ไม่มีวันสิ้นกิเลส จะ“รวบลาภหรือจะจนลาภ-จะมีศหรือเสื่อมยศ-จะมีสรรเสริญหรือถูกนินทา”ก็“ทุกข์อารยสัจ”ตลอดเวลา ถ้ายัง“อวิชชา”อยู่ ก็แน่นอนไม่พ้น“อวิชชาสวะ-อวิชชานุสัย”ด้วย“ปัญญาหรือญาณ”อย่างสัมมาทิฐิ ได้เลย

เพราะหลงผิดด้วย‘อวิชชา’มาเป็น“พื้นจิตของปุณฺณ”มาเลยตามปฏิจจนูปบาท ว่า ชีวิตคนถ้าได้สิ่งที่ตนมี“ความต้องการ”ตามที่ยึดมั่นถือมั่นอยู่ในใจก็เป็น“สุข” หรือ“อยากได้”กระทบสัมผัสทาง“ทวาร ๖”คือตา,หู,จมูกลิ้น,กาย,ใจแล้วตรงตามที่ตนมี“สมมุติ”ไว้ในใจ ก็เป็น“สุข” ก็ปกติปุณฺณ

ดังนั้น ถ้าคนจะ“สุข-ทุกข์”ก็ต้องมี“เป้ายึด”อยู่ในใจ
เสมอตลอดกาลหรือไม่ต้องการ แต่เมื่อกระทบสัมผัสทาง
“ทวาร ๖”ได้ตามที่“ตนยึดมั่นไว้ในใจ”อยู่เสมอ ก็สุขอยู่เสมอ
ซึ่งเป็น“ความหลงผิด(โมหะ)”หรือ“อวิชชา”เต็มทีแท้ๆ
ถ้า“ได้”ตาม“ใจยึด-ความต้องการอยู่”ก็“สุข” และถ้า
กระทบสัมผัสทาง“ทวาร ๖”ไม่ได้สนใจตามที่“ยึด”ก็“ทุกข์”

ดังนั้น “คน”ที่ไม่เคยมี“ฉาน”อันเป็น“พลังงานทาง
จิต(พลังงานไฟฟ้าหรืออุณหภูมิตัวที่ชำระกิเลสยึดของตน)”จึงล้วนยังมี
“สุข-ทุกข์”บำเรอ“ความต้องการอยู่ในใจ”อยู่ตราบที่ยัง“อวิชชา”
และยังมี“สุข”บำเรอตามที่“อยากได้”เมื่อกระทบสัมผัสทาง
“ทวาร ๖”อยู่ตลอดที่ยังไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“สุขแท้”
จึงมีชีวิตที่อยู่กับ“ผีหลอก(สขัลลิกะ)”ที่ชื่อว่า“สุข”อยู่
ตลอดไปชั่วกาลนานใน“กรรม”กับ“กาล”ทั้งๆที่มันคือ“เท็จ”
“ฉานโลกุตระ”เท่านั้นที่จะมี“ปัญญา”กำจัด“สุข”ได้แท้

(๑๓๕) ศึกษา“สุข”ให้สัมมาทิฐิ จึงจะกลับปฏิบัติ“ฉาน”

ซึ่ง“สุข”นี้แหละ ที่เป็น“สุขแท้(สขัลลิกะ = สุข+อลิกะ)”
“สุข”ไปเป็นขณะๆ ตามที่หลงว่าการได้ลาภ“เกิดรสสุข”
การได้ยศ“เกิดรสสุข” การได้สรรเสริญยกย่อง“เกิดรสสุข”
[นี่คือ กายภาพ เป็นกามสุข & หรือกามคุณ ๕] เป็นเรื่องจากภายนอก
อยู่ด้วยเสมอ และการได้“สัมผัส”ภายนอกแล้วเกิด“รส

สุข”เข้าไปหาจิตภายใน นี่คือ จิตภาพ เป็นอัตตทัตถสุข ๕ หรือสุขัลลิกะ ๕ คือรสภายในที่เต็มไปด้วยความหลงหรือโง่ คนจะหมดสิ้น“ความหลง(โมหะ)”หรือหมดสิ้น“ความโง่(อวิชชา)”ได้จริงสิ้นเกลี้ยงนั้นต้องทำลายล้าง“ความหลง-ความโง่”สำเร็จด้วย“ฌาน” และต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”นะ จึงจะเกิดผลสำเร็จจริงแท้ และจริงแท้อย่างสมบูรณ์แบบ

เพราะ“ฌานโลกุตระ”นั้นมี“กาย”ตลอดการปฏิบัติ ที่กำจัดกิเลสภายนอกคือ“กามสุข๕”หมด“กามสุข๕”ภายนอกไปแล้ว เหลือ“สุขหรือโสมนัสภายในที่เป็นรูปภาพ-อรูปภาพ”ก็ยังเรียนรู้ต่อโดยมีภายนอกสัมผัสด้วยอยู่ตามเดิมนั้นแหละ แต่ในจิตที่เป็น“กามจิต”มันหมด“สุข”แล้ว “กามสุข”ตายสิ้นหมดแล้ว เหลือแต่“รูปจิตกับอรูปจิต”ที่ยังเป็นโสมนัส(เรียกความสุขภายในว่าโสมนัส) ก็ต้องกำจัดกิเลสภายในนี้ที่ยัง“สุขภายใน”ต่อไปอีกให้หมดสิ้นจนกระทั่งเกลี้ยงสนิทให้ได้

“สุขและโสมนัส”จึงจะหมดสิ้นไปจากจิตวิญญานตน ด้วยการปฏิบัติ“ฌาน” และเป็น“ฌานโลกุตระ”ที่มี“กาย”อันเป็น“นิพพาน” นั่นคือ “หมดสิ้นสุขสิ้นทุกข์”ที่อยู่กับโลก

“ฌานโลกุตระ”ถึงที่สุด จิต“ไม่มีสุขไม่มีทุกข์”สมบูรณ์

(๑๓๖) ต้องรู้“ทุกขอารยสัจ”ได้ จึงจะเป็น“ฌานโลกุตระ”

“กาย”อันเป็น“นิพพาน”รู้ได้ด้วย“ฌานโลกุตระ”

“กาย”ส่วนที่หมายถึงภายนอก(กายภาพ) เมื่อหมดสัมผัส
 ไม่มีสัมผัสภายนอกนั้น มันก็พอรู้จักรู้แจ้งรู้จริงกันได้ง่าย
 กว่าที่ยึดภายในเมื่อหมดภาวะของความเป็น“ภายนอก”นั้น
 แล้ว ซึ่ง“สุข”ภายนอกนั้นหายไป แต่การสัมผัสภายนอกอยู่
 คงเดิมนั้นแหละ ทว่าความรู้สึก“สุข”นั้นไม่มีแล้ว แต่ภายใน
 มันยังเหลือมี“สุข”อยู่นั้นแหละ(อนาคามีบุคคล) นี่คือ“สุขเที่ยง”

นี่คือ การยึดว่า“เที่ยง”อันเป็นอยู่จริง ยังไม่หมดสิ้น
 “ความเที่ยง”ที่ลึกลงไปตามลำดับ ก็กำจัดต่อไปให้หมดสิ้น

แต่ถ้าหมดยึดส่วน“กายภายนอก”ได้ ก็ยัง“อวิชชา”
 ภายในอยู่ไม่รู้จัก“ความยึด”ที่“เที่ยง”อยู่ภายใน มันก็ไม่
 หมด“ความยึด(อุปาทาน)”อยู่ โดยเฉพาะการปฏิบัติที่“หลับ
 ตา”ทำ ตามทฤษฎี“ฌาน”แบบ“ฌานโลกียะ”

การทำ“ฌานหลับตา”แล้ว“เกิดรสสุขภายใน” หรือ
 แม้จะเหลือ“อุเบกขา”แล้วลงยินดียึดมั่นถือมั่นว่า“อุเบกขา
 เวทนา”เป็นสิ่งที่จริงเที่ยงแท้”ลัทธิหลับตาทำถึงขั้นนี้ได้ และ
 ยึดเป็นนิรันดร์ด้วย คือ ยึดอยู่กับ“เวทนา”นี้นั่นเอง อย่างนี้
 จึงไม่มีวันหมด“ภพ” จบสิ้นหมด“ชาติ”จนเกลี้ยงได้

“มิฉชาติปฏิฐิ”ยังหลง“หลับตา”ทำ“ฌาน”อยู่จึงเป็น
 “โลกียะ”ที่ไม่หมด“ภพ”จบ“ชาติ”กับเขาได้สักที

ต้องเป็น“ฌานโลกุตระ”จึงจะรู้แจ้ง“ทุกขอาริยสัจ๔”

แล้ว“กำจัดเหตุแห่งทุกข์”ไปตามลำดับ ต้น-กลาง
 ปลายซึ่งมี“หยาบ-กลางภายนอก...กลาง-ปลายภายใน”อีก

(๑๓๗) “ฌาน”ที่รู้“เวทนา ๑๐๘”จึงจะ“ดับทุกข์เวทนา”ได้แท้

“เวทนา”ที่ยึดอยู่นั้นมี“๓ เวทนา” ได้แก่ “สุขเวทนา-ทุกข์เวทนา-อุเบกขาเวทนาหรือไม่สุขไม่ทุกข์เวทนา”

และ“วิญญาณ”นั้นจะต้องมี“นาม-รูป”เป็นเหตุเป็นปัจจัยกันและกัน จึงจะมี“อายตนะ”เป็นปัจจัย ซึ่งก็ต้องมี“สัมผัส”เป็น“เหตุ”ในการปฏิบัติจึงจะเกิด“เวทนา” เป็น“ฐาน”สำคัญให้เรียนรู้“ความรู้สึก(เวทนา) ๑๐๘”ครบครันบริบูรณ์

มี“เวทนา”จึงจะสามารถปฏิบัติให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงชัด “เหตุ”แห่ง“ทุกข์อารยสัจ”อีกที่ได้จากปัจจัยของ“เวทนา”นี้เอง ตามหลัก“ปัจจุสมุปบาท” ซึ่งมีใช้แค่“เหตุ”คือ“สัมผัส”ที่ทำให้เกิด“เวทนา”ตาม“มูลสูตร ๑๐”อันต้องปฏิบัติก่อน

แต่“เหตุ”นี้ทำให้เกิด“ตัณหา”ตาม“ปัจจุสมุปบาท”

มันคนละสภาวะ คนละขั้นตอน คนละสมัย

“เวทนา”จึงคือ“ภาวะแท้ตรงตัว”เป็น“กรรมฐาน”จริง ที่จะต้องใช้ศึกษาให้“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ในภาวะที่เป็นสุข-เป็นทุกข์-เป็นอุเบกขาหรือไม่สุขไม่ทุกข์” แล้วทำให้เป็น“เนกขัมมสติดุเบกขา”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”จึงจะสัมมาทิฏฐิ

ซึ่งมันมี“ตัณหา”นั่นเอง เป็นเหตุเป็น“ปัจจัย”สำคัญ

และมี“ความรู้สึก(เวทนา)สุข-ทุกข์-ไม่สุขไม่ทุกข์”ให้ศึกษากันจริง ๆ จึงจะเป็น“อารยสัจ” ที่จัดการได้ถูกต้องแท้

เพราะ“เวทนา ๓”นี้เป็นได้ทั้ง“โลกียะ”หรือ“โลกุตระ”

ผู้มีจกาทิฏฐิ“หลับตา”ปฏิบัติ“ฌานโลกียะ”ก็จะมี “เวทนา ๑๐๘”ให้เรียนรู้ปฏิบัติ จึงทำ“เนกขัมมสิตเวทนา”ไม่ได้เด็ดขาด ต้อง“ฌานโลกุตระ”ที่เดินตามหลัก“โพธิปักขิยธรรม ๓๗”จึงจะทำให้รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เวทนา ๑๐๘”สามารถ แยก“เคหสิตเวทนา”และแยกเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้

เมื่อทำให้เป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”ได้จริง จึงจะเห็น “อาริยสัจ ๔”ที่จะทำ“เวทนา ๒” ให้เป็น“เวทนา ๑”(ทเวณะ เวทนายะ เอกโสมสธนา ภวันติ) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ สำเร็จอย่างถูกต้อง

โดยเฉพาะ“เวทนา ๑๘”ที่เป็น“มโนปวิจาร”อันสามารถ มี“ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์”แยกแยะเป็น“เคหสิตเวทนา ๑๘” และเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา ๑๘” แล้ว“ดับ”เคหสิตเวทนา ด้วย “ปัญญา”อันยังได้ จึงจะเกิด“ผล”ในการปฏิบัติ

ซึ่งจะทำ“เวทนาแก้”ที่เป็น“สุขัลลิกะ”ให้หมดไป เหลือ แต่“เวทนาแท้”ที่ชีวิตเรายังอาศัยตามที่เป็นจริง เราก็กู้“สิ้น ทุกขอาริยสัจ” ศาสนาพุทธต้องมี“ฌาน”สัมมาทิฏฐิอย่างนี้ จึงจะเกิด“บุญ” หรือทำให้มี“พลังงานไฟฟ้าพิเศษเผา(เผาติดหรือ ฌานนั่นเอง)”สำเร็จอย่างเป็นผล“สัมมาทิฏฐิ”แท้

(๑๓๘) “ฌานหลับตา”ไม่มี“ปัจจุสมุพบาท”ให้ศึกษาเลย

ดังนั้น “การหลับตา”ปฏิบัติ“ฌาน”จึงไม่ใช่“ฌาน”แบบ

พุทธ เพราะอย่างเก่งสุดก็ยึดเอา“อุเบกขาเวทนา”นั่นเองที่เป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”แห่ง“ฉานหลับตา”เป็น“ผล”ที่เที่ยงแท้อยู่เท่านั้น เรียกว่า“เคหสิตเวทนา”

เพราะ“ฉานหลับตา”เรียนรู้อยู่แต่ใน“ภวังค์” ไม่มี“ผัสสะ”จึงไม่มี“เวทนา”เป็น“ฐานะ(ฐานะแห่งการกระทำใจในใจ = มนสิการ)”แท้ ๆ ของ“การรู้สึกทุกข์-รู้สึกสุข”ให้ปฏิบัติจนบรรลุ มรรคผล“นิพพาน”ตามเหตุปัจจัยแห่ง“ปัจจุสมุปบาท”

เพราะ“นิพพาน”ในอดีต-ในอนาคตนั้น มีไม่ได้
“นิพพาน”จะมีได้แต่ใน“ปัจจุบัน”ที่สัมมาทิฐิ ซึ่ง“มีฐานะที่ตั้งแห่งทิฐิ คือ เวทนาทั้งหลาย”เท่านั้น

ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๕๐
ในปริเนทรวงสุดท้าย

การปฏิบัติจะต้องอาศัย“ผัสสะ”จึงมี“เวทนา”

การหลับตาปฏิบัติจึงจมอยู่ใน“องค์แห่งภพ(ภวังค์)”
แทนที่จะได้เรียน“ความเป็นภพ”ที่หยาบ(กามภพที่เป็นโอฬาริก)
แล้วก็กลาง(รูปภพ) และชั้นปลาย“อรุภพ”

ถ้าจะปฏิบัติ“ฉานหลับตา”ก็ต้องมี“สัมมาทิฐิ”ก่อน
และปฏิบัติ“ฉานหลับตา”นี้ก็เพียง“อุปการะ(ช่วยเหลือ)”
เท่านั้น ในคราวครั้งที่จำเป็นบ้างในบางส่วนบางกาลละ เช่น จะ
ทำ“เตวิชโช”ตรวจสอบการประพฤติปฏิบัติที่“ผ่าน ๆ มา”ซึ่งก็
ไม่ใช่“วิธีปฏิบัติ”ที่จะกำจัดกิเลสโดยตรงหรอก

(๑๓๙) ผู้ที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษาจึงไม่ใช่“พุทธ”

และ“การหลับตา”ปฏิบัตินั้นไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”ให้ศึกษาเลย ลัทธิที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”จะไม่มี“ผัสสะ”เป็นปัจจัยในการปฏิบัติ จึงไม่ใช่ศาสนาพุทธ แม้ชาวพุทธก็เป็นลัทธิเดียรฉัตร หรือลัทธินอกกรีตพุทธ เพี้ยนพุทธไปแท้

ซึ่งศาสนาอื่นใดทั้งหลายในโลกไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท” ไม่ได้ศึกษา“ปฏิจจสมุปบาท” จึงไม่สามารถ“กำจัดกิเลส”จนกระทั่ง“ดับเหตุ”ที่มี“สภาวะจริงของจิต-เจตสิก”อย่างถูกต้องของจริงชนิดที่“สัมผัสวิโมกข์ ๘ ด้วยกาย”โดยตรงถูกต้องของ“รูปนาม”ได้

ศาสนาอื่นหรือแม้แต่“ชาวพุทธ”แท้ๆที่ไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ปฏิจจสมุปบาท”ก็จะมี“อวิชชา”เป็นตัวตั้งต้นอยู่ทั้งนั้น จึงไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญาน-นามรูป-อายตนะ-ผัสสะ-เวทนา-ตัณหา-อุปาทาน-ภพ-ชาติ” ก็ไม่สามารถหมดสิ้น“โลภะ ปริเทวะ ทุกะ โทมนัส อุปายาสะ” แน่นอน

ศาสนา“เทวนิยม”ทั้งหลายที่ไม่มี“ปฏิจจสมุปบาท”หรือแม้ชาวพุทธเองแท้ๆที่ปฏิบัติวิตกวิจารณ์ไม่เป็น หรือไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ตามเหตุตามปัจจัยของ“ปฏิจจสมุปบาท”ก็จะหลงยึดถือ“วิญญาน”เที่ยงแท้กันอยู่ทั้งนั้น “จิตวิญญาน”จึงเป็น“อัตตา”ที่ยิ่ง“หนา(บุดู = หนา, อ้วน, โต,

ใหญ่)”ยิ่งขึ้น ๆ ตลอดไปนิรันดร

ที่นิรันดร เพราะไม่มีทางลดละจางคลายลงนั่นเอง
จึงไม่สามารถ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ความเป็น“อตฺตา ๓”
ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒
แล้วปฏิบัติลดละ“อตฺตา”ใน“จิตวิญญาน”ลงได้เป็นอันขาด
จึงมมลายหลงผิด “หลับตา”ปฏิบัติกันอยู่ ไม่ฟังผู้รู้
ชาวพุทธผู้มีจกาทิฏฐิทั้งหลายเอ๋ย! นั่นมันไม่ใช่พุทธ

(๑๔๐) พุทธเรียนรู้“อตฺตา๓” กำจัด“อตฺตา”ด้วย“ปัญญา”

ศาสนาพุทธมี“ภูมิธรรม”รู้ในความเป็น“อตฺตา”แท้
ด้วย“ธาตุรู้”ที่ชื่อว่า“ปัญญา”ทีเดียว ไม่ใช่แค่“เนโก”เท่านั้น

“ปัญญา”เป็น“ธาตุรู้”ที่เป็น“อุตตริมบุสสธรรม(ธรรมะ
ซึ่งเหนือความเป็นปุถุชนสามัญขึ้นไปเป็นพิเศษจริง ๆ)” เพราะเป็น
“อัญญธาตุ”(ธาตุ“อื่น”ที่ไม่ใช่แค่ธาตุสามัญของปุถุชน) แต่เป็น
“ธาตุใหม่”ที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ จึงมีเครื่องมือนำมาใช้งาน

ที่เป็น“สมบัติ”ใหม่ เป็น“นวัตจิต”ที่มีใน“ศาสนา
พุทธ”เฉพาะ ผู้อยากได้อยากมี“สมบัติ”นี้ก็ต้อง“ต่อเชื้อ”เอา
จากเชื้อที่เป็น“เชื้อแท้ของความเป็นปัญญา”จริงจึงจะได้

เพราะไม่ใช่“ความรู้หรือความฉลาดเฉลียว”แบบเก่า
ที่เป็นแค่ DNA โลกีย์ หรือแบบปุถุชนคนสามัญทั่วไปจริง ๆ

“ปัญญา”จึงเป็น“ธาตุรู้”ที่มีคุณสมบัติ“ใหม่”อีกชนิด

หนึ่งซึ่งมีเชื้อของ“อัญญธาตุ”แท้ กล่าวคือ เป็น“ธาตุใหม่”ที่เกิดขึ้นมาให้แก่โลกจริง ๆ แล้วจึงขยายผลมาเป็นคุณสมบัติ “ธาตุรู้”จาก“สัญญาและสังขาร” ซึ่งเกิดมีลักษณะการพัฒนาของ“เวทนาธาตุ”และ“วิญญาณธาตุ”กันขึ้นก้าวหน้ายิ่งขึ้นมา เกิดเป็น“เวทนา”และ“วิญญาณ”ของ“จิตนิยาม”ชั้นโลกุตระ

เมื่อ“อัญญธาตุ”ขยายตัวเป็น“อัญญา”ให้แก่“สัญญาธาตุ”ถึงขั้น“ปัญญา”ก็กลายเป็น“ความรู้”ที่พิเศษสามารถ “รู้”ความเป็น“อัตตา”ได้จริง และแยกแยะออกไปได้ครบถ้วน ในความเป็นอยู่จริง แล้วกำจัด“อัตตา”ที่เป็น“อกุศล”ได้แท้

ต้องมี“ปัญญา”จริงแท้จึงจะสามารถทำ“อัตตา”ของตนให้เป็นผู้“อยู่เหนือ”ความเป็น“อัตตา”ของตนเองสำเร็จ

(๑๔๑) “ปัญญา”รู้ยิ่งจริง จึงได้ชื่อว่า“อุตตริมนุสสรธรรม”

ซึ่งลำพัง“ความรู้”ความฉลาดเฉลียวแค่ขั้น“เชโก” นั้นมีคุณสมบัติหรืออัจฉริยะของ“เชโก”ที่ไม่สามารถรู้ ลึกล้วงล่องรู้เข้าไปถึงความเป็น“อัตตา”อันเป็น“ปรมาตม ธรรม”คือ สภาวะที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้หรอก

เพราะ“ปัญญา”นี้รู้ได้ยิ่งซึ่งลึกกว้างหนาเกินกว่า “มิติ”แห่งความรู้สามัญมนุษย์ที่พึงรู้กันอยู่ จึงเป็นการรู้ที่รู้ ยิ่งสูงกว่า“ธาตุรู้”ของคน“โลกียะ”ปุถุชนทั่วไปในโลกสามัญ ปกติเพราะเป็น“โลกุตระธาตุ” จึงชื่อว่า“อุตตริมนุสสรธรรม”

เช่น สามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ความเป็น“อตฺตา” ดังที่สาธยายผ่านมา หรือสามารถรู้ลึก รู้กว้าง รู้หนารู้ละเอียด รู้รอบถ้วนไปได้ถึงความเป็น“อุตฺตนิยาม-พีชนิยาม-จิตนิยาม-กรรมนิยาม-ธรรมนิยาม”เป็นต้น และอื่นๆอีกมาก

จึงมีประสิทธิภาพในการ“รู้”ได้มากมายเหนือเกินกว่า“ความรู้”สามัญธรรมดาของประดาคนผู้รู้ที่ได้รู้กันมาแล้วจะยิ่งเยี่ยมเก่งสุดแค่ไหนก็ตาม ในมหาจักรวาลนี้

“ธาตุรู้”ที่เป็นเช่นดังสาธยายมาคร่าว ๆ นี้แลคือ “ธาตุรู้”ที่เรียกกันในภาษาว่า“ปัญญา” ซึ่งมีใช่ความรู้ปกติ

เพราะมีความพิเศษเหนือกว่า“ธาตุรู้”ปกติที่ชื่อว่า“เฉกะหรือเฉโก” ซึ่งจะอัจฉริยะเท่าใด ๆ ก็ยังไม่สามารถเหมือนมีได้“ปัญญา”เลย

ธาตุรู้ชั้น“ปัญญา”จึงจะสามารถรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงใน“ปรมัตถธรรม”ที่เรียกว่า“อตฺตา” เพราะสามารถแจกแจง “ธาตุ”ต่างๆที่เป็น“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”ได้แน่แท้

(๑๔๒) “ปัญญา”คือ“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”แต่พิเศษเกินอัจฉริยะ

การรู้ความเป็น“อตฺตา”จึงไม่ใช่เรื่องตื้น ๆ ง่าย ๆ

หันมาศึกษาให้“สัมมาทิฏฐิ”กันเถิด ฝึกฝนไปแล้วจะรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง“โอฬาริกอตฺตา”ที่เกิดใน“กามาวจร”เป็นขั้นต้น แล้วมีสัมมาปฏิบัติกำจัดความเป็น“อตฺตา”ขั้นต้นนี้ให้ได้

เหลือ“รูปาวจร”ชั้น“มโนมยอัตตา”คือ“อัตตา”ชั้นกลาง ซึ่ง
เป็น“อุทธรณ์ภาคยสังโยชน”ก็ศึกษาต่อกำจัดต่อไปให้ได้หมด
ไปอีก จนกระทั่งที่สุดเหลือ“อรูปาวจร”อันเป็น“อรูปอัตตา”
ชั้นปลายก็ศึกษากำจัดให้ได้จนหมดสิ้นเกลี้ยง กับบรรลุ
ความเป็น“อนัตตา” เป็นผู้“ไม่มีอัตตา”ได้สมบูรณ์

ไม่ใช่แค่ได้ฟังพระพุทธเจ้าตรัสว่า “ธรรมทั้งหลาย
ไม่ใช่อัตตา หรือไม่มีความเป็นอัตตา(สัพเพธัมมา อนัตตา)”
แล้วก็ยึดเอาแค่นี้ เพียงแค่นี้ที่ตนเข้าใจภาษาดีแล้ว เท่านั้น
แล้วก็หลงผิดว่า“อัตตา”ในโลกนี้ไม่มี หรือหลงเพี้ยนไป
ว่า“อัตตา”ใด ๆ ก็“ไม่มี” ในตนก็“ไม่มี” จึงไม่ต้องปฏิบัติ

ถ้าเข้าใจหรือเห็นเป็นอย่างนี้ก็“มิจฉาทิภูลิ”แน่ ๆ

ย่อมเป็นผู้“อวิชชา”อยู่แท้ คนผู้นี้ก็ไม่มี“ปัญญา”
รู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“อัตตา” และไม่รู้วิธีปฏิบัติกำจัด
“อัตตา”นั้น ๆ ได้สำเร็จ

การกำจัด“อัตตา”นั้น มิใช่กำจัด“อัตตา”อย่างพา
เชื้อ หรือพาเซ่อ กำจัดกันดื้อ ๆ ดุ่ย ๆ ชนิดที่ไม่มี“ปัญญา”
แยกแยะส่วนใดของความเป็น“อัตตา”ที่จะกำจัดให้ถูกตัว

“อัตตา”ส่วนใดที่“เจ้าตัว”ของ“จิตนิยาม”นั้นจะต้อง
อาศัยก็ต้อง“มี”อยู่ ส่วน“อัตตา”ใดที่ต้องกำจัดทิ้งก็ทำให้สูญ

ด้วย“ปัญญา”ที่เป็น“ธาตุรู้-ธาตุฉลาด”ที่พิเศษเกิน
อัจฉริยะของ“โลกียะ” ชนิดที่บรรยายยากมาก

(๑๔๓) “นิพพาน”นั่นคือจบ “เที่ยง”เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ผู้ยังไม่สามารถทำ“อิตตา”ของตนจนได้จนเป็นในตน คือ“ปัจจุตัง” ที่มีเองเป็นเองเฉพาะตัว ก็ไม่สามารถจะ“เดา” เอาได้หรอก ไม่อาจจะ“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”ตามที่เป็นจริงแน่

เพราะ“อิตตา”ของคนผู้นี้ก็ยัง“มีอยู่”เที่ยงแท้ ไม่มีวัน“สูญ”อยู่กับ“พระเจ้า”นิรันดร(ลัทธิเทวนิยมจมอยู่กับเที่ยงแท้)

ส่วน“อเทวนิยม”นั้นใน“จิตวิญญูณ”วัดกันที่“อกุศลเวทนา”ที่ยัง“ยึด”อารมณ์สุข ยังเสพความรู้สึกสุข“เที่ยง(นิจจัง)”อยู่ในตนยังไม่“ดับสูญ” เพราะทำ“ความไม่เที่ยง” คือยังทำ“อกุศลเวทนา”ที่คนผู้นี้ยึดมั่นถือมั่นเป็น“อิตตา”ของตนอยู่เขาก็ยังทำให้“อิตตา”นี้ให้มัน“ไม่เที่ยงหรือสูญ”ไม่ได้

เพราะเขาเปลี่ยนแปลง“อกุศลเวทนา”ที่มีอยู่ในจิตตนให้น้อยลงๆ ด้วยความสามารถของตน กระทั่ง“สูญ”ไม่ได้

คนผู้ศึกษาที่“สัมมาทิฐิ” และมี“สัมมาปฏิบัติ”เกิดมรรคผลจริง จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ความไม่เที่ยง” เพราะเป็นผู้ทำให้“อกุศลเวทนา”ลดละไปจากเดิม ทำให้ไม่เท่าเดิมได้ ซึ่งชื่อว่า“ไม่เที่ยง” และที่สุด“ดับสูญ”ไป จนกระทั่งไม่มี“อกุศลเวทนา”นั้นเกิดขึ้นอีกในจิตเลย นี่คือผู้บรรลุผลปฏิบัติที่จบ

โดย“อกุศลเวทนา”ที่เป็น“อิตตา”ไม่มีในจิตเราแล้ว ชนิดที่“เที่ยง(นิจจัง)-ธวัช(ยังยืน)-สัสสตั้ง(ตลอดไป)-อวิปริณามธัมมัง(ไม่แปรเปลี่ยนเป็นอื่น)-ไม่มีอะไรมาหักล้างได้(อสังหริง)-ไม่กลับกำเริบอีกแล้ว(อสังกุปัง)” นี่คือ“ความเที่ยง”ของ“เวทนา”

นี้แล “นิพพาน” ที่จบ “เที่ยง” เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

(๑๔๔) “ผู้มีนิพพาน” มี “สูญ” แท้ แต่ยังมี “อิตตาอาศัย” อยู่

แม้ “นิพพาน” แล้วแต่ “อิตตา” ที่ต้อง “อาศัย” ในขณะที่มีชีวิตมันก็ต้อง “มีอยู่” เพราะยังไม่ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” “อิตตา” นี้แหละที่ “ไม่เที่ยง” ต้องมี “เกิดขึ้น-ตั้งอยู่-เสื่อมไป” เป็นธรรมชาติของ “ขันธ ๕” จึงต้อง “บริหารความเป็นสังขาร”

เฉพาะ “อิตตา ๓” ของเวทนา” (สุขเวทนา-ทุกขเวทนา-อุเบกขาเวทนา) นั้น เราได้ทำให้ “สูญ” ทั้ง “๓ อิตตา” จนกระทั่ง “เที่ยง” ใน “ความไม่มีอิตตา ๓” นั้น อันได้แก่ “ความรู้สึกทุกข์-สุข-ไม่ทุกข์ไม่สุขหรือทุกข์ผสมสุข” ที่เป็นโลกีย์แก้ตนสำเร็จ สัมบูรณ์เป็น “นิพพาน” จริงแล้ว

เพียงแต่ยังไม่ทำ “ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” จนหมดสิ้น “ชีวิตสลายขันธ ๕ ไป” ชนิดหมดเกลี้ยงไม่เหลือแก่นั่นเอง

ผู้กำจัด “อิตตา ๓” ของตนให้หมดสิ้นเกลี้ยงได้กระทั่ง “เที่ยง” สำเร็จได้แต่ตั้งนี้แล คือ ผู้บรรลุผล “นิพพาน” จริง

แม้ “นิพพาน” ขึ้นนี้ ก็จบ “เที่ยง” เด็ดขาดหนึ่งเดียวแท้

ถ้าผู้ใดทำ “จิตตน” ให้มีภาวะ “นิพพาน” ได้ เป็นครั้งคราว ก็ยังไม่ “เที่ยง (นิจจัง)” แท้เด็ดขาด ยังไม่ “แน่นอน (นิยต)”

แต่ “นิพพาน” ที่จบนี้เป็น “ความเที่ยง” แน่แท้เด็ดขาด

“Our Loss Is Our Gain” ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา หรือว่า เราขาดทุน เราก็ได้กำไร เวลาพูดไปแล้วเขาก็บอกว่า “ขอช้า ขอช้าอีกที” ก็พูดช้าอีกที เขาก็นั่งเฉยไปอีก ก็หมายความว่าต้องการ การอธิบาย เราก็ อธิบายว่า

ถ้าเราทำอะไรที่เป็นการกระทำแล้วก็เราเสียแต่ในที่สุดก็ ไรที่เราเสียนั้นมันเป็น“การได้”..

พระราชดำรัส พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ ๙ ทรงพระราชทานไว้เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔ (“เสีย”ในที่นี้ย่อมาไม่ใช่เสียหาย แต่มุ่งหมายถึงการกระทำที่เราได้เสียสละ ซึ่งนัยของการที่เราได้เสียสละออกไป นั้นแหละมันเป็น “การได้” คือได้ทำความดีที่สุดแล้วใน มนุษย์ได้ที่ทำการให้ ยิ่งการเสียสละหรือการให้ใดๆ ออกไปแก่ผู้อื่น โดยไม่หวังหรืออยากได้อะไรตอบแทนเลย นั่นคือ สดุดีอดมณุษย์ผู้ประเสริฐ)

แบบ “คนจน”

ต้องทำ “แบบ คนจน” เราไม่เป็นประเทศร่ำรวย เรา
มีพอสสมควร พออยู่ได้ แต่ไม่เป็นประเทศที่ก้าวหน้าอย่างมาก
เราไม่อยากจะประเทศก้าวหน้าอย่างมาก เพราะถ้าเรา
เป็นประเทศก้าวหน้าอย่างมาก ก็จะมีแต่ถอยหลัง ประเทศ
เหล่านั้น ที่เป็นประเทศที่มีอุตสาหกรรมก้าวหน้า จะมีแต่ถอยหลัง
และถอยหลังอย่างน่ากลัว

แต่ถ้าเรามีการบริหารแบบเรียกว่า “แบบคนจน”
แบบที่ไม่ติดกับตำรามากเกินไป ทำอย่างมีสามัญสำนึกนี้แหละ
คือเมตตา กัน ก็จะอยู่ได้ตลอดไป คนที่ทำงานตามวิชาการ
จะต้องดูตำรา เมื่อพลิกไปถึงหน้าสุดท้ายแล้ว ในหน้าสุดท้าย
นั้นเขาบอก “อนาคตยังมี” แต่ไม่บอกว่าจะทำอะไร ก็ต้อง
ปิดเล่ม คือปิดตำรา ปิดตำราแล้วไม่รู้จะทำอะไร ลงท้ายก็ต้อง
เปิดหน้าแรกใหม่ เปิดหน้าแรกก็เริ่มต้นใหม่ ถอยหลังเข้าคลอง

แต่ถ้าเราใช้ตำรา “แบบ คนจน” ใช้ความอะลุ่มอล่วยกัน
ตำรานั้นไม่จบ เราจะก้าวหน้า “เรื่อยๆ”.

(พระราชดำรัส ในหลวง ร.๙ ที่ทรงเรียบเรียงและปรับปรุงขึ้นจากที่ได้บันทึก
พระสุรเสียงไว้ ในโอกาสวันเฉลิมพระชนมพรรษา วันพุธ ที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๓๔)

ISBN 978-616-7601-21-2

ราคาบุญนิยม ๕๕ บาท